

PROGRAM NAUCZANIA JĘZYKA FRANCUSKIEGO W LICEUM, W SEKCJACH DWUJĘZYCZNYCH

Małgorzata Pamuła
Mariusz Krysa
Krystyna Herzig

Centralny Ośrodek
Doskonalenia Nauczycieli

PROGRAM NAUCZANIA JĘZYKA FRANCUSKIEGO W LICEUM, W SEKCJACH DWUJĘZYCZNYCH

Małgorzata Pamuła
Mariusz Krysa
Krystyna Herzig

Centralny Ośrodek
Doskonalenia Nauczycieli

AUTORZY PROGRAMU:

Małgorzata Pamuła – adiunkt w Instytucie Neofilologii Akademii Pedagogicznej w Krakowie, specjalistka w zakresie dydaktyki języków obcych, liczne publikacje z tego zakresu.

Mariusz Krysa - nauczyciel dyplomowany języka francuskiego, od 1998 roku pracuje z klasami dwujęzycznymi w XVII LO w Krakowie , egzaminator dwujęzyczny Centralnej Komisji Egzaminacyjnej w Warszawie. Od 2004 roku koordynator Sekcji Dwujęzycznej w XVII LO im Młodej Polski w Krakowie

Krystyna Herzig – nauczyciel akademicki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, lektor języka francuskiego, metodyk nauczania języka francuskiego, doświadczenie w nauczaniu języka francuskiego w sekcjach dwujęzycznych.

RECENZJA NAUKOWA:

dr **Zuzanna Dzięgielewska-Pecyńska**

1. Założenia organizacyjno-programowe

Program opracowano na podstawie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, opublikowanego w dniu 15 stycznia 2009 r. w Dzienniku Ustaw Nr 4, poz. 17 oraz Europejskiego Systemu Oceny Kształcenia Językowego (ESOKJ) opublikowanego w roku 2005 w języku polskim przez CODN.

Program adresowany jest do uczniów liceum uczących się języka francuskiego w klasach dwujęzycznych, dysponujących w całym cyklu kształcenia minimum 680 godzinami nauki języka, przy czym pamiętamy, że w sekcjach dwujęzycznych istotny będzie transfer z dyscyplin niejęzycznych i jego jakość będzie znacząco wpływała na umiejętności językowe uczących się. Realizacja programu umożliwi uczniom osiągnięcie poziomu C1 (ESOKJ).

Ze względu na specyfikę nauczania dwujęzycznego program ten może być modyfikowany i dostosowywany w zależności do potrzeb danej klasy w zakresie doboru tematów i treści nauczania, technik i strategii.

Materiał ten stanowi drugą część programu dla uczniów sekcji dwujęzycznych obejmującego gimnazjum i liceum.

1.1 Podstawy teoretyczne programu

Nauka języka jest procesem, podczas którego, uczeń nabywa wiedzę i buduje swoje umiejętności, aby móc je następnie zastosować w innych sytuacjach i kontekstach. Program oparty jest na konstruktywistycznej teorii uczenia się oraz edukacji humanistycznej a w zakresie metod nauczania języków obcych - na podejściu zadaniowym.

Przygotowując ten program zwrócono uwagę na kilka zasad dotyczących procesu uczenia się, które mają wpływ na uczenie się, integrację nowych elementów z tym co uczeń już wie i umie oraz na umiejętność zastosowania nowej wiedzy i umiejętności w nowych sytuacjach.

Uczenie się języka jest procesem i budowaniem nowych umiejętności. W podejściu konstruktywistycznym uczeń jest jednostką aktywną. Poszukuje on rozwiązań, stawia hipotezy. Zmienia się także podejście do błędu, który jest nieodłącznym elementem procesu uczenia się i dzięki temu, że uczeń je popełnia ma możliwość doskonalenia swoich umiejętności. Zmienia się także rola nauczyciela, który jest mediatorem w konstruowaniu wiedzy i nowych umiejętności ucznia.

Konieczność łączenia dotychczasowej wiedzy i umiejętności z nowymi elementami. Tardif (1992), pisząc o podejściu strategicznym zwraca uwagę na fakt, że uczenie się jest procesem kumulacyjnym, w którym nowa wiedza i umiejętności muszą być połączone z tym, co uczeń już wie i potrafi. I jest to jeden z warunków koniecznych dobrego nauczania.

Rola wiedzy deklaratywnej i proceduralnej w procesie nauczania. W trakcie uczenia istotne jest aby było w nim miejsce zarówno na przekazywanie wiedzy deklaratywnej, czyli wiedzy o różnych rzeczach np. zasadach tworzenia czasu przeszłego złożonego, wiedzy o wybranych elementach kultury itp. jak i proceduralnej czyli wiedzy o tym jak robić różne rzeczy np. jak przygotować przepis na ciasto, jak zastosować wiedzę o zasadach stosowania czasów przeszłych kiedy chcemy opowiedzieć co nam się wydarzyło w ubiegły wtorek.

Rola strategii poznawczych, metapoznawczych. Aby uczeń mógł uczyć się efektywnie konieczne jest, aby nauczyciel wyposażył go w narzędzia, które ułatwią mu tę pracę. Są nimi strategie poznawcze, ułatwiające wydobycie z pamięci informacji i metapoznawcze stosowane w celu planowania, monitorowania oraz regulowania procesów myślowych. Strategie te zostaną omówione bardziej szczegółowo w rozdziale 4.

Rozwijanie umiejętności organizowania wiedzy i umiejętności. Wśród strategii poznawczych strategie elaboracji i organizowania zasługują na szczególną uwagę, bo ułatwiają uczniom magazynowanie wiedzy w pamięci długotrwałej. Uczenie uczniów mnemotechnik, zasad robienia notatek czy przygotowywania map pojęciowych pozwoli im na szybsze i skuteczniejsze uczenie się (rozdział 4.1.4)

Motywacja w proponowanym programie postrzegana jest z punktu widzenia poznawczego i jest ściśle związana z tym jak uczniowie postrzegają cele i zadania, jakie są im stawiane oraz jakie uczucia towarzyszą im w trakcie wykonywania powierzonych im zadań. Warto, aby nauczyciele proponowali uczniom jak najwięcej takich zadań, w które uczniowie się zaangażują, przez co zwiększy się efektywność ich wykonywania.

Ważne jest również **podejście humanistyczne**. W edukacji humanistycznej szczególną rolę przypisuje się wszystkim działaniom mającym na celu lepsze poznanie samego siebie, bo jest to gwarantem lepszych kontaktów z innymi oraz wpływa na podejmowanie samodzielnych decyzji. W tej koncepcji centrum procesu kształcenia stanowi uczący się, a uczenie i nauczanie powinno wspierać przede wszystkim odkrywanie i rozwiązywanie problemów. W myśl tej koncepcji w tym programie szeroko omówione zostaną takie elementy procesu uczenia się jak autonomia, ocenianie kształtujące a w nim samoocena czy prace projektowe. Nauczyciele korzystający z tego programu powinni pracować z młodzieżą w sposób zindywidualizowany, aby ta indywidualizacja była praktycznie realizowana na lekcjach. W rozdziale 4.1 znajdują się konkretne propozycje takich rozwiązań.

Z punktu widzenia metodyki nauczania języków obcych program ten preferuje **podejście zadaniowe** w nauczaniu, do którego nawiązuje też ESOKJ. W tej koncepcji uczeń jest zarówno użytkownikiem języka jak i uczącym się go. W trakcie tego procesu ma on do wykonania różnorodne zadania (nie tylko językowe), które realizowane są w określonych kontekstach. Z tym podejściem łączy się takie terminy jak: kompetencje językowe kompetencje komunikacyjne czy zadania.

Kompetencje ogólne są *niezwiązane z językiem a które stosuje się w różnego typu działaniach a więc także w działaniach językowych. (...) Składają się na nie wiedza, umiejętności, uwarunkowania osobowościowe a także jego umiejętności uczenia się* (ESOKJ, 2001:20-22).

Językowe kompetencje komunikacyjne to *kompetencje pozwalające uczestnikowi życia społecznego działać za pomocą środków językowych. (...) Tworzą ją następujące składniki: lingwistyczny, socjolingwistyczny i pragmatyczny* (ESOKJ, 2001:22)

Zadanie to *każde celowe działanie, uważane za konieczne, by rozwiązać jakiś problem, wypełnić zobowiązanie lub realizować dążenie*. Uczniowie w trakcie nauki wykonują pewne zadania, do których realizacji potrzebne im są określone strategie oraz teksty. (ESOKJ, 2001:21, 25-26)

Ponieważ program ten jest przeznaczony dla sekcji dwujęzycznych niezbędne jest określenie tutaj terminu „dwujęzyczność”, gdyż jej definicji w literaturze przedmiotu jest wiele, a także zaprezentowanie koncepcji EMILE (*Enseignement de matières par intégration d'une langue étrangère*) czyli nauczania przedmiotu, zintegrowanego z nauką języka.

1.2 Wyróżniki programu : EMILE (Enseignement de matières par intégration d'une langue étrangère) czyli nauczanie przedmiotu zintegrowane z nauką języka

Omawiając problemy dwujęzyczności odwołujemy się do definicji C.Snow (2005:479). Według niej *za osobę dwujęzyczną będziemy uważać osobę, która do pewnego stopnia opanowała znajomość więcej niż jednego. W nauczaniu dwujęzycznym uczeń powinien osiągnąć podobne kompetencje językowe w dwóch językach swoim ojczystym oraz w tym, którego uczy się w szkole. Sprawności i wiedza, jaką uczący się zdobędzie, gdy nauczyciel będzie korzystał z niniejszego programu ma być pierwszym etapem do osiągnięcia przez niego dwujęzyczności zrównoważonej.*

Wielu krytyków nauczania języków obcych podkreśla, iż uczniowie podczas lekcji języka, prowadzonych metoda tradycyjną, często się nudzą, bo często oprócz poznawania nowych nazw i nowych struktur gramatycznych niczego nowego nie poznają (Snow, 2005:405), EMILE pozwala uczniom na natychmiastowe użycie opanowanych umiejętności językowych w konkretnej sytuacji uczenia się. Ten system nauczania umożliwia uczniom uczenie się języka w sytuacji, która jest stymulująca i autentyczna, w której języka nie uczy się dla niego samego, lecz po to aby poznawać inne obszary wiedzy. Język staje się dla niego narzędziem.

W wyniku takiego podejścia ulegają poszerzeniu treści nauczania, a troska nauczyciela nie ogranicza się, jak pisze Coyle Do (2002:27-28), do tego jak uczyć ale też i czego uczyć, bo nowe treści dotrą do ucznia poprzez nowy język. Dzięki temu możliwa jest większa współpraca między nauczycielami i uczniami, a na zajęciach pojawia się prawdziwa komunikacja. Ta forma nauczania wpływa także na rozwój poznawczy uczniów, którzy mają możliwość doskonalenia swoich kompetencji komunikacyjnych. Ważnym aspektem jest też nabywanie umiejętności kulturowych i interkulturowych. W dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości umiejętności interkulturowe są szczególnie cenne podobnie jak językowe, bo zarówno w życiu codziennym jak i zawodowym, w którym mobilność pracowników się zwiększa, coraz częściej zdarza się, że pracujemy z osobami z innych krajów lub sami pracujemy w innym kraju. Same zdolności językowe nie wystarczą do skutecznej komunikacji. Istotne jest, aby rozumieć rozmówcę, rozumieć jego postawy, systemy wartości. Pozwala to na unikanie pułapek niezrozumienia wynikających z różnic kulturowych. W naszym programie chcielibyśmy szczególnie dużo uwagi poświęcić tym elementom komunikacji. Chcielibyśmy, aby uczniowie w trakcie nauki przeszli trening interkulturowy, który pozwoliłby im na otwarcie się na „Innego” i umożliwił lepsze porozumiewanie się. Praktyczna realizacja tych koncepcji przedstawiona zostanie w kolejnych częściach naszego programu.

2. Cele i warunki realizacji programu

2.1 Użytkownicy programu

Adresatem tego programu są przede wszystkim uczniowie liceum, którzy wybrali naukę francuskiego w klasie dwujęzycznej oraz ich nauczyciele.

Użytkownicy tego programu to:

- nauczyciele uczący języka francuskiego w liceum, w sekcjach dwujęzycznych, posiadający pełne kwalifikacje do nauczania języka francuskiego,
- dyrektorzy szkół, aby mogli pomóc nauczycielom i uczniom w jego realizacji,
- uczniowie i ich rodzice, aby mogli zapoznać się z celami i wymaganiami stawianymi na tym etapie edukacji w sekcjach dwujęzycznych oraz aby mogli zobaczyć jakimi sposobami te cele osiągnąć.

2.2 Warunki realizacji programu

Program ten może być zrealizowany na podstawie dowolnego zestawu podręczników czy materiałów dydaktycznych pod warunkiem jednak, że będą one dostosowane nie tylko do

poziomu językowego ucznia, ale przede wszystkim do jego potrzeb i możliwości poznawczych, emocjonalnych i społecznych, jego zainteresowań. Materiały te powinny prezentować szerokie zagadnienia z zakresu historii i kultury a także problemy społeczno-ekonomiczne związane z różnymi krajami francuskiego obszaru językowego.

Minimalna liczba godzin, jaką powinien dysponować nauczyciel na zrealizowanie tego programu to 680 godzin

Pracownia językowa wyposażona w sprzęt audio-wizualny (magnetofon/odtwarzacz CD, telewizor, komputer) oraz pomoce dydaktyczne takie jak mapy, plansze i in.

W szkole powinna być możliwość korzystania z pracowni komputerowej z dostępem do Internetu.

Dobrze wyposażona biblioteka szkolna oferująca uczniom książki w języku francuskim na różnym poziomie językowym, słowniki, prasę a także w miarę możliwości materiały audiowizualne np. filmy w języku francuskim.

2.3. Ogólne cele nauczania

2.3.1 Kompetencje kluczowe i uczenie się przez całe życie

W zamieniającym się dynamicznie społeczeństwie, jego członkowie potrzebują nie tylko dużej wiedzy, ale też określonych kompetencji, aby sprostać nowym wyzwaniom jakie stawia przed nimi zmieniająca się rzeczywistość. Przygotowanie młodych ludzi do życia w społeczeństwie informacyjnym nakłada zatem na instytucje edukacyjne obowiązek nie tylko przekazywania im wiedzy ale przede wszystkim kształtowania i rozwijania kompetencji kluczowych, bo to one decydują o sukcesie w dorosłym życiu.

Jakie kompetencje uznawane są za kluczowe? Koncepcji jest wiele lecz wszyscy, którzy pracują nad opracowaniem ich podstawowego kanonu są co do jednego zgodni: to kompetencje, których potrzebujemy przez całe życie. Francuski termin *compétences* najpierw dotyczył umiejętności zawodowych w kontekście kształcenia zawodowego obecnie zadomowił się on i w kształceniu ogólnym i używa się go w kontekście możliwości jednostki. Perrenaud (1997) podkreśla, że kompetencje potrzebne są człowiekowi w całym życiu a uczenie ich pozwala człowiekowi na stosowanie swojej wiedzy w różnych sytuacjach życiowych. Tak więc kompetencje opierają się na wiedzy ale nie są z nią tożsame¹. Te podstawowe umiejętności to: uczenie się, myślenie, poszukiwanie, doskonalenie się, komunikowanie się, współpraca oraz działanie.

Powinny być one realizowane, zgodnie ze wskazaniem grupy roboczej ds. umiejętności podstawowych powołanej przez Komisję Europejską w 2001 roku, w następujących obszarach:

- komunikacji w języku ojczystym,
- komunikacji w językach obcych,
- technologiach informacyjnych i komunikacyjnych,
- alfabetyzmu matematycznego i kompetencji w zakresie matematyki, nauk ścisłych i techniki,
- przedsiębiorczości,
- kompetencji interpersonalnych i obywatelskich,
- umiejętności uczenia się,
- kultury ogólnej.

¹ Więcej informacji na temat kompetencji można znaleźć np. na stronie programu Sokrates http://www.socrates.org.pl/socrates2/attach/eurydice/publikacje/kkomp_PL.pdf

Formuła tego programu powinna pozwolić uczniowi na rozwijanie wszystkich kompetencji kluczowych w wielu różnych obszarach edukacyjnych.

2.3.2 Cele edukacyjne ogólnowychowawcze

Cele ogólne zostały określone na podstawie na podstawie Podstawy programowej opublikowanej przez Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, opublikowanego w dniu 15 stycznia 2009 r. w Dzienniku Ustaw Nr 4, poz. 17.

W myśl tego dokumentu liceum powinno kształcić swoich uczniów w taki sposób, aby mogli wykorzystać zdobytą wiedzę i umiejętności we współczesnym świecie oraz aby pomagała im ona przygotować się do podjęcia pracy.

Podkreśla się w niej, że szkoła powinna przygotować uczącego się do sprawnego komunikowania się w mowie i piśmie, do oferowania mu nie tylko wiedzy deklaratywnej ale również proceduralnej, które powinny mu pomóc w kontynuowaniu uczenia się, rozwijania myślenia analitycznego i syntetycznego, do wspierania umiejętności rozwiązywania problemów a także do uczestnictwa w życiu społecznym i dostrzegania i poznawania dziedzictwa kulturowego z perspektywy europejskiej.

Znajdziemy w niej również odwołanie do kształcenia **kompetencji kluczowych**, tak istotnych w obecnej koncepcji edukacji polegającej na kształceniu się przez całe życie.

Ze względu na to, że nauczyciel pracujący w szkole nie tylko jest nauczycielem języka ale przede wszystkim pedagogiem, wychowawcą w naszym programie chcielibyśmy przedstawić również **cele wychowawcze** jakie stawiane są na tym etapie kształcenia. Nauczyciele powinni stworzyć uczniom środowisko wspierające ich wszechstronny rozwój, zachęcające do rozwijania samodzielnego myślenia i odkrywania otaczającego ich świata, wspierającego ich autonomię. Powinni zachęcać uczniów do udziału w życiu społecznym i pokazywać zasady życia w takiej społeczności (normy moralne i hierarchia wartości), wspierać uczniów w ich dążeniu do osiągnięcia wybranych celów życiowych a także rozwijać postawy otwartości na innych i umiejętności współdziałania z innymi.

Ponieważ program jest adresowany do sekcji dwujęzycznych warto jeszcze wspomnieć i zacytować informacje na temat ramowych planów nauczania dotyczących nauczania dwujęzycznego, które *mogą być realizowane w zakresie obowiązkowych zajęć edukacyjnych, z wyjątkiem języka polskiego, historii i geografii Polski oraz drugiego języka obcego. Zakres treści przedmiotów nauczanych dwujęzycznie obejmuje także zagadnienia z zakresu historii i kultury oraz zagadnienia społeczno-ekonomiczne związane z krajami danego obszaru językowego. Proporcje zajęć z danego przedmiotu w języku polskim i w języku obcym ustala nauczyciel przedmiotu nauczanego dwujęzycznie, uwzględniając poziom umiejętności uczniów w zakresie języka obcego.*

Przyjrzyjmy się celom językowym stawianym przed uczniami i nauczycielami.

2.4 Ogólne cele przedmiotowe nauczania języka obcego w liceum

W IV etapie edukacyjnym **zadania szkoły w zakresie nauczania języka** to przede wszystkim pomoc uczniom w rozwijaniu ich poczucia własnej wartości a także wiary we własne możliwości. Szkoła powinna dać uczniom również informację zwrotną na temat indywidualnych umiejętności językowych. Podkreśla się w tym dokumencie również konieczność oferowania uczniom pracy z materiałami autentycznymi oraz zapewnienie im jak najszerszego kontaktu z językiem obcym, którego się uczą. Ten cykl nauczania powinien również przygotować ich do samodzielności w uczeniu się języka obcego po to, aby po zakończeniu szkoły uczniowie mogli kontynuować uczenie się języka. Autorzy podstawy zachęcają nauczycieli i uczniów do realizacji interdyscyplinarnych prac projektowych, które

pozwołą uczniom na autentyczne wykorzystanie języka zarówno przy zbieraniu materiałów do projektu jak i w momencie jego prezentacji. Nie zapominają też o ważnych aspektach nauki języka obcego, jakimi są rozwijanie postaw ciekawości, otwartości i tolerancji wobec innych.

2.4.1 Cele przedmiotowe w zakresie kompetencji językowej

Głównymi celami w nauczaniu dwujęzycznym jest jak wskazuje nowa podstawa programowa przygotowanie uczniów do *swobodnego porozumiewania się w języku obcym, w mowie i w piśmie*. Oczekuje się, że uczeń osiągnie poziom biegłości zbliżony do C1 w sześciostopniowej skali poziomów biegłości w zakresie poszczególnych umiejętności językowych, co zakłada nie tylko wysoką skuteczność w komunikacji, ale i poprawność językową. Zgodnie z opisem skali ogólnej poziomu biegłości językowej opracowanej przez autorów ESOKJ, na tym poziomie osoba posługująca się językiem:

- rozumie szeroki zakres trudnych, dłuższych tekstów, dostrzegając także znaczenia ukryte, niewyrażone bezpośrednio,
- wypowiada się płynnie, spontanicznie i bez większego wysiłku,
- potrafi posługiwać się językiem w kontaktach osobistych, społecznych, edukacyjnych,
- formułuje jasne wypowiedzi ustne i pisemne na tematy złożone, stosując odpowiednio dobrane strategie oraz reguły organizacji dłuższych wypowiedzi.

Docelowym zadaniem jakie nauczyciel musi sobie postawić jest przygotowanie ucznia do komunikowania się w języku francuskim w ramach wszystkich sprawności językowych, tak w mowie i jak w piśmie i aby język ten stał się dla niego narzędziem zdobywania nowej wiedzy i nowych umiejętności. Dlatego szczególną uwagę w tym programie należy zwrócić na uczenie języka specjalistycznego, który ma ułatwić uczniom naukę wybranych przedmiotów w języku francuskim.

2.4.2 Cele przedmiotowe w zakresie kompetencji międzyprzedmiotowej

Uczeń liceum dwujęzycznego wykorzystuje zdobytą wiedzę na przedmiotach nauczanych w systemie dwujęzycznym, integruje ją wokół danego problemu, treści nauczania bądź też kluczowych umiejętności.

Uczeń w liceum dwujęzycznym powinien:

- praktycznie posługiwać się językiem czyli umieć zintegrować umiejętności związane z komunikowaniem się (mówienie, rozumienie, czytanie, pisanie, logiczna argumentacja, umiejętność konwersacji, obrona własnych sądów, posługiwanie się różnymi środkami językowymi w celu wyrażenia swoich emocji a także środków stylistycznych do wyrażania ironii, tonu żartobliwego i innych),
- potrafić korzystać z różnych źródeł informacji oraz narzędzi do identyfikacji, analizy, oceny i prezentacji danych (leksykony, słowniki, encyklopedie, słowniki specjalistyczne oraz źródła elektroniczne),
- potrafi myśleć analitycznie i rozwiązywać złożone problemy,
- umieć pracować zespołowo przy realizacji różnych projektów przedmiotowych i międzyprzedmiotowych,
- rozpoznawać i korzystać z różnych rejestrów języka francuskiego (język codzienny, literacki),
- korzystać z wiedzy i umiejętności jakie nabywa na innych przedmiotach w nauce języka francuskiego i odwrotnie,
- znać dobrze język specjalistyczny, który pozwoli mu na uczenie się wybranych przedmiotów w języku francuskim.

2.4.3 Cele w zakresie kompetencji kulturowej i interkulturowej.

Podstawa programowa wyraźnie akcentuje konieczność rozwijania wiedzy o kraju języka docelowego oraz rozwijania wrażliwości i kompetencji interkulturowych.

„...zadaniem nauczyciela w oddziałach dwujęzycznych jest rozbudzenie w uczniach zainteresowania dorobkiem kulturowym i cywilizacyjnym danego obszaru językowego, w kontekście dorobku kraju ojczystego, oraz rozwijanie postaw ciekawości i tolerancji wobec innych kultur. Oczekuje się, że uczeń opanuje pewien zasób wiedzy na temat danego obszaru językowego z zakresu takich dziedzin, jak: literatura, sztuka, historia, geografia, polityka.

Warunkiem osiągnięcia wymagań określonych w podstawie programowej jest zapewnienie uczniom kontaktu z autentycznym językiem poprzez stały dostęp do autentycznych materiałów (filmy, gazety, czasopisma, Internet, literatura piękna, publikacje popularno-naukowe, itp.), regularny kontakt z rodzinnymi użytkownikami języka oraz uczestnictwo w projektach i programach współpracy i wymiany międzynarodowej.”²

W trakcie nauki uczący się powinien poznać wiele elementów kultury języka obszaru docelowego. Jego nabyte umiejętności, to przede wszystkim rozumienie i umiejętność analizy wybranych faktów kulturowych, dostosowanie do nich swoich strategii komunikacyjnych. Uczeń powinien posiadać umiejętność pośredniczenia między kulturą własną i obcą, powinien uczyć się o stereotypach i nauczyć się je przewyćzać.

Rozwijanie zdolności do autorefleksji spowoduje chęć głębszego poznania i chęć przystosowania się do funkcjonowania w obszarze innego języka i innej kultury, większą otwartość i tolerancję na innych.

2.5 Cele szczegółowe

2.5.1 Zamierzone osiągnięcia - kompetencje lingwistyczne

Kompetencja leksykalna

Uczeń powinien posiadać szeroki zakres słownictwa umożliwiający mu sprawną komunikację i w miarę potrzeby wypełnianie luk leksykalnych omówieniami. Powinien także wykazywać elastyczność w formułowaniu myśli w różnych formach językowych, precyzyjnie wyrażając odcienie znaczeń, aby coś podkreślić lub uniknąć dwuznaczności, powinien także wykazać się dobrą znajomością wyrażen potocznych i idiomatycznych. Mogą mu się zdarzać potknięcia leksykalne, lecz nie poważne błędy słownikowe.

Kompetencja gramatyczna

Wypowiedzi ucznia sekcji dwujęzycznej, powinny charakteryzować się wysokim stopniem poprawności gramatycznej. Błędy powinny być nieliczne. Uczący się potrafi utrzymać stałą poprawność gramatyczną swoich wypowiedzi. Powinien on się cechować dużą refleksyjnością w zakresie poprawnej komunikacji.

Kompetencja fonologiczna

Uczeń potrafi właściwie stosować odpowiednią intonację i prawidłowo akcentować zdania w celu skutecznego wyrażania różnych odcieni znaczeń wypowiedzi.

² Podstawa programowa, języki w szkole w szkole podstawowej, gimnazjum i liceum, s. 60

Kompetencja ortograficzna

Uczeń potrafi zredagować dłuższy tekst poprawny pod względem pisowni oraz zasad układu tekstu oraz interpunkcji. Pomyłki ortograficzne są nieliczne i drobne.

Kompetencja socjolingwistyczna

Uczeń potrafi rozpoznawać w szerokim zakresie wyrażenia idiomatyczne i potoczne, popularne cytaty czy przysłowia, zna konwencje grzecznościowe, potrafi rozpoznać rejestr wypowiedzi i się do niego dostosować. Rozpoznaje odmiany regionalne języka.

2.5.2 Zamierzone osiągnięcia - sprawności językowe i strategie komunikacyjne

Program zakłada, że w trakcie zajęć wszystkie sprawności będą rozwijane harmonijnie, aby umożliwić uczniom sprawne komunikowanie się zarówno z rodzimymi użytkownikami języka ale także z innymi osobami posługującymi się językiem francuskim. Należy również zwrócić uwagę na konieczność rozwijania strategii zarówno uczenia się jak i strategii komunikacyjnych. Konieczne jest, aby uczeń nabył takich umiejętności, które pozwolą mu na korzystanie w życiu codziennym oraz w nauce z materiałów publikowanych w języku francuskim takich jak prasa, książki, radio, telewizja, Internet.

Na zajęciach językowych sprawności najczęściej są zintegrowane: uczy się np. rozumienia ze słuchu a jako sprawności produkcyjne rozwija się mówienie czy pisanie. Ta integracja jest szczególnie istotna, bo w komunikacji sprawności nie są izolowane. Program ten rozdziela je tylko po to, aby był łatwiejszy dostęp do prezentowanych informacji.

Rozumienie ze słuchu	
C1	<p>Uczący się:</p> <ul style="list-style-type: none">– rozumie dłuższe wypowiedzi i wykłady na tematy abstrakcyjne nawet jeśli nie są ona jasno skonstruowane a idee wyrażone są pośrednio, chociaż może mieć problemy ze zrozumieniem regionalnych odmian języka,– nadaża ze zrozumieniem dłuższych wypowiedzi,– rozumie nawet skomplikowane rozmowy między rodzimymi użytkownikami języka, debaty czy dyskusje grupowe,– bez większych trudności rozumie programy telewizyjne i filmy,– rozumie skomplikowane informacje techniczne np. instrukcje działania czy informacje dotyczące usług czy produktów. <p>Potrafi w tych wypowiedziach:</p> <ul style="list-style-type: none">– rozpoznać wyrażenia idiomatyczne i potoczne,– wskazać najistotniejsze informacje,– wyłowić najważniejsze informacje z przekazów podawanych przez megafon nawet wtedy gdy są one nieco zniekształcone,– wyłowić w wypowiedziach subtelne szczegóły dotyczące domniemanych postaw i wzajemnych relacji rozmówców,– znaleźć informacje dla niego ważne i interesujące, związane z zadaniem jakie ma do wykonania,– określić relacje jakie zachodzą pomiędzy poszczególnymi częściami wypowiedzi,– określić intencje, ton wypowiedzi i nastrój autora wypowiedzi.

Czytanie ze zrozumieniem	
C1	<p>Uczący się rozumie:</p> <ul style="list-style-type: none">– długie i złożone teksty informacyjne i literackie,

	<ul style="list-style-type: none"> – artykuły specjalistyczne i dłuższe instrukcje techniczne, pod warunkiem, że ma możliwość ponownego przeczytania trudnych fragmentów, – korespondencję . <p>Czytający potrafi czytać ze zrozumieniem, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> – określić temat tekstu, jego główną myśl, oraz aby określić myśli główne poszczególnych części tekstu, – określić treść i wagę wiadomości (czytanie w celu orientacji), – znaleźć interesujące go informacje, potrzebne do wykonania zadania, – oddzielić fakty od opinii i intencji autora, – rozpoznać w tekście zastosowane struktury gramatyczne, – wyjaśnić znaczenie wyrazu poprzez jego użycie, – wnioskować o znaczeniu wyrazu z kontekstu, – ocenić postawy, nastrój i intencję autora tekstu, – przewidywać to co może się pojawić w czytany tekście.
--	---

Mówienie	
Interakcja	Produkcja

C1	<p>Uczeń potrafi porozumiewać się płynnie i spontanicznie i może prowadzić swobodne rozmowy z rodzimymi użytkownikami języka a także brać udział w różnego rodzaju dyskusjach. Tylko trudny temat może wpłynąć na płynność jego wypowiedzi ale nie zaburza to komunikacji. W rozmowie potrafi wyrażać swoje emocje, stosować aluzje i żartować. Potrafi wypowiadać się na takie tematy zarówno dotyczące życia codziennego jak i na tematy specjalistyczne czy dotyczące szeroko pojęte kultury.</p> <p>W trakcie tych interakcji uczeń potrafi:</p> <ul style="list-style-type: none"> – włączyć się do rozmowy i ją podtrzymać, – uzyskać interesujące go informacje i wskazówki, – udzielić informacji i wskazówek, – wyrażać swoje potrzeby, prośby, żądania, – zareagować na wypowiedź innych i nawiązać do niej, – Rozpocząć dyskusję, – zadawać pytania rozmówcom, – negocjować z rozmówcami, – przedstawić własną opinię, uargumentować ją, a także w razie potrzeby jej bronić, – skomentować opinię, – stosować odpowiednie struktury gramatyczno-leksykalne, – dokonywać autokorekty wadliwych wypowiedzi, – wyrażać uczucia takie jak zaskoczenie, szczęście, smutek, zainteresowanie, obojętność i inne, – stosować strategie ułatwiające mu komunikację takie jak np. parafraza, prośba o powtórzenie, mówienie wolniej, – potrafi stosować elementy komunikacji niewerbalnej takie jak wskazywanie, pokazywanie (np. w trakcie instruowania kogoś jak wykonać dane zadanie) czy nawiązywanie do czynności i zdarzeń. 	<p>Uczeń potrafi dość płynnie budować wypowiedzi na tematy związane z dziedzinami, które go interesują lub na zadany temat oraz potrafi wyjaśnić swój punkt widzenia w danej kwestii a także uargumentować swoją wypowiedź.</p> <p>W trakcie takiej wypowiedzi uczący się potrafi:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zaplanować spójną i klarowną wypowiedź, – właściwie podkreślić elementy dla niego szczególne istotne, porządkując je i rozwijając, – przedstawić opinie innych osób, – skomentować wybrane fakty i opinie, – opisać swoje przeżycia, emocje doświadczenia, – opisywać ludzi, zjawiska, czynności procesy, – zrelacjonować wydarzenie, – zilustrować swoje opinie przykładami. – stosować elementy komunikacji niewerbalnej takie jak wskazywanie, pokazywanie (np. w trakcie instruowania kogoś jak wykonać dane zadanie) czy nawiązywanie do czynności i zdarzeń, – użyć odpowiedniej intonacji, aby lepiej oddać znaczenie prezentowanej wypowiedzi.
Strategie		
C1	<p>Uczeń potrafi:</p> <ul style="list-style-type: none"> – przećwiczyć i wypróbować nowe określenia i wyrażenia aby uzyskać potwierdzenie zrozumienia komunikatu, – zbudować spójną wypowiedź i zawrzeć w niej najważniejsze myśli, – opisać coś o czym mówi, gdy nie zna danego słowa (parafraza, omówienie), – przekazać znaczenie słowa poprzez zastąpienie go innym podobnym, – zapytać czy użyta forma jest prawidłowa, – poprosić o powtórzenie, – zaplanować wypowiedź, – korzystać ze słownika, tekstów źródłowych, – dostosować wypowiedź do adresata, 	

	– przeformułować swoją wypowiedź.
--	-----------------------------------

Pisanie	
C1	<p>Uczący się potrafi wypełniać różnego rodzaju formularze, pisać szczegółowe, zrozumiałe teksty takie jak list, opis, opowiadanie, sprawozdanie, notatkę, recenzję, tekst argumentacyjny, teksty o charakterze literackim.</p> <p>Potrafi w tych formach wypowiedzi:</p> <ul style="list-style-type: none"> – respektować zasady redagowania odpowiedniej formy, – zredagować klarowne i logiczne wypowiedzi, – stosować odpowiednie środki językowe, – rozwijać i uzasadnić swoje poglądy, podać przekonujące przykłady, – dostosować styl wypowiedzi od adresata (styl formalny i nieformalny).

Kompetencja socjolingwistyczna	
C1	<p>Uczeń:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zna i potrafi odpowiednio zastosować najważniejsze zwroty grzecznościowe, – zna wyznaczniki relacji społecznych (różne formy powitania, formy adresatywne), – zna i stosuje konwencje grzecznościowe, – ma świadomość i rozumie różnice między kulturami, między własną a obcą społecznością w zakresie obyczajów, tradycji, postaw, przekonań i wartości – potrafi wyrażać i rozumieć szeroki zakres funkcji językowych, używając najczęstszych form ich wyrazu w neutralnym rejestrze wypowiedzi. – Ma świadomość i potrafi poszukiwać oznak wskazujących na najistotniejsze różnice w zakresie obyczajów, tradycji, postaw, przekonań i wartości.

2.5.3 Zamierzone osiągnięcia w zakresie kompetencji interkulturowych

Szczególnie w kształceniu dwujęzycznym kompetencje kulturowe są niezmiernie istotne i są integralną częścią ogólnych założeń programowych. Uczeń w trakcie nauki w liceum powinien poznawać różne aspekty kultury Francji i krajów francuskiego obszaru językowego. Nauczyciel powinien dbać o to ,aby proponowane przez niego tematy były interesujące dla uczniów oraz aktualne. Warto zadbać o różnorodność proponowanych uczącym się materiałów.

Uczący się powinien:

- umieć dostrzegać podobieństwa i różnice między własną kulturą i kulturą obszarów na których mieszkańcy posługują się językiem francuskim,
- umieć dostrzec, że wzorce kulturowe nie są uniwersalne,
- znać zwyczaje i życie codzienne mieszkańców tych krajów,
- mieć świadomość zróżnicowania kulturowego krajów francuskojęzycznych,
- mieć świadomość istnienia w kulturach tematów tabu lub rytuałów,
- znać reguły grzecznościowe i zasady komunikacji w zależności od wieku, płci statusu,
- znać zagadnienia z zakresu historii i kultury francuskiego obszaru językowego,
- znać aktualne zagadnienia społeczno-ekonomiczne związane z krajami francuskiego obszaru językowego,
- mieć umiejętność analizy sytuacji komunikacyjnych pod względem mogących w nim wystąpić w nich problemów interkulturowych,
- rozpoznać stereotypy i je wytłumaczyć,
- umieć odróżnić zachowania jednostki od zachowań grupy,
- być tolerancyjny wobec innych postaw, zachowań wynikających z różnic kulturowych.

3. Treści nauczania

3.1 Tematyka

Zakres materiału tematycznego obejmuje zagadnienia z którymi uczeń liceum spotyka się w codziennym życiu a także na przedmiotach nauczanych w języku francuskim. W liceum, nauczyciel zwraca coraz bardziej uwagę na podejście problemowe do danego zagadnienia tematycznego. Istotne jest prezentowanie takich tematów, które zachęcają uczących się do samodzielnego, krytycznego myślenia. Proponowane poniżej tematy są przykładowe i warto skonsultować z uczniami, które z nich są dla nich interesujące i z nimi opracować uszczegółowienie zakresów tematycznych.

Rodzina	<ul style="list-style-type: none">– Więzy rodzinne, tradycje rodzinne.– Rola mężczyzny w wychowywaniu dziecka.– Relacje pomiędzy dziećmi i rodzicami.
Czas wolny	<ul style="list-style-type: none">– Komercjalizacja sportu (pozytywne i negatywne aspekty rywalizacji).– Reklama w sporcie, zasady fair-play.– Rola sportu w życiu człowieka.
Podróże	<ul style="list-style-type: none">– Nowe tendencje w współczesnym podróżowaniu.– Zagrożenia związane z rozwojem przemysłu turystycznego.– Stereotypy na temat mieszkańców różnych krajów.
Spółeczeństwo	<ul style="list-style-type: none">– Globalizacja i jej skutki (migracje, konflikty międzykulturowe).– Praca i jej różne aspekty: praca w domu, bezrobocie, dyskryminacja w pracy, konkurencja.– Problemy „starzejącego się” społeczeństwa.– Programy „Uczenia się przez całe życie”.– Komercjalizacja życia społecznego.
Zdrowie i higiena	<ul style="list-style-type: none">– Zdrowie; nałogi: palenie tytoniu, alkoholizm, narkomania.– Problematyki dążenia do wiecznej młodości (operacje plastyczne, kuracje odmładzające).– Kult piękna i młodości.– Sport receptą na długowieczność i formę.
Edukacja	<ul style="list-style-type: none">– Młodzież i szkoła, problemy w nauce.– Problemy w relacjach uczeń – nauczyciel.– Wyzwania jakie stoją przed szkołą: nowe formy uczenia się (e-learning), uczenie się przez całe życie.– Przemoc w szkole.
Dom i moja okolica	<ul style="list-style-type: none">– Współczesne problemy wielkich miast.– Wieś i jej nowe oblicze.– Emigracja wieś - miasto jej przyczyny i skutki.
Żywność	<ul style="list-style-type: none">– Zaburzenia odżywiania (bulimia, anoreksja).– Zdrowe odżywianie się, bio-żywność.– Problemy żywnościowe współczesnego świata.
Sztuka	<ul style="list-style-type: none">– Sztuka współczesna kontra sztuka klasyczna– Rola muzeów, galerii, sal wystawowych w życiu społecznym.– Kultura popularna.
Język	<ul style="list-style-type: none">– Języki regionalne, dialekty.– Dominacja języka angielskiego nad innymi językami –przyczyny.– Zjawisko języka potocznego, jego popularność wśród młodych.– Problemy związane z reformą ortografii języka francuskiego.
Biznes	<ul style="list-style-type: none">– Przedsiębiorczy młodzi ludzie.– Społeczeństwo konsumpcyjne, skutki i przyczyny.– Moda i jej nowe tendencje.
Ekologia	<ul style="list-style-type: none">– Przyroda i postęp techniczny.

	<ul style="list-style-type: none"> – Wykorzystanie naturalnych źródeł energii, energia odnawialna. – Zwierzę domowe i jego rola w życiu człowieka
Media i technologie informacyjno-komunikacyjne	<ul style="list-style-type: none"> – Media: książka, prasa, radio, telewizja, Internet; rola i wpływ mediów na człowieka. – Nowe technologie w rozwoju nauk ścisłych i społecznych. – Popularyzacja nauki w różnych mediach.
Kultura i cywilizacja francuskiego obszaru językowego	<ul style="list-style-type: none"> – Kraje francuskojęzycznego obszaru językowego. – Prasa francuska. – System polityczny, partie polityczne, system wyborczy we Francji
Tematy specjalistyczne związane z nauczaniem po francusku przedmiotami	<p>Historia</p> <ul style="list-style-type: none"> – Historia różnych religii. Tolerancja w stosunku do innych wyznań i religii. – Historia społeczna – prawo wyborcze kobiet. – Historia migracji. – Historia integracji europejskiej. <p>Geografia</p> <ul style="list-style-type: none"> – Współcześni podróżnicy. – Przewodnik po krajach Frankofonii. – Wzrost gospodarczy, kryzys gospodarczy i czynniki determinujące je. <p>Biologia</p> <ul style="list-style-type: none"> – Rola badań genetycznych we współczesnych badaniach naukowych. – Człowiek w świecie przyrody – jego rola i obowiązki. – OGM – organizmy modyfikowane genetycznie - za czy przeciw?

W jaki sposób korzystać z proponowanych zagadnień.

W całym cyklu nauczania w liceum, wskazane jest aby poszczególne zagadnienia tematyczne pojawiły się kilkakrotnie tak, aby ułatwić uczącym się zapamiętanie oraz aby umożliwić im poszerzenie słownictwa z danego zakresu.

Nauczyciel powinien dokonać uszczegółowienia tematyki zajęć, biorąc pod uwagę poziom językowy, na którym znajdują się uczniowie, ich zainteresowania, a także powinien starać się zainteresować ich bieżącą problematyką współczesnego świata, o której jest w mowa w prasie, radiu czy telewizji.

Konieczne jest, aby tematy były ze sobą zintegrowane i nie stanowiły odrębnych, zupełnie zamkniętych całości.

3.2 Zakres materiału gramatycznego

Nauczając gramatyki w liceum nauczyciel bazuje na wiadomościach, które uczeń opanował w gimnazjum. Zaleca się przeprowadzenie na wstępie klasy pierwszej testu gramatycznego diagnozującego poziom opanowania zagadnień gramatycznych będących w programie gimnazjum dwujęzycznego. Diagnoza ta pozwoli nauczycielowi stwierdzić w jakim stopniu jego uczniowie opanowali materiał przewidziany na cykl gimnazjalny i pomoże mu przyjąć odpowiednie i efektywne strategie nauczania.

Z całą pewnością nauczyciel kładzie wciąż kłaść nacisk na powtarzanie zagadnień gramatycznych oraz jednocześnie wprowadza odstępstwa od reguł podstawowych poznanych już w gimnazjum.

Prowadzący zajęcia pracuje również nad wyćwiczeniem wśród uczniów nawyku wyrażania tej samej treści za pomocą synonimicznych zwrotów gramatycznych. Pozwoli im to na samodzielne odkrywanie zasad gramatycznych w tekstach, oraz sprawne posługiwanie się nimi.

W klasach licealnych coraz częściej nauczyciel będzie mówił o gramatyce tekstu, o jej elementach występujących w narracji, opisie, tekście argumentacyjnym, dialogu. Za pomocą gramatyki uczniowie będą badać między innymi spójność tekstu.

Rodzajnik	określony, nieokreślony, cząstkowy, ściągnięty opuszczanie rodzajnika rodzajnik a przeczenie
Zaimek	zaimek przymiotny wskazujący, zaimek wskazujący, zaimek przymiotny dzierżawczy, zaimek dzierżawczy, zaimki przymiotne pytające, zaimki przymiotne nieokreślone, zaimki nieokreślone, zaimki dopełnienia bliższego, zaimki dopełnienia dalszego, zaimki względne proste, zaimki względne złożone, zaimki zwrotne, zaimki osobowe podmiotu, zaimki przysłówne, zaimki akcentowane, zaimki rodzaju nijakiego
Liczebnik	liczebniki główne i porządkowe, liczebniki z sufiksem <i>-aine</i> , wyrażenia ilościowe
Rzeczownik	rodzaj rzeczownika- wyjątki liczba rzeczownika –wyjątki
Przymiotnik	rodzaj przymiotnika, liczba przymiotnika, stopniowanie miejsce przymiotnika w zdaniu, przymiotnik w funkcji przysłówka
Przysłówek	sposobu , ilości, miejsca, czasu , przysłówki odprzymiotnikowe, tworzenie przysłówka, stopniowanie regularne i nieregularne, miejsce przysłówka w zdaniu
Przymek	przymyki proste, złożone przymyki w określeniach czasu, miejsca
Czasownik	formy czasowników posiłkowych, zwrotnych, grupy I II III – czasowniki nieregularne strona czynna i bierna czasownika présent, passe compose, imparfait, plus- que- parfait, passé simple, futur proche, futur simple, futur antérieur subjonctif présent et passe conditionnel présent et passe zgodność participe passe gérondif participe present adjectif verbal imperatif infinitif passe

Zdanie	szyk wyrazów w zdaniu, różne rodzaje zdań prostych zdanie oznajmujące, rozkazujące, pytające, wykrzyknikowe zdanie złożone (podrzędnie i współrzędnie), warunkowe mowa zależna oraz następstwo czasów
Związki przyczynowo-skutkowe	przyczyny, celu, skutku, przyzwolenia, opozycji, porównania
Rozpoznawanie i zastosowanie konektorów logicznych (<i>mots de liaison</i>)	wstęp : <i>d'abord, avant tout, en premier lieu</i> dodanie informacji : <i>ensuite, puis, en plus, en outre, d'une part, d'autre part, de surcroit</i> przeciwstawienie : <i>mais, cependant, par contre, or, toutefois néanmoins</i> zakończenie : <i>en tout cas, en somme, finalement, en résumé</i>

3.3 Przykłady wybranych treści nauczania

POZIOM B2

Tematyka	Sprawności językowe	Gramatyka	Słownictwo struktury leksykalne
PODRÓŻE	Rozumienie ze słuchu Słuchanie dokumentu na temat przygotowań do podróży , wyboru środka lokomocji, trasy zwiedzania, celem ogólnego zrozumienia		Słownictwo związane z różnymi formami turystyki, przygotowaniem do podróży.

<p>Nowe tendencje we współczesnym podróżowaniu</p> <p>Przełamywanie stereotypów na temat mieszkańców różnych krajów</p>	<p>dokumentu.</p> <p><u>Rozumienie tekstu pisanego</u> Analiza fragmentu przewodnika turystycznego w celu uzyskania szczegółowych informacji, identyfikacji odbiorcy, źródła pochodzenia tekstu, oraz analiza poszczególnych części tekstu.</p> <p><u>Wypowiedź ustna</u> A-Produkcja : Przedstawianie stereotypów mieszkańców różnych części świata – dyskusja jak je przełamywać B-Interakcja: Wywiad radiowy na temat sposobu podróżowania, upodobań, przygód z wakacji w formie pytań -odpowiedzi dziennikarza.</p> <p><u>Wypowiedź pisemna</u> Opowiadanie – „Nadzwyczajna przygoda wakacyjna” - budowa opowiadania, zasady konstruowania tej formy wypowiedzi pisemnej.</p>	<p>Porównanie <i>ainsi que, aussi que, aussi bien que, comme si, tel que</i> itd.</p> <p>Powtórzenie i utrwalenie wiadomości z użycia czasów przeszłych.</p>	<p>Różne rodzaje bagażu.</p> <p>Techniczne słownictwo związane z pobytem w hotelu, schronisku młodzieżowym.</p> <p>Leksykalne wyrażenia porównawcze: <i>égaler, la parité, valoir, analogue, différencier, une sorte de ...</i> i inne.</p>
---	--	--	---

POZIOM C1

Tematyka	Sprawności językowe	Gramatyka	Słownictwo, struktury leksykalne
<p><u>PODRÓŻE</u></p> <p>Zagrożenia związane z rozwojem przemysłu turystycznego</p>	<p><u>Rozumienie ze słuchu</u> Słuchanie audycji radiowej - odpowiedzi na pytania otwarte, określanie problematyki, kontekstu oraz statusu rozmówców.</p> <p><u>Rozumnie tekstu pisanego</u> <u>Analiza fragmentu tekstu literackiego.</u> Wyszukiwanie i analiza figur stylistycznych. Analiza tekstu argumentacyjnego.</p> <p>Określanie tonu tekstu, typu tekstu, szukanie tezy autora, klasyfikowanie argumentów, przekształcanie poszczególnych części tekstu.</p> <p><u>Wypowiedź ustna</u> A-Produkcja -Prezentacje plansz na temat wybranych regionów turystycznych -Analiza cytatów związanych z podróżami (dzienniki podróży), szukanie argumentów i przykładów</p> <p>B-Interakcja Debata na temat : <i>Le tourisme transforme-t-il nos pays?</i></p>	<p>Utrwalanie użycia i form czasu literackiego <i>passé Simple.</i></p>	<p>Ćwiczenia leksykalne związane z turystyką, tworzenie pól leksykalnych, ćwiczenia słownikowe.</p> <p>Zwroty i wyrażenia służące do komentarza danych statystycznych np. <i>écart, proportion tiers, prépondérant, fraction, estimer</i> itd.</p> <p>Wyrażenia typu: <i>dormir comme un loir, manger comme un cochon, être blanc comme la neige</i> itd.</p>

	<p>Porównywanie oraz wyrażanie opinii na temat różnych sposobów podróżowania, przyjmowania turystów i ich wpływu na życie mieszkańców.</p> <p><u>Wypowiedź pisemna</u> Redagowanie tekstu argumentacyjnego -rozprawka na temat <i>Voyager c'est sortir un peu de sa coquille</i>.</p>		
--	--	--	--

POZIOM B2

Tematyka	Sprawności językowe	Gramatyka	Słownictwo struktury leksykalne
<p>Media i technologie informacyjno-komunikacyjne</p> <p>Rola i wpływ mediów na człowieka.</p>	<p><u>Rozumienie ze słuchu</u> Słuchanie autentycznego nagrania radiowego – fragment wiadomości radiowych -wskazywanie kolejności wydarzeń , odpowiadanie na pytania szczegółowe.</p> <p><u>Rozumienie tekstu pisanego</u> Analiza artykułu prasowego <i>Critiques Télé</i> określanie odbiorcy, selekcjonowanie informacji, określanie typu tekstu.</p> <p><u>Wypowiedź ustna</u> <u>A-Produkcja</u> Prezentacje różnych gazet , czasopism wraz z wybranymi przez ucznia artykułami pochodzącymi z tych źródeł</p> <p><u>B- Interakcja</u> Praca w grupach na podstawie wybranych fragmentów informacji z pierwszych stron gazet- analiza , porównywanie, prezentacja, przekonywanie do swojego punktu widzenia.</p> <p><u>Wypowiedź pisemna</u> Redagowanie artykułu prasowego na podstawie dokumentu ikonograficznego lub tytułu Poznanie cech charakterystycznych dla tekstu prasowego, rodzaje tekstów prasowych, rozwijanie tytułu w artykuł prasowy</p>	<p>Wyrażenia przyczyny: z rzeczownikiem: <i>être cause de, du fait de, faute de</i> itd., z czasownikiem: <i>du fait que, vu que, attendu que</i> itd.</p> <p>Wyrażenia skutku : z rzeczownikiem: <i>de la..., d'où ...</i> itd, z czasownikiem : <i>ainsi, au point que, de ce fait que, si bien que, tant ... que,</i> z bezokolicznikiem : <i>au point de, trop de ... pour.</i></p>	<p>Prezentacja podstawowych czasopism francuskich</p> <p>Powtórzenie oraz uzupełnienie słownictwa związanego z prasą, radiem , telewizją , Internetem.</p>

POZIOM C1

Tematyka	Sprawności językowe	Gramatyka	Słownictwo struktury leksykalne
----------	---------------------	-----------	---------------------------------

<p>Media i technologie informacyjno-komunikacyjne</p> <p>Przyszłość nauki. Nowe technologie rozwój medycyny i genetyki</p> <p>Nauka a etyka</p> <p>Telewizja Szanse i zagrożenia wynikające z postępu</p> <p>Internet /telefon zagrożenie lub niezbędna pomoc dla współczesnego człowieka ?</p>	<p><u>Rozumienie ze słuchu</u> Audycja radiowa <i>Banalisation du téléphone portable</i> FDM : -odpowiadanie na pytania otwarte, -przedstawianie opinii i reakcji rozmówców.</p> <p><u>Rozumnie tekstu pisanego</u> <u>Tekst argumentacyjny</u> <i>Télévision et qualité de vie</i> -określanie tezy i formułowanie antytezy, -określanie pozycji, opinii autora, -streszczanie poszczególnych fragmentów tekstu.</p> <p><u>Wypowiedź ustna</u> A-Produkcja Prezentacje wraz z komentarzem sondażu na temat roli mediów we współczesnym świecie.</p> <p><u>B-Interakcja</u> Przekonywanie do własnego punktu widzenia, dobieranie przykładów i argumentów w dyskusji w parach.</p> <p><u>Wypowiedź pisemna</u> Rozprawka <i>La télévision est une fenêtre ouverte sur le monde</i> - redagowanie wstępu i zakończenia .</p>	<p>Gramatyka tekstu.</p> <p>Relacje czasowe w tekście argumentacyjnym: -użycie czasów, trybów, zgodności czasu.</p>	<p>Słownictwo związane z genetyką , klonowaniem.</p> <p>Wzbogacanie słownictwa -synonimy, -antonimy, -homonimy .</p> <p>Wyrażenia idiomatyczne związane z mediami typu: <i>-la rubrique des chiens écrasés,</i> <i>-une feuille de chou,</i> <i>-un canard.</i></p>
---	---	---	---

4. Realizacja programu

4.1 Założenia metodyczne

Cele ogólne nauczania języków obcych pokrywają się z celami ogólnymi nauczania, ale dzięki istotnej roli języka obcego w dzisiejszym świecie nabierają innego wymiaru, zwłaszcza jego funkcji komunikacyjnej. Celem podstawowym staje się opanowanie żywego języka umożliwiającego komunikację międzyludzką.

Chcąc sprostać temu zadaniu nauczyciel powinien dysponować szerokim wachlarzem środków, aby zdynamizować statyczne struktury językowe i zachęcić ucznia do ich używania jak również do używania rozszerzonego słownictwa w stosunkowo płynnej komunikacji.

Innym ważnym obszarem, o którym należy wspomnieć, to obszar kształcenia wielopoziomowego i zróżnicowanego. W tym obszarze nauczyciel pełni rolę koordynatora: uczniowie pracują w małych grupach, pracujących niezależnie od pozostałych. Grupy jednorodne tworzą uczniowie o zbliżonym poziomie wiedzy i podobnych kompetencjach. Nauczyciel może zróżnicować zadania pod względem trudności. Grupy zróżnicowane tworzą uczniowie o zróżnicowanych uzdolnieniach i wiadomościach. Pozwala to na wykorzystanie potencjału zdolnych uczniów oraz pełnienia przez nich funkcji liderów, prezenterów, organizujących pracę całej grupy.

Współczesna szkoła musi wychodzić naprzeciw wszystkim uczniom, podejmować takie działania, które pozwolą im rozwijać i pielęgnować jak mówi H.Gardner ich uzdolnienia i talenty.

4.1.1 Formy pracy

Uczniowie w klasie dwujęzycznej liceum posiadają dużą motywację do nauki języka francuskiego. Wszystko to sprawia, iż wymagana jest od nauczyciela szczególna sprawność metodyczna, która polega przede wszystkim na stosowaniu różnorodnych form pracy pomagających uczyć efektywnie, zrealizować program nauczania, urozmaicić lekcje, zainteresować uczniów o różnych potrzebach i stylach uczenia się oraz jeszcze lepiej wykorzystać potencjał drzemiący w uczniach. Należy zwrócić również uwagę, iż dana forma pracy powinna być dostosowana do rodzaju zadania oraz celów jakie nauczyciel sobie stawia przed przystąpieniem do realizacji zadania.

Przykładowe formy pracy :

- praca w grupach kilkusobowych na lekcji,
- praca w parach w czasie trwania lekcji,
- praca samodzielna każdego ucznia na lekcji
- praca nauczyciela z całą grupą,
- samodzielna praca ucznia w domu: zadania domowe, przygotowanie projektu z wykorzystaniem technik multimedialnych oraz poszukiwanie nowych materiałów uzupełniających.
- praca w grupach poza zajęciami szkolnymi nad projektem w ramach wymian szkolnych, imprez frankofońskich wkomponowanych w program nauczania liceum.

4.1.2 Indywidualizacja nauczania

Dobierając poszczególne formy pracy, należy również pamiętać, że w klasie mamy grupę młodych ludzi, którzy mają mniej lub bardziej rozwinięte umiejętności uczenia się, którzy będą mieli odmienne style uczenia się. Uczniowie różnią się od siebie na wielu płaszczyznach (Przesmycki s.10):

- poznawczej, bo różnią się od siebie poziomem wiedzy i umiejętności, bogatsze lub uboższe są ich procesy psychiczne, są na innym etapie rozwoju poznawczego, mają różne wyobrażenia dotyczące otaczającego ich świata, sposoby myślenia i strategie uczenia się,
- społeczno-kulturowej, gdyż mają inne systemy wartości, inne przekonania i religie, inna jest historia każdej rodziny oraz jej bagaż kulturowy,
- psychologicznej, bo inny jest ich profil inteligencji, mają odmienne doświadczenia życiowe, różną motywację, różnią się od siebie uwaga, kreatywność, chęć odkrywania i co innego sprawia im przyjemność.

Pedagogika różnic indywidualnych (*pédagogie différenciée*), rozwinęła się we krajach francuskojęzycznych (Francja, Szwajcaria, Belgia) w latach osiemdziesiątych i miała swoich gorących zwolenników i propagatorów w osobach Antoine de la Granderie, Luisa Legrand, Philippe Meirieu oraz Philippe Perrenaud. W wielu swoich pracach podkreślają oni konieczność dostosowania nauczania do rzeczywistych potrzeb i możliwości ucznia. Hasłem przewodnim tej koncepcji jest „nie uczyć wszystkich tego samego, w tym samym czasie i w ten sam sposób”. Oczywiście nie oznacza to, że jest to manifest wzywający do powrotu nauczania indywidualnego tylko wybranych uczniów. Koncepcje te wskazują na konieczność brania pod uwagę w praktyce szkolnej tego co jest i istnieje: różnorodności jaka jest w klasie szkolnej.

Wielu jest takich nauczycieli, którzy chcieliby spróbować wdrożyć ten model nauczania. Trzeba rozpocząć ten proces, tak jak to sugerował Meirieu i jak to realizuje w pilotażowych badaniach grupa badaczy z *Harvard Educational School* pod kierunkiem H.Gardnera od zdiagnozowania potrzeb, możliwości grupy uczniów, z którą pracujemy. Często ten proces zaczyna się zanim zaczniemy pracę z uczniami np. analizujemy wypełnione przez uczniów strony Portfolio Językowego, będziemy analizowali testy językowe jakie zaproponujemy na pierwszym spotkaniu czy kwestionariusze dotyczące ich strategii uczenia się czy profilu inteligencji. Pozwoli to nam na lepsze poznanie uczniów lepszą ocenę uczniów, ich preferencji, strategii uczenia się, zainteresowań czy określenie ich profilu inteligencji i lepsze dobranie materiałów dydaktycznych oraz strategii nauczania.

Myśląc o profilu inteligencji Gardnera i proponując takie podejście na lekcjach zachęcamy do indywidualnego traktowania ucznia i dostrzegania w nim nie tylko jego potencjału matematyczno-logicznego i językowego ale też doceniania innych jego talentów takich jak talent muzyczny, talent do komunikowania się z innymi czy talent do sportu czy tańca. W poniższej tabeli znajduje się kilka propozycji ćwiczeń rozwijających inteligencję naszych uczniów:

Inteligencja	Charakterystyka	Ćwiczenia językowe
Inteligencja językowa	Związana z przetwarzaniem informacji językowych w zakresie: fonologii, gramatyki, semantyki oraz pragmatyki danego języka. Uczniowie posiadający dobrze rozwiniętą inteligencję językową mają łatwość wypowiedzi, bogate słownictwo, sprawnie posługują się językiem i są na niego wrażliwi.	Zabawy i gry językowe. Napisanie wiersza czy innej formy wypowiedzi literackiej. Przedyskutować wybrany problem społeczny np. dotyczący przemocy w ich szkole. Napisać recenzję z filmu francuskojęzycznego. Oglądać program promujący nowości książkowe we Francji, przeczytać fragment proponowanej książki Scrabble, krzyżówki.
Inteligencja muzyczna	Pozwala na rozumienie oraz tworzenie przekazu muzycznego, wpływa na poziom wrażliwości jednostki na dźwięk. Osoby dysponujące tą inteligencją są uzdolnione muzycznie, wrażliwe na struktury rytmiczne i dźwiękowe muzyki ale także np. języka.	Powiedzieć wiersz. Przeczytać na głos wcześniej przygotowany fragment tekstu np. z literatury Wysłuchać piosenki i napisać jej tekst – ćwiczenie ortograficzne. Wyklaskać rytm piosenki francuskojęzycznej, rytm zdania. Znać podstawowe terminy muzyczne. Ułożyć do znanej piosenki nowe słowa. Poznać nowe gwiazdy piosenki francuskiej Oglądać program dotyczący muzyki klasycznej i porozmawiać o nim.
Inteligencja matematyczno-logiczna	Jest związana z umiejętnościami rozumienia i wykorzystywania abstrakcyjnych relacji. Osoby u których szczególnie się ona rozwinęła mają łatwość w wykonywaniu zadań abstrakcyjnych oraz potrafią sprawnie klasyfikować przedmioty i informacje.	Uporządkować tekst (rozsypanka zdaniowa, wyrazowa). Wykonać zadanie matematyczne. Rozwiązać zagadkę logiczną. Znaleźć w tekście odpowiednie do zadania informacje i je uporządkować według podanego klucza np. znaleźć w tekście opisującym wydarzenie sprzed kilku dni znaleźć wszystkie czasowniki, podkreślić je i je posegregować w grupy. Napisać instrukcję np. jak wykonać doświadczenie z fizyki czy chemii, przygotować do tego prezentację multimedialną.
Inteligencja przestrzenna	Umożliwia dobre postrzeganie wzrokowe oraz transformowanie informacji, które docierają do nas poprzez ten zmysł. Uczniowie	Po wizycie w muzeum wybrać jakiś dzieło i je opisać. Wypełnić, wg instrukcji, mapę konturową wybranego obszaru. Zilustrować zdjęciami reportaż wykonany w grupie.

	preferujący tę inteligencję mają zdolność tworzenia mentalnych obrazów trójwymiarowych oraz manipulowania nimi.	Przygotować prezentację multimedialną na zadany temat. Wyjaśnić temat lekcji na podstawie ilustracji/ zdjęcia Zrobić kolaż na temat dotyczący problemów naukowych, które uczniowie poznają na innych lekcjach. Przygotować afisz ilustrujący regułę gramatyczną lub ortograficzną. Gra w kalambury. Realizować krótki filmu według przygotowanego scenariusza.
Inteligencja kinestetyczna	Pozwala na sprawne wykorzystanie swojego ciała do wyrażenia emocji, do rozwiązania wybranych problemów. Uczniowie sprawnie posługujące się tą inteligencją z łatwością i precyzją wykonują prace manualne oraz dobrze kontrolują motorykę swojego ciała.	Zajęcia teatralne, drama : – zagrać emocje, uczucia, – zagrać zdanie (praca w grupie), – zagrać poznane słowo, – zagrać to, czego uczniowie się uczą. Pokazać uczniom różne tańce regionalne i jednego z nich ich nauczyć. Zapoznać się w jaki sposób we francuskojęzycznym obszarze językowym przekazuje się informacje niewerbalnie i nauczyć się ich.
Inteligencja intrapersonalna	Jest związana z samoświadomością. Pozwala na refleksję nad własnym zachowaniem, możliwościami, uczeniem się, motywacją oraz emocjami. Uczniowie, którzy mają ją dobrze rozwiniętą skuteczniej używają strategii uczenia się	Napisać krótką autobiografię. Prowadzić bloga na temat poznawania języka i kultury francuskiego obszaru językowego. Prowadzić swoje Portfolio językowe. Przeczytać czyjaś autobiografię. Wyobrazić sobie, że jest się postacią historyczną, jakąś sławą – opowiedzieć coś o sobie. Napisać o sobie krótki tekst. Zabawa <i>Si j'étais un animal je serai.....</i> Przygotować analizę swoich strategii uczenia się (Portfolio językowe). Oceniać swoje przygotowanie do zajęć, testu.
Inteligencja interpersonalna	Związana jest z umiejętnościami komunikowania się z innymi. Osoby sprawnie posługujące się tą inteligencją łatwo wchodzi w interakcje z innymi oraz posiadają umiejętności pracy w zespole.	Rozpoznać i nazwać uczucia – praca w parach. Wspólnie budować opowiadanie – każda osoba w grupie dokłada swoje zdanie. Wysłuchać tego, co ktoś powiedział i powiedzieć to własnymi słowami (parafraza). Przeczytać tekst i wyobrazić sobie że byłoby się na miejscu bohatera tekstu. Przygotować wywiad ze znana postacią historyczną. Zabawa <i>Co by było gdyby....</i> Realizowanie projektu w grupach. Przygotować wspólnie doświadczenie chemiczne, fizyczne.
Inteligencja przyrodnicza	Charakteryzuje osoby szczególnie wrażliwe na otaczające środowisko. To osoby, które mają łatwość w klasyfikowaniu przedmiotów według kategorii. Uczniowie, którzy mają dobrze rozwiniętą tę inteligencję interesują się przyrodą i lubią zwierzęta.	Prowadzić dziennik obserwacji (zajęcia z biologii, fizyki) Czytać, słuchać tekstów dotyczących natury, ekologii Opisać swoje ulubione zwierzę. Przygotować wizytę w ogrodzie botanicznym lub ogrodzie zoologicznym dla grupy francuskojęzycznej.

4.1.3 Autonomia

Uczeń autonomiczny powinien przede wszystkim wykazywać chęć do samodzielnej pracy, wierzyć w swoje siły i możliwości, umieć określać własne cele uczenia się, być świadomym zalet, jakie wynikają z takiego sposobu uczenia się. Powinien umieć ocenić efektywność stosowanych strategii w odniesieniu do własnych potrzeb i preferencji.

Jaki powinien być uczeń autonomiczny i co powinien umieć?

Uczniem autonomicznym jest uczeń, który umie:

- pracować samodzielnie,
- powtarzać materiał z własnej woli, bez przypominania ze strony nauczyciela/opiekuna,
- zorganizować własną pracę,
- poprosić o pomoc, kiedy jej potrzebuje,
- słuchać innych,
- znaleźć potrzebne informacje,
- analizować i zastosować znane mu strategie,
- analizować własną pracę, własne trudności i sukcesy,
- sformułować własne cele.

Podstawowym zadaniem nauczyciela jest rozpoznanie predyspozycji ucznia. Swoją opinię nauczyciel powinien wyrobić sobie na podstawie obserwacji zachowania i odczuwania ucznia: każdy bowiem daną sytuację widzi inaczej, odmiennie ją przeżywa, słyszy i zapamiętuje odmiennie dźwięki i słowa.

Kilka „narzędzi”, które mogą pomóc w uczeniu autonomii.

„un carnet de bord”

dzienniczek ten pozwoli uczniowi planować wszystkie zadania, które powinien wykonać w trakcie nauki. Dzięki niemu uczeń może zorientować się jak szybko posuwa się w swojej pracy, może zanalizować swoje podejście do pracy i wyeliminować napotykaną trudności. Robienie systematycznych notatek w „*carnet de bord*” z pewnością przyczyni się do osiągnięcia autonomii. Dla nauczyciela jest on również cenną pomocą w analizowaniu postępów ucznia, poznaniu jego stylu i rytmu pracy. Można zachęcić do prowadzenia swojego bloga w sieci.

kontrakt

Jest to dokument, który określa wyraźnie swoje prawa i obowiązki ucznia i nauczyciela, których będą przestrzegać w trakcie procesu nauczania. Dokument ten wspólnie zredagowany staje się „kartą obywatelskiego zachowania” w szkole. Aby stać się uczniem autonomicznym trzeba przyjąć pewien kodeks postępowania. I dokument ten w postaci kontraktu to ułatwia.

praca w grupach

Praca w małych grupach na lekcjach języka obcego stanowi wyzwanie zarówno dla uczniów, jak i dla nauczyciela, który musi równocześnie monitorować sytuację na lekcji i sprawiedliwie oceniać. Tego typu forma pracy jest rzadziej wybierana przez nauczycieli w polskich szkołach gdyż w naszej tradycji nauczania preferowana jest praca z całą klasą. Dlatego warto sięgnąć po metodę rzadko stosowaną na lekcjach w polskich szkołach, a polegającą na wybraniu spośród grupy uczniów „posłannika”. Jego rola polega na informowaniu nauczyciela o przebiegu realizowania zadania. Ma on również możliwość postawienia określonej liczby pytań, na przykład trzech, dotyczących ćwiczenia i

zanotowania odpowiedzi, które musi przekazać kolegom z grupy. Na posłannika najczęściej wybierany jest uczeń niezbyt chętnie biorący aktywny udział w zajęciach, gdyż zmusza to wszystkich członków grupy do porozumiewania się.

Jak wspierać autonomię uczniów?

Nauczyciel pracujący w szkole powinien przede wszystkim być zainteresowany poznaniem i rozwijaniem uzdolnień swoich uczniów. Jego działania wymagają szczególnej pieczołowitości, drobiazgowości, przemyślenia i zaplanowania długofalowych poczynań dydaktyczno-wychowawczych.

Nauczyciel powinien:

- rozszerzać horyzonty myślowe ucznia,
- wskazywać drogę dodatkowych źródeł wiedzy,
- zachęcać ucznia do poszukiwań,
- stwarzać okazję do prezentacji osiągnięć,
- rozwijać twórcze myślenie,
- różnicować materiał pod względem treści, stopnia trudności, zainteresowań,
- stosować aktywne metody,
- nauczyć robić notatki,
- nastawić ucznia na osiągnięcie sukcesu,
- nagradzać, chwalić.

Wszelkie działania mają na celu rozwinięcie umiejętności autonomicznego uczenia się w oparciu o indywidualną strategię poznawania, przetwarzania, zapamiętywania i używania informacji językowych.

Warto sięgnąć do Europejskiego Portfolio językowego, które w sposób istotny wspiera autonomię ucznia. W materiałach dla nauczycieli znajdują się propozycje jak poprzez pracę z Portfolio rozwijać autonomię uczniów. W przewodniku dla nauczyciela znajduje się także propozycja treningu strategicznego, który wspiera postawy autonomiczne.

4.1.4 Strategie uczenia się

Badania pokazują, że uczący się, którzy świadomie korzystają z różnorodnych strategii uczenia się są lepszymi uczniami i lepiej i szybciej opanowują język. Ponieważ współczesna dydaktyka szczególną uwagę zwraca na nie to warto, nie tylko uczniów uczyć języka ,ale także pokazywać jak się go skutecznie uczyć.

W trakcie pracy z tekstem warto pokazać uczącym się jakich strategii mogą użyć aby dotrzeć do sensu tekstu, pozwoli im to potem na szybszą i skuteczniejszą naukę a także zachęci do samodzielnego „zmierzenia” się z tekstami w języku francuskim poza szkołą.

Istnieje wiele klasyfikacji strategii uczenia się. W programie nie ma miejsca na ich szczegółowe omówienie. Warto jest pogłębiać informacje na ten temat poprzez lektury, które zostały zamieszczone w bibliografii niniejszej publikacji. Aby jednak zilustrować zakres możliwych działań dydaktycznych należy przeanalizować poniższą tabelę opracowaną przez Weinsteina i Mayera (1986). Pozwoli ona z pewnością na uporządkowanie informacji o strategiach i jednocześnie wskaże kierunki, jakie można obrać aby ułatwić uczniom ich uczenie się.

Strategie powtarzania	Uczenie się na pamięć, powtarzanie na głos materiału.
	Uczenie się bardziej złożone: powtarzanie na głos słów-kluczy, przepisywanie, robienie notatek, podkreślanie ważnych fragmentów.
Strategie elaboracji	Uczenie się na pamięć: tworzenie obrazów mentalnych połączonych z materiałem do nauczenia, tworzenie zdań łatwiejszych do zapamiętania, mnemotechniki.

	Uczenie się bardziej złożone: parafrazowanie, streszczanie, tworzenie analogii, notowanie, zadawanie pytań i odpowiadanie na nie, łączenie nowego materiału z tym, który już znamy.
Strategie organizacji	Uczenie się na pamięć: podział materiału na mniejsze części.
	Uczenie się bardziej złożone: określenie najistotniejszych elementów materiału, tworzenie struktury hierarchicznej tekstu, tworzenie diagramów ilustrujących koncepcje i ich wzajemne relacje.
Strategie kontroli i rozumienia	Stawianie sobie pytań aby sprawdzić swoje rozumienie, stawianie problemów i określanie celów aby ułatwić sobie uczenie się, stawianie sobie celów pośrednich i sprawdzanie stopnia ich osiągnięcia, modyfikowanie swoich strategii uczenia się.
Strategie afektywne	Tworzenie i podtrzymywanie motywacji, koncentracji, panowanie nad niepokojem, organizacja czasu pracy.

Weinstein i Mayer (1986) w: J.-L. Wolf, 2007. Methodes de travail et stratégies d'apprentissage. Wyd. De Boeck

Jednym z najważniejszych zadań nauczyciela jest doprowadzenie ucznia do takiego momentu w którym uczący się jest w stanie sam się uczyć. Samoregulacja i uczenie się „jakościowe” jest naszym celem. Szczególnie jest ono ważne na wyższych poziomach umiejętności językowych, bo na nich wymagane są od ucznia nie tylko dobre umiejętności komunikacyjne w sytuacjach życia codziennego czy dobra znajomość gramatyki i leksyki ale określone umiejętności poznawcze, które prowadzą do świadomego korzystania z języka w złożonych i specyficznych sytuacjach, w których uczący się staje przed sytuacją problemową do rozwiązania, ma np. zabrać głos i uargumentować swoją wypowiedź czy też stworzyć streszczenie lub rozprawkę.

To uczenie skoncentrowane na jakości jest wtedy gdy:

- poszukiwanie sensu działań jest priorytetowe,
- stosuje się aktywne formy pracy z tekstem takie jak reformulacja, podawanie przykładów, analiza, strukturalizacja,
- świadomie korzysta się ze strategii metaloznawczych (analiza, samoocena, samoregulacja),
- uczenie się ma na celu rozwijanie wyższych umiejętności,
- uczący się jest zaangażowany w proces uczenia się (koncentracja, motywacja),
- istnieje transfer wiedzy i umiejętności.

Z całą pewnością tego typu nauczanie powinno być modelem w sekcjach dwujęzycznych, ze względu na specyfikę tego typu nauczania oraz na to, że uczący się są bardzo zmotywowani do nauki wybranego przez nich języka

4.1.5 Język ojczysty na lekcjach języka francuskiego

W nauczaniu dwujęzycznym musi znaleźć się miejsce i dla języka francuskiego i dla języka polskiego. Uczniowie w klasach dwujęzycznych zdają egzaminy w języku francuskim, ale także maturę w języku polskim. To zobowiązuje nauczyciela do dbałości zarówno o jeden jak i drugi środek komunikacji. Każdy język jest zbiorem reguł i zasad wśród których można wyodrębnić pewne podobieństwa jak i też różnice w stosunku do innych języków. Warto więc zastanowić się, co można wykorzystać z zakresu wiedzy ucznia w języku ojczystym, co byłoby konieczne i ułatwiałoby pracę w uczeniu się np. nowych struktur i reguł gramatycznych. Jednocześnie należy mieć na uwadze fakt, że uczniowie sami, w sposób niekontrolowany odwołują się do języka ojczystego, dokonując tłumaczeń, kalek wyrazów lub struktur gramatycznych na język francuski. Nauczyciel musi mieć to na uwadze i wykorzystując język ojczysty na lekcjach języka obcego musi określić ten moment, w którym będzie mógł przejść całkowicie na język francuski odchodząc stopniowo od tłumaczenia wyrazów lub podawania reguł gramatycznych w języku polskim. Istotne jest,

aby w trakcie zajęć świadomie dokonywać wyboru języka, bo jest to strategia czytelna dla uczniów, ułatwiająca im zarówno zrozumienie jak i komunikowanie się w języku francuskim.

4.2 Metody i techniki nauczania

Uczniowie klas dwujęzycznych liceum będą nadal pracować intensywnie z różnymi formami dokumentów. Jest on podstawą do różnorodnych ćwiczeń, mających na celu rozwijanie kompetencji językowych. Dokumentem będzie: artykuł prasowy, fragment piosenki, audycja radiowa, fragment utworu literackiego, utwór literacki czytany w całości, zdjęcie, dzieło artystyczne (zarówno malarskie jak i muzyczne) a także wypowiedź pisemna ucznia na dany temat.

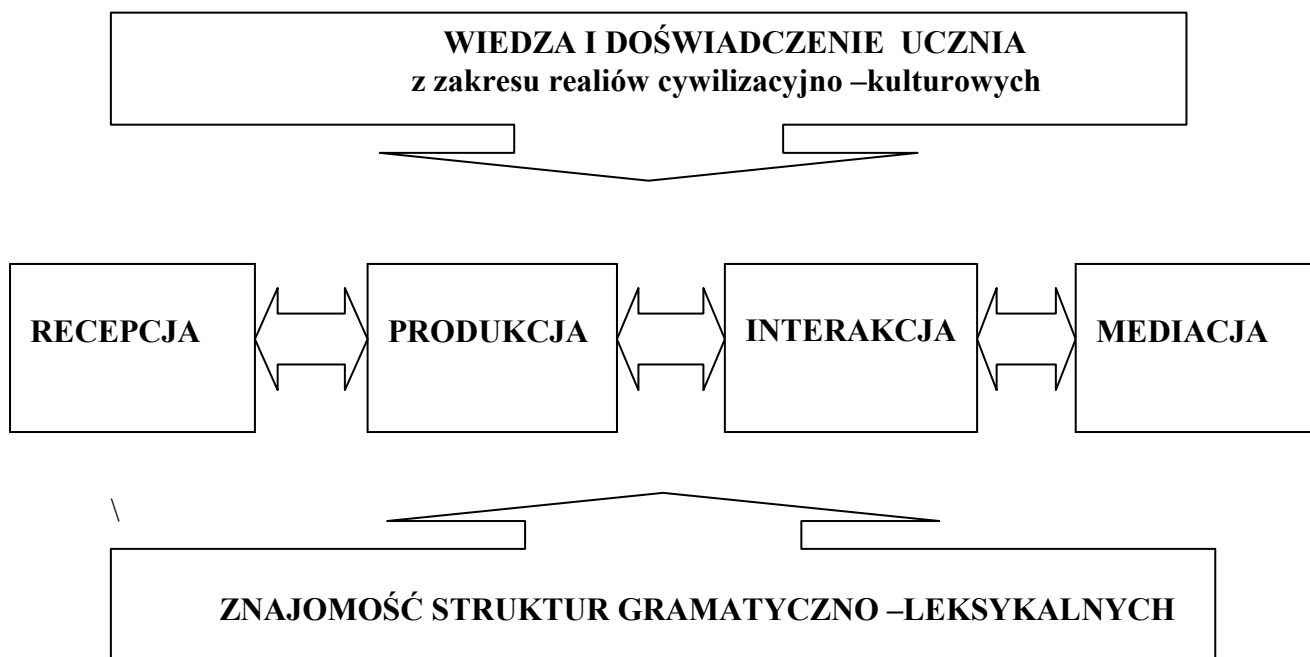
W edukacji dwujęzycznej **nie wystarczą metody stosowane przy nauczaniu języków obcych**, język francuski staje się stopniowo drugim językiem, a nie tak jak było to w gimnazjum językiem obcym. Stąd też nauczyciel zwraca uwagę na wykorzystanie również technik typowych dla nauczania języka ojczystego.

Proponowane uczącym się zadania powinny być dobrane w taki sposób, aby dawały możliwość sprawdzania czy założone przez nas cele zostały osiągnięte i co najważniejsze, aby kolejne zadania stanowiły jedną spójną całość. Należy też pamiętać, że uczniowie klas dwujęzycznych przyswajają wiedzę z innych przedmiotów, posługując się językiem francuskim traktowanym w niektórych przypadkach jako drugi język nauczania. Uczeń liceum powinien zetknąć się z jak najbardziej szeroką problematyką współczesnego świata zarówno w sferze społecznej, ekonomicznej czy kulturowej.

Proponowane techniki omawiane są według poszczególnych sprawności językowych. Nauczyciel przed przystąpieniem do realizacji każdej z kompetencji językowych powinien jasno i wyraźnie podać najlepiej w formie pisemnej:

1. Przedstawić szczegółowe kryteria oceniania z języka francuskiego (w ramach wszystkich sprawności).
2. Wyjaśnić organizację zajęć.
3. Zapoznać ucznia z przykładami technik i strategii, którymi będzie się posługiwał na lekcjach języka w liceum.
4. Przypomnieć uczniom jakimi narzędziami mogą już samodzielnie dysponować w celu poszukiwania materiałów uzupełniających, czy realizacji projektu pedagogicznego.
5. Przypomnieć ogólne zasady korzystania ze słowników, podręcznika, zeszytu ćwiczeń poznane w gimnazjum.
6. Podać uczniom wewnątrzszkolny system oceniania.

Uczeń liceum przygotowujący się do matury dwujęzycznej powinien wykazać się umiejętnością posługiwania się językiem francuskim w następującym zakresie.

4.2.1 Nauczanie języka w zakresie jego podsystemów

Uczenie słownictwa i struktur leksykalnych

Słownictwo jest podstawą do komunikacji językowej. Bez odpowiednio ćwiczonego słownictwa nie będzie możliwy rozwój pozostałych kompetencji językowych. Warto więc kłaść nadal nacisk na nauczanie słownictwa, wzbogacanie zasobu leksykalnego uczniów, wykorzystując przy tym wszelkie dostępne źródła, pracując nad coraz to trudniejszymi dokumentami, dzięki którym uczniowie poznają coraz to szerszą problematykę. Staramy się aby była widoczna progresja w przyswajaniu słownictwa na wybrane tematy.

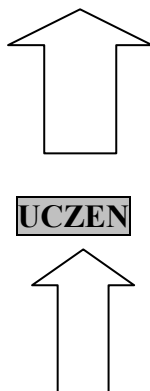
W procesie nauczania słownictwa możemy wyróżnić trzy etapy :

Co uczeń liceum potrafi:

- tworzyć pola leksykalne,
- podać synonim,
- podać antonim,
- podać homonim,
- posługiwać się tzw. *expressions imagées*,
- używać związków frazeologicznych oraz języka potocznego,
- wytłumaczyć znaczenie wyrazu w formie definicji,
- wykorzystać dane słownictwo w odpowiednim kontekście,
- rozwiązać zadania leksykalne,

- poprawnie zapisać i wymawiać wyrazy,
- dopasować wyraz do definicji,
- wytłumaczyć użycie wyrazu w danym kontekście,
- posługiwać się słownictwem specjalistycznym z różnych dziedzin: biologia, matematyka, historia, fizyka.

Zadania które ułatwią nauczanie słownictwa

wprowadzenie słownictwa	zapamiętanie	utrwalanie poznanego słownictwa
<ul style="list-style-type: none"> • podanie synonimu, • podanie antonimu, • podanie definicji, • parafrazowanie, • posługiwanie się dokumentem ikonograficznym, mającym na celu ułatwienie zrozumienia nowych struktur, • wykorzystanie dokumentu do prezentacji znaczenia wyrazu. 	<ul style="list-style-type: none"> • szukanie pól leksykalnych, • ćwiczenia z luką, • dobieranie poprawnej formy, • uzupełnianie, • wybór poprawnej formy, • odpowiedź na podane definicje wyrazów, • łączenie w pary, • wyszukiwanie błędów, • krzyżówka, • uporządkowywanie. 	<ul style="list-style-type: none"> • układanie zdań z nowym wyrazem, • powtarzanie słownictwa, • ćwiczenia skojarzeniowe, • ćwiczenia kategoryzacyjne, • wyszukiwanie wyrazu niepasującego do innych, • zabawy słownikowe, • prawda fałsz, • słowotwórstwo.

Uczenie gramatyki

Dla wielu nauczycieli gramatyka jest najważniejszym podsystemem językowym nawet teraz, gdy mówi się o konieczności uczenia uczniów przede wszystkim komunikowania się. Jest jednak oczywistym fakt, że aby komunikacja była skuteczna nie można się obejść bez gramatyki. Warto też zastanowić się dlaczego tak chętnie uczymy gramatyki. Jest to z pewnością podyktowane tym, że czujemy wtedy, że czegoś konkretnego nauczyliśmy swoich uczniów. Kiedy uczeń potrafi wykonać ćwiczenie i uzupełnić w nim np. formy czasowników według wzoru mamy przeświadczenie, że uczy się języka nawet wtedy gdy ma problemy z komunikacją w danym języku. Jak zatem jej uczyć aby nie wpaść w stare koleiny zamierzonych metod?

Uczniowie muszą mieć również świadomość, że poprawne stosowanie reguł gramatyki ułatwia komunikację. Stąd też w nauczaniu gramatyki zalecane są dwa podejścia: kognitywne i komunikatywne. Podejście kognitywne zakłada świadome zrozumienie pojęcia lub reguły gramatycznej, następnie dużą ilość ćwiczeń gramatycznych i w końcu używanie języka w sytuacjach komunikacji językowej.

Nauczanie gramatyki nie może odbywać się w oderwaniu od funkcji danych struktur gramatycznych, bo przynosić ono będzie zamierzone efekty tylko wtedy jeśli uczeń będzie wiedział jakie konkretne zdolności zdobywa i w jakich sytuacjach będzie mógł je wykorzystać. Ważny jest tutaj kontekst w jakim pojawia się nowa struktura. Kontekstem powinien być dokument do słuchania lub czytania tematycznie związany z nowo prezentowaną strukturą. Zatem jaką metodę wybrać?

Metoda indukcyjna czy dedukcyjna?

Metoda dedukcyjna polega na prezentacji reguł gramatycznych a następnie na pokazaniu przykładów funkcjonowania tej reguły w języku po to aby wykonać następnie ćwiczenia, w których uczeń uczy się stosować poznaną regułę. To metoda z pewnością pozwalająca na oszczędność czasu i zwiększenie ilości ćwiczeń gramatycznych jednak sprawdza się ona częściej w pracy ze zmotywowanymi dorosłymi niż z młodzieżą, która może postrzegać język poprzez pryzmat reguł gramatycznych.

Metoda indukcyjna pozwala samemu uczącemu się języka najpierw zaobserwować funkcjonowanie danej reguły gramatycznej w tekście po to aby następnie zbudować na tej obserwacji regułę. Reguły odkrywane w tekście przez uczących się są dla nich bardziej zrozumiałe. Uczeń jest zaangażowany w proces uczenia się. Mimo, że jest to metoda nazwijmy to dłuższa w pracy z młodzieżą daje lepsze efekty niż tradycyjne uczenie gramatyki.

W nauczaniu gramatyki należy wyróżnić trzy etapy:

Prezentacja nowego zagadnienia gramatycznego:

- nauczyciel dokonuje wyboru struktury, którą chce uczniom przekazać,
- zastanawia się nad funkcjami jakie nauczana struktura ma posiadać,
- dokonuje wyboru form, którymi można wyrazić wybraną strukturę,
- dokonuje wyboru metody, za pomocą której wprowadzi daną strukturę (metoda dedukcyjna/ metoda indukcyjna).

Utrwalanie nowego zagadnienia

W celu zapamiętania nowej struktury należy przejść do kolejnego etapu jakim jest utrwalanie nowego materiału gramatycznego, należy tu umożliwić uczniom możliwość wielokrotnego jej powtarzania w odpowiednim kontekście.

Zastosowanie nowych struktur w celach praktycznych

Kolejnym etapem jest zastosowanie nowej struktury, tzn. stworzenie sytuacji w której użycie tej struktury stanie się jak najbardziej naturalne. Na tym etapie nauczyciel powinien odejść od ćwiczeń strukturalnych, opartych na modelu i przejść do swobodnego użycia danej struktury, której zastosowanie będzie służyło zamierzonym celom.

Prześledzimy jak wygląda ten proces w trakcie kolejnych faz lekcji:

Faza lekcji	gramatyka	Działania ucznia
Rozumienie tekstu	ukryta	Na podstawie dokumentu uczeń: <ul style="list-style-type: none"> • obserwuje • odkrywa • klasyfikuje
Konceptualizacja językowa	indukcyjna jawna	Na podstawie korpusu opracowanego na podstawie dokumentu <ul style="list-style-type: none"> • obserwuje • wnioskuje drogą indukcji
Zastosowanie poznanej wiedzy	Dedukcyjna	Ćwiczenia gramatyczne (uzupełnianie, transformacja), mini produkcje (osadzone w konkretnej sytuacji. Zadania jednolite dla wszystkich, kierowane.
Produkcja	↓	<ul style="list-style-type: none"> • Zadania kierowane. Istotny jest transfert tego czego się uczący nauczyli. Zadanie te wykonywane są na lekcji • Zadania różne dla uczniów, wykonywane w większej autonomii. Mają za zadanie mobilizowanie całej wiedzy ucznia.

Gramatyka zdania

Co uczeń potrafi w zakresie gramatyki zdania:

- zrozumieć znaczenie różne komunikaty (znaczenie określonych struktur gramatycznych),
- poprawianie formułować wypowiedź ustną i pisemną za pomocą poznanych struktur gramatycznych,
- rozwiązać testy gramatyczne,
- zastępować dane struktury gramatyczne ich synonimami,
- dokonać analizy zdania,
- wyodrębnić składowe elementy zdania (grupa podmiotu, orzeczenia oraz dopełnień zdania),
- rozpoznawać i umieć tworzyć różne typy i formy zdań,
- stosować zasady interpunkcji w zdaniu.

ZADANIA

Wprowadzanie zagadnienia gramatycznego	Utrwalanie nowego zagadnienia	Zastosowanie nowych struktur w celach praktycznych
--	-------------------------------	--

<ul style="list-style-type: none"> • tekst, • fragment nagrania (radio, TV), • zdjęcie. 	<ul style="list-style-type: none"> • dryle, • kanwa, • podawanie synonimu gramatycznego, • wybór poprawnej formy, • uzupełnianie ćwiczeń, • eliminowanie błędów, • ćwiczenia z luką, • gry i zabawy językowe, • dialogi, • łączenie odpowiednich elementów, • przekształcanie, parafrazowanie. 	<ul style="list-style-type: none"> • produkcja własnych zdań lub tekstów z wykorzystaniem struktur gramatycznych, • zgadywanie (gry językowe), • ustna analiza tekstu literackiego i argumentacyjnego.
--	---	---

Gramatyka tekstu

W klasach licealnych coraz częściej będzie mowa o **gramatyce tekstu**, o jej elementach występujących w narracji, opisie, argumentacji, dialogu.

Za pomocą gramatyki uczniowie będą badać m.in. spójność tekstu popularno – naukowego czy też analizować tekst literacki. Nauczyciel nie uczy gramatyki dla niej samej lecz musi być ona osadzona w kontekście, w tekście. Nie ma zatem rozdziału między formą, a jej zastosowaniem. Należy zatem zastanowić się nad funkcją struktury w konkretnym tekście i uczyć nie czasu *passé composé* czy trybu *subjonctif*, lecz umiejętności opowiadania o tym co się zdarzyło lub wyrażania życzeń czy żądań.

Warto zaproponować uczniom ćwiczenia gramatyczne, w których nie tylko wykażą się znajomością formy gramatycznej, ale także umiejętnością jej zastosowania w kontekście. Te ćwiczenia nie muszą być zawsze zadaniami pisemnymi. Można te nowe struktury ćwiczyć także w wypowiedziach ustnych.

Nauczyciel powinien odwołać się do umiejętności metajęzykowych swoich uczniów, porównując dwa systemy języka, aby łatwiej im było zrozumieć „jak działa” nowy język.

Warto korzystać z wizualizacji gramatyki. Kolorowe diagramy tablice czy zestawienia będą bardzo pomocne w prezentacji reguł gramatycznych. Nieoceniona na takich lekcjach jest kolorowa kreda czy pisaki, dla lepiej wyposażonych nauczycieli pomocna będzie tablica interaktywna, która w bardziej dynamiczny sposób pozwala zbudować prezentację.

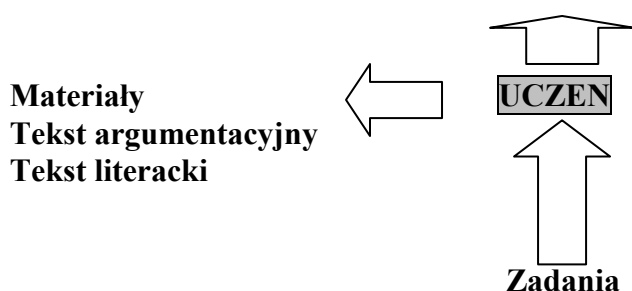
Należy uczyć tak, aby dopasować strategie nauczania do stylu uczenia się uczniów. Nauczyciel uczy ich stawiania hipotez na temat systemu językowego oraz samodzielnego budowania reguł. Nie należy zapomnieć także o tych, którzy cenią jasne pokazanie reguły i odwołanie się do tego co już znają czyli do mechanizmów językowych jakie są im znane w języku polskim.

Warto łączyć to, co uczeń już wie z nowymi elementami. Uczenie się będzie wtedy bardziej efektywne.

Nauczyciel sprawdza czego nauczyli się uczniowie podczas lekcji. Wprowadzenie nowego elementu gramatyki nie jest gwarantem, że uczniowie potrafią zastosować go w innym kontekście zatem zadania kończące lekcje powinny weryfikować stopień opanowania nowego materiału i powinny być cenna wskazówką dla nauczyciela jak dalej powinien on budować proces uczenia języka.

Co uczeń potrafi w zakresie gramatyki tekstu :

- używać, rozpoznawać i określać wartość konektorów logicznych, łączących poszczególne części tekstu,
- badać progresje tekstu, dodawanie kolejnych informacji,
- umieć wytłumaczyć użycie zaimków służących do powtarzania informacji,
- badać relacje pomiędzy poszczególnymi częściami tekstu,
- stwierdzić czy dodana informacja nie zaprzecza pozostałym oraz nie zakłóca sensu całego tekstu,
- wyróżnić w tekście elementy będące jego komponentami (wstęp, rozwinięcie, zakończenie),
- określić funkcje procedur typograficznych,
- stosować i wytłumaczyć użycie elementów graficznych,
- określać sekwencje informacyjną charakterystyczną dla tekstów popularno naukowych.

Koherencja tekstu	Organizacja graficzna tekstu	Struktura tekstu
<ul style="list-style-type: none"> - ćwiczenia z konektorami logicznymi, - użycie zaimków podmiotu i dopełnienia bliższego i dalszego, - zastosowanie czasów i zgodności czasów. 	<ul style="list-style-type: none"> - wyszukiwanie w tekście wstępu, rozwinięcia, zakończenia, - określanie tytułu, podtytułów, paragrafów, wierszy, przypisów, nagłówka, - poznawanie elementów składowych listu (data, miejsce, formy zakończenia i powitania), - analizowanie elementów wizualnych (schematów, tabel, wykresów, legend, map). 	<ul style="list-style-type: none"> - wyróżnianie podstawowych komponentów tekstu literackiego (zawiązanie akcji, rozwój akcji, zakończenie akcji), - wyróżnianie podstawowych komponentów tekstu argumentacyjnego (wylizanie informacji, opisywanie zdarzeń, chronologia wydarzeń, porównywanie wydarzeń, związki przyczynowo-skutkowe, problem i jego rozwiązanie).

NAUCZANIE WYMOWY

Na poziomie B1 –C1 nauczyciel koncentruje się na korekcie wymowy uczniów a także ich intonacji. Pozwoli to uczniom, w trakcie konwersacji, różnicować swój przekaz nie tylko za pomocą słów, ale także za pomocą środków prawerbalnych. Dużą wagę trzeba przywiązywać na tym etapie nauczania prawidłowego akcentowania.

Zadania	Co uczeń potrafi
Co czuje mówiący ? Czy intonacja wznosi się czy opada? Powtarzanie za wzorem. Stosowanie praktycznych ćwiczeń wymowy: śpiewanie piosenki, recytacja wiersza , czytanie tekstów.	Rozpoznać intonację zdania pytającego, rozkazującego oraz oznajmującego. Rozpoznać intonacje wyrażającą uczucia. Zna zasady stosowania elizji oraz redukcji fonetycznej. Zna zasady stosowania łączenia międzywyrazowego (<i>liaisons</i>).

ZASADY NAUCZANIA ORTOGRAFII

Podczas nauki pisania bardzo ważne jest, aby oprócz prawidłowego kreślenia znaków uczeń opanował ortografię i miał nawyk jej stosowania. Na poziomie B1-C1 ważne jest, aby uczniowie redagowali poprawne wypowiedzi pisemne zarówno pod względem pisowni jak i interpunkcji.

Zadania	Co uczeń potrafi
Dyktando. Ćwiczenia ortograficzno- gramatyczne – ułatwiają uzasadnianie pisowni i formułowanie zasad z wykorzystaniem umiejętności gramatycznych.	Dokonać analizy gramatyczno – ortograficznej wyrazu, zna podstawowe zasady stosowania reguł pisowni i interpunkcji. Potrafi dokonać właściwej interpretacji wieloznaczności takich jak homonimia czy niejasne relacje składniowe.

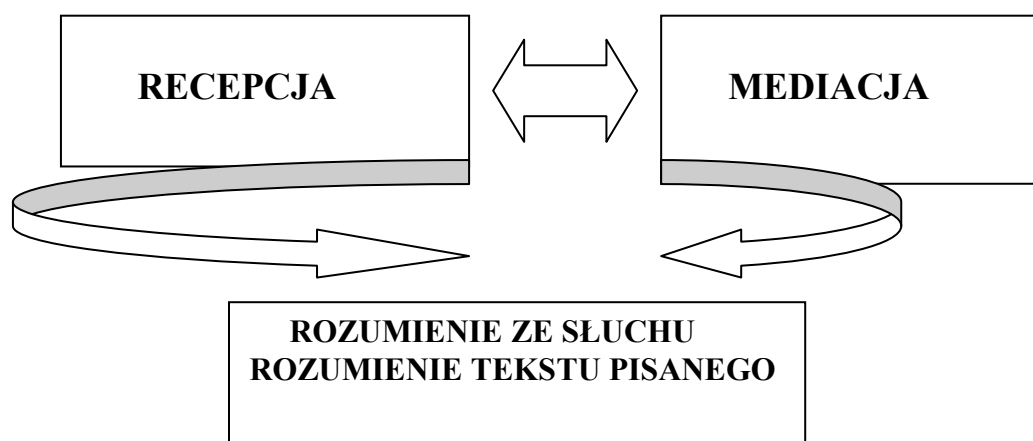
4.2.2 Nauczanie sprawności językowych

Uczniowie po trzech latach nauki w gimnazjum mają już pewne doświadczenie w pracy nad dokumentem, znają podstawowe zadania, które nauczyciel wykorzystuje w pracy nad rozwijaniem sprawności takich jak: słuchanie, rozumienie tekstu, mówienie (wypowiedź i interakcja) czy pisanie. Oprócz tak zwanych rozmów i ćwiczeń sterowanych należy teraz dać uczniom możliwość:

- używania języka w spontanicznych sytuacjach i autentycznych okolicznościach kładąc coraz bardziej nacisk na rozwijanie samodzielności uczenia się języka obcego,
- zastosowania poznanej wiedzy i umiejętności do pracy nad charakterystycznymi dla języka ojczystego technikami: sprawozdaniem, streszczeniem, rozprawką, czy analizą tekstu literackiego i innymi.

Użyteczne będą materiały pochodzące z autentycznych źródeł takich jak gazety, ulotki, literatura w języku francuskim, Internet, radio, telewizja, podręczniki francuskie dla poziomu szkoły średniej we Francji czy bezpośredni kontakt z rówieśnikami mówiącymi po francusku. Celem jest doprowadzenie uczniów do opanowania kompetencji językowych odpowiadających kryteriom matury dwujęzycznej w zakresie:

RECEPCJI	Odbioru tekstu, czyli rozumienia ze słuchu i rozumienia tekstów czytanych, bogatych pod względem treści, o wysokim stopniu zróżnicowania tematyki oraz struktur leksykalno – gramatycznych.
PRODUKCJI	Tworzenia tekstu w formie wieloaspektowej wypowiedzi ustnej lub pisemnej.
INTERAKCJI	Reagowania językowego w formie ustnej lub pisemnej.
MEDIACJI	Przetwarzania tekstu w formie ustnej lub pisemnej.
WIEDZY Z ZAKRESU REALIÓW CYWILIZACYJNO-KULTUROWYCH	Rozpoznawania odniesień do kontekstu cywilizacyjno – kulturowego, znaczeń metaforycznych, aluzji i symboli kulturowych, interpretowania dzieł lub ich fragmentów w konwencjach gatunkowych i konwencjach prądów artystycznych epoki.

A-ROZUMIENIE ZE SŁUCHU

W większości współczesnych metod nauczania języków obcych kładzie się duży nacisk na nauczanie sprawności słuchania i rozumienia ze słuchu. Sprawność ta jest nieodzowną częścią komunikowania się w języku obcym. Uczeń powinien zrozumieć, że sprawne opanowanie tej kompetencji będzie mu przydatne w wielu sytuacjach życiowych i szkolnych. Nauczyciel musi więc bardzo intensywnie pracować nad rozwijaniem u uczniów tej umiejętności. W toku nauki w gimnazjum, uczniowie mieli kontakt z różnorodnymi materiałami pokazującymi użycie języka w konkretnych sytuacjach komunikacyjnych. Teraz należy położyć większy nacisk na słuchanie dokumentów autentycznych poruszających aktualne problemy w zakresie życia codziennego oraz takich, które są pomocne uczniom w uczeniu się dyscyplin niejęzykowych. Należy rozwijać słuchanie globalne, przechodząc stopniowo do słuchania selektywnego. Dokumentom powinny towarzyszyć ćwiczenia, które ułatwiają zrozumienie i pozwalają każdemu uczniowi skutecznie wypracować własne strategie słuchania i rozumienia. Zadania postawione przed uczniem powinny sprawdzać jedną sprawność, nie powinny być łączone w dwóch pierwszych etapach z innymi sprawnościami, które mogą jedynie utrudniać sprawdzenie poziomu zrozumienia tekstu (np. sprawdzenie rozumienia czytania poprzez dłuższą wypowiedź pisemną).

Nauka tej sprawności powinna być zbliżona do konkretnych, naturalnych dla ucznia sytuacji. Słuchając danego dokumentu uczeń powinien wiedzieć czego dotyczy tekst, w jakim celu go słucha oraz przede wszystkim jakie stoi przed nim zadanie. Warto też przekazać uczniom wiedzę na temat strategii słuchania, które pomogą im w realizacji czekających ich zadań.

Poziom	Dokumenty i zadania
B1	3 różne dokumenty, maksymalna długość dokumentów - 6 minut, odsłuch 2 razy
B2	2 różne teksty, maksymalna długość dokumentów 8 minut, typ tekstów: wywiad, magazyn informacyjny (1 odsłuch); <i>exposé</i> , konferencja, audycja radiowa lub telewizyjna (2 odsłuchy)
C1	2 teksty, maksymalna długość dokumentów 10 minut, typ tekstów: długi dokument np. wywiad, konferencja, kurs – długość około 8 minut (2 odsłuchy; krótkie dokumenty np. skrócone informacje, reklamy (1 odsłuch)

Oto kilka elementów, które można wyróżnić w nauczaniu tej kompetencji:

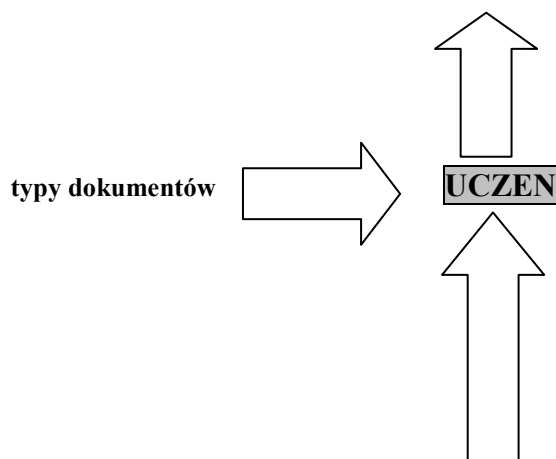
- A- rozwijanie umiejętności uważnego słuchania,
- B –rozwijanie strategii słuchania,

C- wprowadzanie nowego materiału gramatyczno-leksykalnego oraz wiadomości z życia codziennego,

D- rozwijanie innych umiejętności językowych na bazie tekstu odsłuchu.

Co uczeń liceum potrafi w zakresie rozumienia ze słuchu:

- określić funkcję tekstu,
- określić rodzaj tekstu,
- odpowiedzieć na pytania ogólne (kto mówi?, do kogo mówi ?, kiedy mówi?, gdzie mówi ?, o czym mówi?, w jakim celu mówi?),
- odpowiedzieć na pytania szczegółowe ,
- uzupełnić brakujące informacje,
- uzupełnić brakujące wyrazy w transkrypcji fonetycznej,
- wskazać informację,
- określić związki pomiędzy poszczególnymi częściami dokumentu,
- wskazać kolejność wydarzeń,
- określić intencję autora ,
- określić typ dokumentu,
- określić myśl główną tekstu oraz jego poszczególnych części,
- określić styl języka,
- wskazać prosty wyraz o znaczeniu synonimicznym,
- streścić usłyszany dokument,
- połączyć usłyszany tekst ze ilustracją,
- określić nadawcę tekstu,
- określić odbiorcę tekstu,
- selekcjonować informacje,
- określić sytuację komunikacyjną,
- rozpoznać podstawowe rejestry języka: potoczny, standardowy,
- stwierdzić czy dokument zawiera określone informacje,
- określić problematykę dokumentu, kontekst, status rozmówcy/ów,
- odpowiedzieć na pytania na temat treści, wymagające syntezy odpowiedzi, przedstawienia opinii, reakcji rozmówcy/ów na poruszony problem, przyczyny i skutki,
- objaśnić pojęcia bądź wyrażenia w kontekście wysłuchanego nagrania.

Zadania dla ucznia

- autentyczne nagrania radiowe i telewizyjne,
- dialogi,
- wywiady,
- piosenki,
- debaty,
- rozmowa telefoniczna,
- reklamy,
- fragment filmu,

- wiadomości,
- instrukcje,
- relacje,
- sprawozdania,
- audycje,
- przemówienia,
- wykłady,
- dokumenty narracyjne.

Wstępna faza słuchania przed słuchaniem	Zrozumienie ogólne	Zrozumienie szczegółowych informacji	Wykorzystanie usłyszanych informacji
-analiza zdjęcia, -analiza tytułu, -podanie słów – kluczy, -krótki fragment tekstu na dany temat, -rozmowa na temat poruszony w tekście, -przypomnienie lub wprowadzenie przed słuchaniem struktur leksykalno-gramatycznych wiążących się z problematyką słuchanego dokumentu, -przeczytanie tekstu w języku polskim na dany temat.	-pytania otwarte dotyczące prezentowanego tematu, -numerowanie usłyszanych informacji w odpowiedniej chronologii, -podanie propozycji tytułu.	-uzupełnianie luk, -przyporządkowanie, -pytania wielokrotnego wyboru, -pytania prawda fałsz, -uzupełnianie transkrypcji, -szukanie wyrazów o podobnym lub przeciwnym znaczeniu.	-rozwijanie notatek w opowiadanie lub inną formę wypowiedzi pisemnej, -redagowanie artykułu prasowego na temat, związany z problematyką wysłuchanego dokumentu, -odgrywanie ról.

B-CZYTANIE - ROZUMIENIE TEKSTU PISANEGO

Sprawność czytania ze zrozumieniem odgrywa bardzo ważną rolę we współczesnym świecie, w którym uczeń napotyka ogromną ilość różnorodnych dokumentów na podstawie których musi zdobyć potrzebne mu informacje, dokonać ich selekcji, a także je przetworzyć. Warto tu więc wspomnieć, iż czytanie ze zrozumieniem powinno mieć charakter selektywny. Uczeń biorąc do ręki artykuł prasowy nie musi zrozumieć szczegółowo wszystkich informacji. Nauczyciel powinien mu pokazać w jaki sposób czytać tekst, aby najpierw wychwycić najważniejsze treści przekazu, to znaczy znaleźć główną myśl lub określoną wiadomość, aby następnie zagłębić się w miarę potrzeb danej sytuacji w rozumienie ze szczegółami, dokładnie zbadać w jaki sposób tekst funkcjonuje, jak jest zbudowany, jakie związki logiczne występują pomiędzy jego poszczególnymi częściami.

Uczniowie zapoznają się stopniowo:

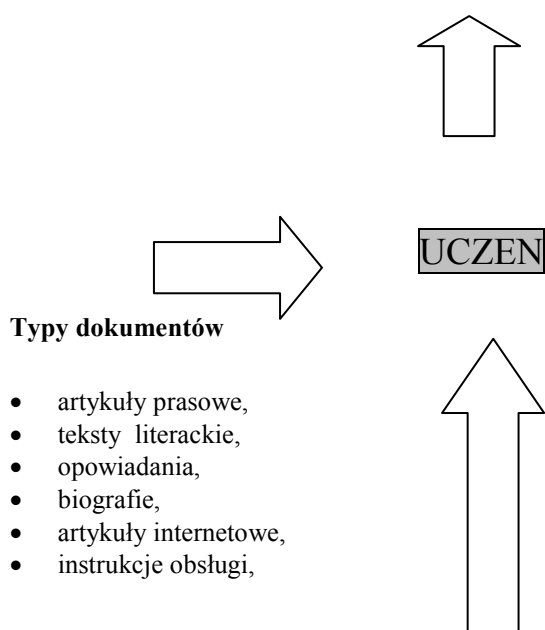
- z technikami czytania ze zrozumieniem,
- strategiami w rozwijaniu sprawności czytania,
- rodzajami tekstów,
- narzędziami służącymi do ich analizy.

Uczą się rozpoznawać intencje językowe, znajdowania słów kluczowych, rozpoznawania i rozumienia słów, rozumienia związków wyrazowych i konstrukcji zdaniowych, funkcji stylistycznych i tekstowych.

Poziom	Dokumenty i zadania
B1	Praca na podstawie 2 tekstów (długość tekstu – około 1 strony, teksty z gazet, tygodników). Odpowiedź na pytania: -znalezienie najważniejszych informacji, - analiza treści dokumentów.
B2	Praca na podstawie 2 tekstów: jeden o charakterze informacyjnym, dotyczący Francji lub krajów Francuskojęzycznych, drugi to tekst argumentacyjny. Odpowiedź na pytania: -znalezienie najważniejszych informacji - analiza wybranych treści z zaproponowanych dokumentów.
C1	Praca na podstawie dłuższego tekstu (literackiego, reportażu...) – dokument w granicach 1500-2000 słów: rozumienie szczegółowych informacji w poszczególnych częściach tekstu (można go podzielić w zależności od prezentowanych w nim treści na 3-5 części).

Co uczeń liceum potrafi w zakresie rozumienia tekstu czytanego:

- czytać tekst w celu ogólnego zrozumienia,
- określić myśl główną tekstu,
- określić wybrane informacje drugorzędne,
- zrozumieć szczegółowe informacje,
- określić główne myśli poszczególnych części tekstu,
- określić funkcje tekstu,
- określić typ tekstu np. *narratif, argumentatif, théâtral, poétique, descriptif*,
- określić intencje autora tekstu,
- selekcjonować informacje,
- oddzielać fakty od opinii,
- selekcjonować argumenty,
- rozróżniać styl tekstu,
- określić sytuację komunikacyjną,
- określać związki logiczne pomiędzy poszczególnymi częściami tekstu,
- określić pola leksykalne tekstu,
- określić nadawcę tekstu,
- określić odbiorcę tekstu,
- wyjaśnić znaczenie materiałów ikonograficznych, tabel wykresów wraz z sondażami,
- rozpoznać w tekście struktury leksykalno –gramatyczne , zrozumieć ich kontekstowe użycie,
- ustalić kolejność poszczególnych części tekstu ,
- porównać dwa różne teksty,
- połączyć zadania /teksty o podobnym znaczeniu,
- rozpoznać figury stylistyczne (np. metafora, metonimia, personifikacja porównanie).

- teksty argumentacyjny,
- komunikaty,
- sprawozdania,
- przemówienia,
- teksty popularno- naukowe .

Zadania dla ucznia

Wstępne ćwiczenia ułatwiające zrozumienie czytanego tekstu.	Ćwiczenia mające na celu ogólne zrozumienie tekstu	Mające na celu czytanie ze zrozumieniem szczegółów	Łączenie sprawności czytania z innymi sprawnościami
-stawianie hipotez dotyczących problematyki tekstu na podstawie tytułu, -przypomnienie materiału językowego, który wystąpi w tekście, -wprowadzenie nowego materiału językowego, -technika skojarzeń tematycznych, -analiza fotografii, rysunku lub innego materiału ikonograficznego.	-ogólne pytania otwarte -uzupełnianie brakujących informacji, -wskazywanie kolejności części tekstu, -szukanie pola leksykalnego -wymyślanie tytułów do poszczególnych części tekstu -wyszukiwanie myśli głównej.	-pytania prawda / fałsz, -parafrazowanie, -szukanie wyrazów o znaczonej zbliżeniu, -szukanie wyrazów przeciwstawnych, -szczegółowe pytania otwarte -pytania wielokrotnego wyboru, -korygowanie fałszywych wypowiedzi dotyczących tekstu, -wyszukiwanie figur stylistycznych, -szukanie związków logicznych pomiędzy poszczególnymi częściami tekstu.	-sporządzanie planu tekstu, -streszczenie tekstu, -odrywanie ról na podstawie informacji zawartych w tekście, -debata na temat problematyki, poruszanej w tekście -ćwiczenia słownikowe, -sprawozdanie, -redagowanie tekstu argumentacyjnego na podstawie przeczytanego tekstu.

Sprawność czytania ważnym elementem procesu poznawczego.

Głównym celem jest odbiór i zrozumienie informacji zawartych w tekście czytanim.

Możemy wyróżnić kilka strategii czytania:

- czytanie powierzchowne, którego celem jest uzyskanie ogólnego zrozumienia tekstu poprzez omijanie niektórych części tekstu lub zwrócenie na nie mniejszej uwagi,
- poszukiwanie czyli zaznaczenie odpowiedniej informacji na dany temat,
- skanowanie, czyli szukanie szczególnej informacji, słów lub upewnienie czy dany tekst jest właściwy dla danego celu,
- dokładne czytanie, skierowane na uzyskanie dużej ilości informacji,
- czytanie pobieżne, gdzie cele nie są zdefiniowane, czytanie tylko niektórych części tekstu.

ANALIZA TEKSTU ARGUMENTACYJNEGO (*TEXTE ARGUMENTATIF*)

Praca nad tekstem argumentacyjnym jest bardzo ważnym zagadnieniem, któremu uczeń musi stawić czoła na egzaminie maturalnym. Stąd też w trakcie trzech lat nauki w liceum należy poświęcić mu sporo uwagi, aby przygotować ucznia do opanowania tej sprawności. Teksty z którymi uczniowie zetkną się na egzaminie maturalnym mają długość od 600 do 800 słów i poruszają problematykę współczesnego świata. Nauczyciel pracując nad tekstem argumentacyjnym musi ćwiczyć u ucznia wiele sprawności:

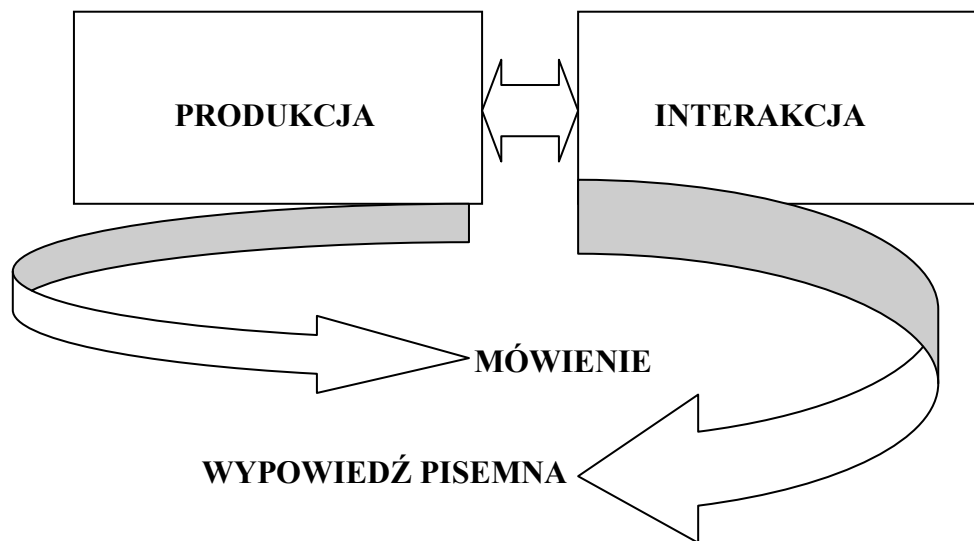
- odbioru tekstu, czyli zrozumienia pod względem treści oraz zróżnicowania i rozpoznawania struktur gramatyczno-leksykalnych,

- określania pól semantycznych,
- określania głównej myśli, intencji i opinii autora,
- określania związków pomiędzy poszczególnymi częściami tekstu,
- szukania argumentów i przykładów i ich klasyfikacji.

Pracując nad tekstem argumentacyjnym zwracamy również uwagę na rozpoznawanie odniesień do realiów cywilizacyjno–kulturowych, oraz rozpoznawanie znaczeń metaforycznych i innych środków stylistycznych.

Tekst argumentacyjny jest również podstawą do pracy nad dwoma typami zadań:

- w zakresie interakcji czyli formułowania wypowiedzi pisemnej będącej reakcją na przeczytany tekst w formie rozprawki (*discussion*),
- w zakresie mediacji, interpretowania, cytowania przeczytanego tekstu w formie odpowiedzi na pytania otwarte i zamknięte nawiązujące do przeczytanego tekstu.

MÓWIENIE -PRODUKCJA – ZASADY WYMOWY

Uczniowie, którzy rozpoczynają naukę w liceum dwujęzycznym potrafią się już wypowiadać na różne tematy z życia codziennego, umieją zachować się w konkretnych sytuacjach wymagających reakcji. W ciągu następnych trzech lat nauki nauczyciel powinien pomagać im rozwijać spontaniczne wypowiedzianie się, ze świadomością intencji i zachowaniem właściwej struktury dla danej formy wypowiedzi. Należy na tym etapie nauki zwrócić uwagę na planowanie wypowiedzi, podział na jej składowe części (wstęp, rozwinięcie, zakończenie) oraz użycie związków logicznych. Wypowiedź powinna być logiczna i coraz bardziej poprawna pod względem gramatycznym a także urozmaicona nowym słownictwem z zachowaniem zasad prawidłowej wymowy i intonacji.

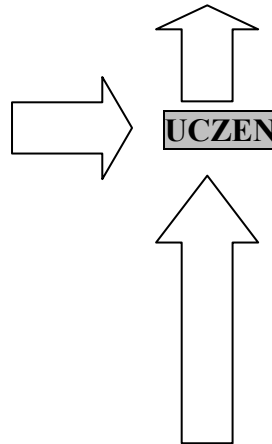
Co uczeń potrafi:

- opisywać dokładnie ludzi, przedmioty, miejsca, zjawiska,
- relacjonować wydarzenia,
- opowiedzieć lub dokończyć historię,
- przeprowadzić wywiad,
- streścić dany fragment,
- zająć stanowisko wobec zagadnienia problemowego, argumentując i przytaczając przykłady,
- skomentować dokument ikonograficzny,
- zabrać głos w dyskusji,
- stosować poznane struktury leksykalno gramatyczne w danych sytuacjach,

- stosować zasady wymowy i intonacji, znać i umieć zastosować w wypowiedzi rytm, akcent i intonację (właściwe dla różnych typów zdań: oznajmujące, pytające przeczące),
- przedstawiać i uzasadnić własne działania, projekty.

Materiały

- tekst argumentacyjny,
- tekst literacki,
- cytat,
- zdjęcie,
- kanwa,
- ilustracja,
- wykres,
- inne.

<p>Zadania mające na celu komunikatywne rozwijanie sprawności mówienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dialog, • debata, • zabawy komunikacyjne, • rozmowa na podstawie wybranego materiału, • udzielanie wyjaśnień, • opowiadanie, • prezentacja ustna, • opis ilustracji. 	<p>Zadania mające na celu łączenie sprawności mówienia z innymi sprawnościami:</p> <ul style="list-style-type: none"> • sporządzanie notatek, • opracowywanie planu referatu, • zapisywanie błędów, • czytanie literatury francuskojęzycznej, • czytanie artykułów prasowych.
--	---

WYPOWIEDZ PISEMNA I ORTOGRAFIA

Pisanie, w nauczaniu dwujęzycznym, stanowi sprawność, której należy poświęcić dużo uwagi. Należy pamiętać, że we wszystkich częściach matury dwujęzycznej jest ona wymagana oraz odpowiednio punktowana między innymi za poprawność formułowania myśli. Od klasy pierwszej, nauczyciel wspiera rozwijanie tej sprawności, zachęcając uczniów do refleksji nad wykonanymi przez nich pracami, poprawiając ortografię, interpunkcję. Wdraża do używania coraz bardziej rozbudowanych wypowiedzi, złożonych konstrukcji gramatycznych i używania specjalistycznego słownictwa.

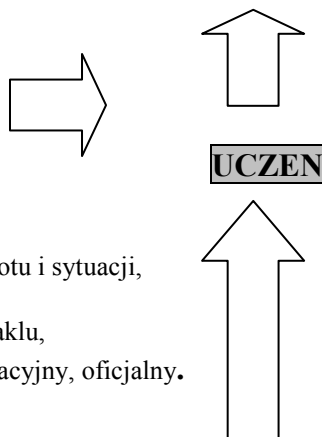
W trakcie zajęć zapoznaje uczniów z różnymi rodzajami tekstu, procesem ich tworzenia, ich organizacją wewnętrzną. Pokazuje w jaki sposób posługiwać się zasadami i regułami, aby stworzyć własny tekst, organizować myśli, gromadzić argumenty i przykłady. Uczy różnych form wypowiedzi: opisu, opowiadania, różnych form listu, artykułu prasowego a także rozprawki.

Co uczeń potrafi:

- napisać opowiadanie,
- opisać dokładnie ważne wydarzenie,
- zareagować pisemnie w różnych sytuacjach komunikacyjnych,
- zająć własne stanowisko na problemowe zagadnienia współczesnego świata,
- stosować struktury leksykalno-gramatyczne,
- stosować zasady interpunkcji,
- sporządzić plan pracy pisemnej,
- napisać rozprawkę,
- opisać i zastosować zasady redagowania streszczenia i sprawozdania.

Typy tekstów:

- sprawozdanie,
- opowiadanie,
- opis postaci, przedmiotu i sytuacji,
- rozprawka,
- recenzja filmu, spektaklu,
- list prywatny, motywacyjny, oficjalny.

Typy zadań

Pisanie w celu ćwiczenia struktur leksykalno-gramatycznych	Pisanie w celu rozwijania sprawności pisania	Łączenie sprawności pisania z innymi sprawnościami
ćwiczenia z luką parafrazowanie dyktando	redagowanie opisów pisanie wstępu, zakończenia do podanego fragmentu tekstu argumentacyjnego pisanie tekstów użytkowych, redagowanie planu tekstu	pisanie listu w odpowiedzi na ogłoszenie prasowe pisanie recenzji po obejrzeniu filmu, pisanie opowiadania na podstawie tekstu literackiego

ROZPRAWKA

Rozprawka to jeden z komponentów matury dwujęzycznej. Uczeń wypowiadając się na dany temat podtrzymuje postawioną przez autora przeczytanego tekstu tezę oraz formułuje antytezę dobierając odpowiednie argumenty i przykłady. Rozprawka powinna liczyć około 300 do 400 słów. Uczeń uzyskuje za poprawne zredagowanie wypowiedzi pisemnej maksymalnie 30 punktów, przy czym powinna być ona napisana stylem formalnym i musi nawiązywać do dołączonego do zadania tekstu.

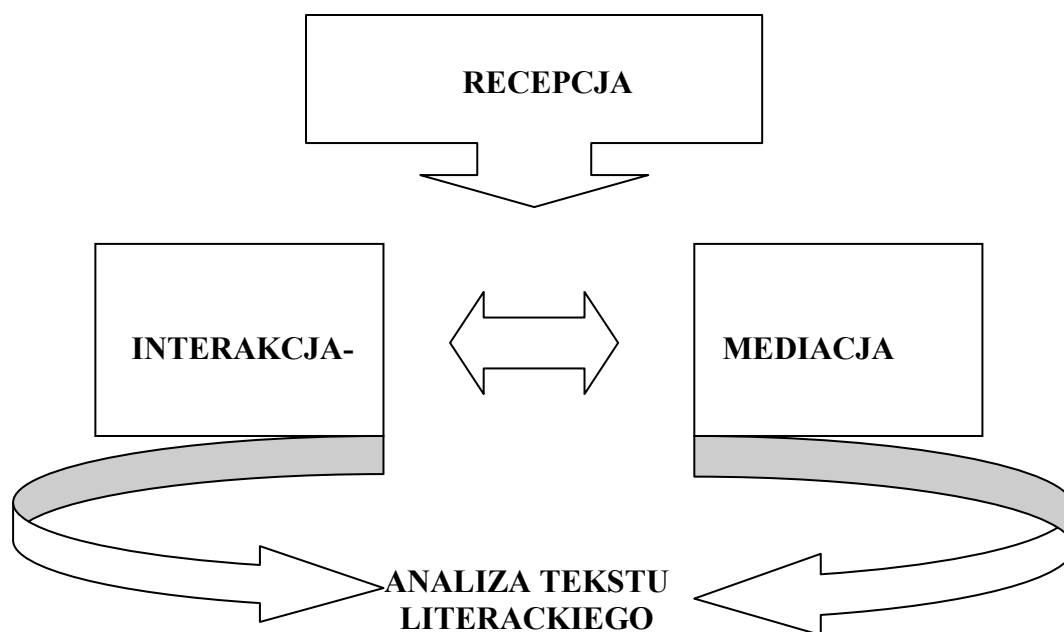
Przygotowując ucznia do tego ćwiczenia nauczyciel musi pamiętać o kryteriach, które brane są pod uwagę przy ocenie tej formy wypowiedzi.

STRUKTURA ROZPRAWKI	
WPROWADZENIE	Myśl wprowadzająca. Prezentacja tematu i problematyki poruszanej w rozprawce.
ROZWINIĘCIE teza i antyteza	Teza : Prezentacja argumentu 1 i przykładu 1. Przejdźcie do antytezy. Antyteza: Prezentacja argumentu 2 i przykładu 2 .
ZAKOŃCZENIE	Podsumowanie. Pytanie otwarte i wskazanie nowej problematyki.
LIMIT SŁÓW	300 -400

BOGACTWO MYSLI I TRAFNOŚĆ PRZYKŁADÓW	
WPROWADZENIE	Wprowadzenie zgodne z tematem , logiczne powiązanie myśli.
ROZWINIĘCIE Teza i Antyteza	Sformułowana teza i antyteza pozostaje w związku z tematem, logiczne. powiązanie myśli , trafność przykładów i argumentów.
ZAKOŃCZENIE	Synteza uwzględniająca wszystkie części rozwinięcia i wprowadzenie wraz ze wskazaniem problematyki.
PRACA WYBITNA	Oryginalne podejście do tematu.
BOGACTWO JĘZYKA	
SŁOWNICTWO	Urozmaiczone słownictwo oraz frazeologia.
SPÓJNOŚĆ TEKSTU	Różnorodne i adekwatne użycie związków logicznych.
POPRAWNOŚĆ JĘZYKOWA	

Oto kilka przykładów ćwiczeń, które nauczyciel może wykorzystać w pracy z uczniem nad rozwijaniem sprawności pisania rozprawki:

- czytanie i analiza tekstów argumentacyjnych i literackich,
- analiza problematyki na podstawie wybranych cytatów,
- poszukiwanie argumentów,
- szukanie przykładów,
- szukanie przykładów na podstawie różnych tekstów,
- stawianie tezy,
- stawianie antytezy,
- hierarchizacja przykładów i argumentów,
- układanie przykładów i argumentów w jedną całość,
- pisanie planu rozprawki,
- redagowanie poszczególnych części (wstępu, zakończenia),
- ćwiczenia z użyciem konektorów logicznych,
- redagowanie całości rozprawki.

(LECTURE METHODIQUE)

Analiza tekstu literackiego (Lecture méthodique)

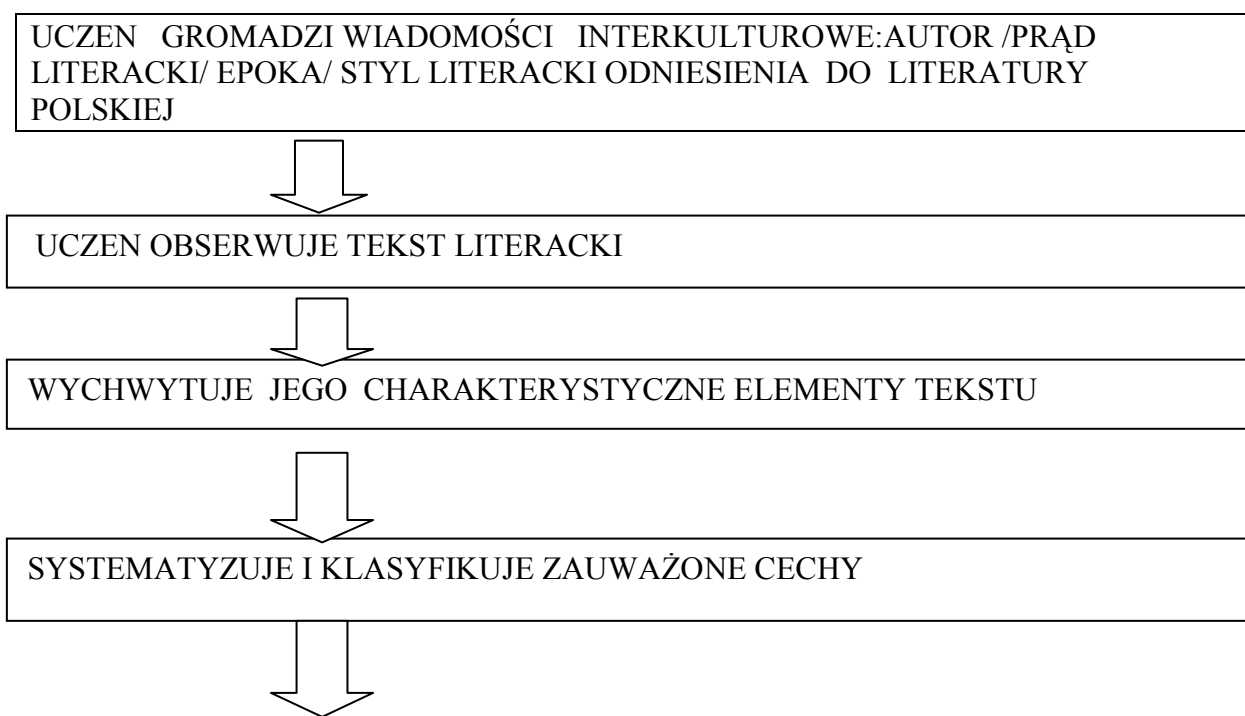
Kolejną sprawnością, którą uczeń liceum dwujęzycznego powinien opanować jest analiza tekstu literackiego zwana *lecture méthodique*. Jest to wieloetapowe ćwiczenie pozwalające

uczniowi poznać różnorakie techniki analizy tekstu literackiego, przybliżyć dzieła francuskojęzycznych autorów literatury klasycznej i współczesnej.

W trakcie pracy nad rozwojem tej sprawności uczeń poznaje stopniowo specjalistyczną terminologią tej techniki, uczy się dokonywać analizy przeczytanego fragmentu dzieła literackiego. Następnie zaznajamia się z podtekstami i kontekstami literacko-historycznymi, aby w końcowym etapie zinterpretować przeczytany fragment utworu literackiego. Niezbędnym elementem okażą się tutaj narzędzia analizy literackiej, które uczeń musi poznać aby samodzielnie interpretować tekst.

<p>Narzędzia analizy tekstu literackiego <i>Outils d'analyse</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> - gatunek literacki, - rytm /brzmienie, - pola leksykalne, - system wypowiedzenia, - tytuł utworu, - schemat narracyjny, - obraz, - figury stylistyczne, - składnia, - tryb/czas /zaimki /mowa zależna itp., - ogniskowanie zero/wewnętrzne/zewnętrzne, - osie interpretacyjne, - ton i rejestry językowe, - interpunkcja, - układ typograficzny tekstu, - modalność, - konotacja, - słownictwo waloryzujące /deprecjacja tekstu, - dyskurs autor / narrator.
---	---

Etapy, które składają się na prawidłowe dokonanie analizy literackiej:

USTALA ODPOWIEDNIE SCIEZKI ANALIZY LITERACKIEJ

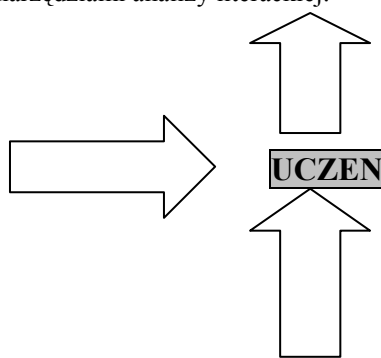
ANALIZUJE I INTERPRETUJE TEKST

Uczeń umie :

- stawiać hipotezy,
- wyrazić ogólne wrażenie na temat przeczytanego tekstu,
- sytuuje tekst w kontekście epoki i utworu literackiego,
- zna odniesienia grupy tematów lub całości dzieła,
- zna podstawowe informacje o autorze,
- rozpoznaje gatunek literacki,
- prezentować treści, tematykę tekstu, główne części tekstu,
- podsumować prezentację, formułować wnioski,
- wyrazić własną opinię i jej bronić w trakcie rozmowy,
- znać odniesienia do realiów polskich lub interpretować w odniesieniu do gatunku prądu artystycznego, epoki literackiej,
- wyszukiwać pola leksykalne,
- rozpoznawać figury stylistyczne,
- określać role i pozycje narratora,
- wyróżniać i interpretować elementy gramatyczne w tekście: czasy, tryby, zaimki itp.,
- posługiwać się narzędziami analizy literackiej.

Typy dokumentów:

- proza,
- poezja,
- utwór dramatyczny,
- reprodukcje dzieł sztuki.

Zadania

Wstępna faza pracy nad tekstem literackim	Analiza tekstu	Łączenie z innymi sprawnościami
prezentacja autora lub dzieła (np. w formie multimedialnej)	stawianie hipotez	uczenie się wiersza na pamięć
referat na temat biografii autora tekstu	ćwiczenia słownikowe z polami leksykalnymi	debata na temat związany z tekstem rozumienie ze słuchu dokumentu powiązanego z tekstem oglądanie adaptacji filmowej lub teatralnej
szukanie informacji na temat utworu: biblioteka, internet głośne czytanie tekstu, lub jego fragmentu	stawianie pytań : kto mówi? do kogo mówi? gdzie? kiedy? w jakim celu? wyszukiwanie i analizowanie figur stylistycznych	poszerzanie słownictwa – gry i zabawy słownikowe
analiza dokumentu ikonograficznego towarzyszącemu tekstowi, lub z nim powiązanemu	analizie tekstu z wykorzystaniem różnych zmysłów (wzroku, słuchu) analiza tekstu przy pomocy znanych uczniom narzędzi analizy	redagowanie tekstu argumentacyjnego w oparciu o przeczytany utwór literacki

Do pracy nad tym ćwiczeniem nauczyciel wykorzystuje teksty literackie wchodzące w zestawy tematyczne tzw. *groupements de textes*. Przygotowując ucznia do ustnego egzaminu maturalnego pracuje nad trzema zestawami tematycznymi, z których każdy składa się z 5 tekstów. Dwa pierwsze zestawy zawierają teksty związane ze sobą tematycznie lub problemowo, napisane przez różnych autorów, pochodzące z różnych epok i mające różne style literackie. Trzeci zaś zestaw jest wyborem 5 tekstów z utworu literackiego czytanego przez uczniów w całości. Łącznie uczniowie przygotowują do ustnego egzaminu maturalnego 15 tekstów nad którymi pracują już od klasy II liceum. W trakcie pracy nad danym zestawem tematycznym opracowuje się tzw. *séquences pédagogiques*. Każda sekwencja powinna być starannie przygotowana, odpowiadać konkretnym celom, stanowić jedną całość odpowiadającą 6-8 etapom związanym ze sobą tematycznie, proponującym uczniom różnorakie ćwiczenia i zadania. Uczeń po zakończeniu danej sekwencji powinien umieć dokonać analizy poszczególnych tekstów, ich syntezy, wskazać różnice i podobieństwa pomiędzy poznanymi tekstami oraz znać odniesienia do innych utworów na przykład z literatury polskiej.

Przykład budowy takiej sekwencji zatytułowanej :
„Kraje francuskiego obszaru językowego” - JEZYK I JEGO FORMY

SEKWENCJA METODOLOGICZNA

PRZEDMIOT ANALIZY	ANALIZA ANALITYCZNA TEKSTÓW	ANALIZA OBRAZU	DODATKOWE DOKUMENTY	
powieść i autobiograficzna poezja zaangażowana	1) Léon LALEAU, <i>Musique nègre</i> 2) Nancy HUSTON 3) Jean MUNO, <i>Histoire exécration d'un héros brabançon</i> 4) Vénus KHOURY-GHATA, <i>Le franbanais</i> 5) Yacine KHATEB, <i>Dans la gueule du loup</i> 6) Michèle LALONDE, <i>Speak white</i> 7) CURVERS, Alexis, <i>Le Génie de la langue française</i> (Texte de réserve)	René MAGRITTE, <i>Golconde</i>	Uczniowie przygotowują plansze na temat krajów : 1-Haïti 2-La Belgique 3-Le Liban 4-L'Algérie 5-Le Québec	
GLÓWNA PROBLEMATYKA		René MAGRITTE <i>L'éloge de la dialectique</i>		
Frankofonia Dwujęzyczność Mieszanki językowe i kulturowe.		PEYO, <i>Schtroumpf vert et vert schtroumpf</i>	Słuchanie dokumentu radiowego : « 2000 ans d'histoire La présence française au Liban »	
CWICZENIA ARGUMENTACYJNE	MOWIENIE	CYWLILIZACJA	JEZYK	MEDIACJA
1-Debaty w klasie Wybór cytatów jako materiałów pomocniczych do debaty 2-Praca domowa: Redagowanie rozprawki	1-Prezentacja referatów na temat technik analizy analitycznej tekstu 2-Referaty na temat wielkich postaci literatury francuskojęzycznej 3-Prezentacje w grupach plansz na temat krajów francuskiego obszaru językowego.	Międzyprzedmiotowe lekcje geografii i historii .	Polonizmy Globalizacja kulturowa Na podstawie podręcznika.	Ćwiczenia podsumowujące na bazie różnych cytatów.

PROGRESJA SEKWENCJI METODOLOGICZNEJ

	CELE	MATERIAŁY	FORMY PRACY	CZAS
ETAP 1	wprowadzenie pojęć związanych z globalizacją i różnicami kulturowymi	materiały z podręcznika	1-burza mózgów na tematy związane z globalizacją 2-wzbogacanie słownictwa	1 lekcja
ETAP 2	zapoznanie uczniów z pojęciami		1-poszerzanie zakresu słownictwa (forum 3)	1 lekcja

	« różnorodność kulturowa i « zanikanie języków »	cytat z filmu « <i>Krajobraz po bitwie</i> » A.Wajdy	2-debata na temat wymierania języków	
ETAP 3	zapoznanie uczniów z pojęciami « <i>frankofonia</i> » i « <i>cywilizacja</i> »	technologie informatyczne	1-prezentacje uczniów na temat krajów francuskojęzycznych 2-wzbogacanie wiadomości na temat krajów francuskojęzycznych za pomocą technologii informatycznych	1 lekcja
ETAP 4	analiza wiersza	tekst Leon Laleau, <i>Musique nègre</i>	1-analiza 2-plansza nr 1 (Haiti)	2 lekcje
ETAP 5	szukanie związków pomiędzy powieścią a autobiografią	tekst /Jean Muno <i>Histoire execrable</i> fragment ze strony internetowej <i>cafebabel.com</i>	1-plansza nr 2 Belgia 2-analiza analityczna 3-poszerzenie wiadomości na temat wielojęzyczności w Europie	2 lekcje
ETAP 6	wprowadzenie pojęcia « <i>kalki językowej</i> » oraz najbardziej charakterystyczne przykłady	1-dokument audio, <i>2000 ans d'histoire</i> 2-tekst Venus Khoury Ghata <i>le franbanais</i> 3-wybrane fragmenty z prac uczniów	plansza nr 3 : le Liban lub dokument audio analiza analityczna refleksja na temat polonizmów	3 lekcje
ETAP 7	autobiografia fikcyjna	1-Yacine Khateb <i>Dans la gueule du loup</i>	plansza kraj : Algérie analiza analityczna	
ETAP 8	rola poezji zaangażowanej w życie narodu –debata	Michele Lalonde <i>Speak white</i>	analiza analityczna opracowanie planszy kraju	2 lekcje
ETAP 9	w jaki sposób dokonać syntezy	cytaty	praca w grupach – przygotowanie podsumowania sekwencji	1 lekcja

4.2.3 Kompetencje kulturowe i interkulturowe

Globalizacja rynków ekonomicznych i wzrost migracji ludności sprawiają, że temat interkulturowości stał się nie tylko niesłychanie modny. Jest on równocześnie wyzwaniem dla nauczycieli języków obcych. Nie ogranicza się ono tylko do uczenia języka i kultury krajów języka docelowego ale do ukazania jak ta kultura różni się od rodzimej. Ma ono prowadzić do wykształcenia u uczniów nie tylko wrażliwości interkulturowej (czyli wiedzy o różnicach międzykulturowych) ale przede wszystkim do rozwinięcia ich kompetencji interkulturowych aby mogli oni być dobrymi mediatorami międzykulturowymi.

W liceum dwujęzycznym mamy na ogół do czynienia z uczniem, który posiada motywację do uczenia się języków obcych. Często ma on już za sobą podróże zagraniczne z rodzicami, kontakty z rówieśnikami obcojęzycznymi lub brał udział w wymianie między szkołami zagranicznymi. Wykorzystanie zdobytej dzięki tym doświadczeniom wiedzy, pogłębionej

często oglądaniem telewizji satelitarnej lub korzystaniem z Internetu, pomoże z pewnością przerzucić pomost między tym co znane i tym ci nieznane.

4.2.4 Integracja międzyprzedmiotowa

W koncepcji integracji międzyprzedmiotowej zakładana jest taka realizacja celów nauczania i treści programowych, aby w umyśle ucznia powstał holistyczny, czyli spójny obraz świata i otaczającej go rzeczywistości. Holizm zakłada, że jest nam potrzebne rozumienie siebie w świecie, który nie poddaje się całkowicie zabiegom racjonalnego umysłu i nowym technologiom.

Uczniowie klas dwujęzycznych przyswajają wiedzę z innych przedmiotów, posługując się często językiem francuskim. Ważne jest, aby treści nauczania na lekcjach języka mogły wkomponować się w przedmioty nauczane po francusku i odwrotnie. Nie można oddzielić przedmiotów takich jak biologia, matematyka, historia czy geografia od treści nauczanych na języku francuskim. Nauczyciele pracujący w danej klasie powinni ustalić kilka tematów, nad którymi mogą pracować wspólnie tak, aby dać uczniowi możliwość wszechstronnego wykorzystania nauczanych treści.

Dlatego w nauczaniu integrującym najważniejsze jest łączenie wiedzy z rozmaitych przedmiotów w zrozumiałe dla uczniów, przenikające i uzupełniające się całości oraz łączenie nabywanej wiedzy i umiejętności z konkretnymi potrzebami w życia codziennego.

Oto jedna z propozycji interdyscyplinarnego projektu zrealizowanego w I klasie liceum w kontekście wymiany międzynarodowej z liceum francuskim Fesch Ajaccio (Korsyka)

Tytuł projektu: **„Poznajemy współczesne oblicze Korsyki”**

Sprawność językowa	Realizowanie zadania	Dokumenty oraz materiały
Produkcja <i>Biologia</i>	opracowanie plansz obrazujących rozmieszczenie charakterystycznych gatunków roślin i zwierząt dla regionu Ajaccio	wykorzystanie Internetu do poszukiwania informacji, encyklopedii, podręczników francuskich i polskich do biologii
Rozumienie ze słuchu <i>Język francuski</i>	określanie nadawcy, odbiorcy, nadawanie tytułu poszczególnym częściom dokumentu radiowego	fragment dziennika radiowego na temat zamachu terrorystycznego w Bastii RFI
Czytanie <i>Historia</i>	Selekcjonowanie informacji, na podstawie artykułu prasowego.	Artykuł prasowy „ <i>Les Corses un peuple sans Etat</i> ”, <i>Historie 2000</i>
Słownictwo <i>Język francuski</i>	Wyjaśnianie i analiza pojęć: (<i>nationalisme, terrorisme, extrémisme, xenophobie, homophobie</i>).	słownik
Mediacja <i>Geografia</i>	analiza wykresów, map, dokumentów ikonograficznych, obrazujących rzeźbę, ukształtowanie terenu wyspy i jej geologiczne pochodzenie.	zdjęcia, mapa, podręcznik francuski do geografii
Czytanie <i>Język francuski</i>	wywiad prasowy, jego charakterystyczne elementy, streszczanie poszczególnych części, szukanie pól leksykalnych	artykuł prasowy : <i>L'honneur perdu des nationalistes</i> – <i>Historie 2000</i> .
Realizacja projektu Wystawa zdjęć fotograficznych dla rodziców i zaproszonych gości po wymianie		

4.2.5 Projekt pedagogiczny

Projekt pedagogiczny daje uczniom możliwość wykorzystania zdobytej wiedzy i umiejętności ich pogłębiania oraz wypracowywania własnego warsztatu pracy. Stymuluje jego aktywność, wpływa pozytywnie na kreatywność oraz motywuje.

W przypadku klasy dwujęzycznej jest bardzo ważną rzeczą żeby projekty pedagogiczne były międzyprzedmiotowe. Dzięki temu projekt jest bardziej kompletny, uczniowie mają świadomość, iż wiedza, którą posiadają jest użyteczna. Ponadto praca taka pozwoli uczniom na wykorzystanie języka jako narzędzia zdobywania wiedzy i informacji o otaczającym ich świecie.

Następną ważną cechą, którą tu należy podkreślić jest fakt, że jest to forma autentycznej sytuacji komunikacyjnej a nie symulacja rzeczywistości jak ma to miejsce w przypadku większości ćwiczeń na lekcjach języka.

W realizacji projektu należy wyróżnić trzy etapy:

- przygotowanie projektu,
- realizacja,
- prezentacja i ocena.

Etap 1 Przygotowanie projektu

- uczniowie wraz z nauczycielem dokonują wyboru tematu, przygotowują plan pracy, określają podstawowe zasady, które będą obowiązywały w trakcie realizacji projektu, określają formę produktu końcowego wraz z zasadami oceny.
- Uczniowie wykazują na tym etapie kreatywność, proponując różne tematy i formy projektu, dyskutują ze sobą dokonując ostatecznego wyboru sposobu prezentacji wybranego tematu, muszą wykazać umiejętnością dyskusji, aby przekonać innych do swojej propozycji.
- Określają źródła informacji, z których będą korzystać w trakcie realizacji projektu : Internet, prasa telewizja, wywiad, słowniki, encyklopedie i inne.
- Rola nauczyciela ogranicza się do koordynowania, wskazywania sposobów korzystania z informacji, konsultacji językowej.
- Uczniowie powinni mieć dużą swobodę w wyborze tematów i środków, którymi będą się posługiwać w trakcie realizacji projektu pedagogicznego.
- Projekt może być krótkoterminowy (1 - 2 tygodnie) lub długoterminowy (semestr lub rok).

Etap 2 Realizacja projektu

- W celu doskonalenia swoich umiejętności uczniowie powinni posługiwać się językiem francuskim w trakcie realizacji projektu, a przede wszystkim w etapie końcowym przy prezentacji produktu.
- W trakcie realizacji projektu uczniowie, mogą pracować w parach lub w grupach, w czasie trwania lekcji lub po zajęciach. Uczniowie powinni organizować spotkania, podczas których określają na jakim etapie jest realizacja projektu, planują dalszą pracę, dopełniają dodatkowymi pomysłami, które mogą ulepszyć projekt
- Nauczyciel powinien wspomagać uczniów w realizacji projektu, proponując im dodatkowe ćwiczenia, ułatwiające wykonanie projektu, bądź też jej prezentacji. Należy pokazać uczniom w jaki sposób pisać wstęp, zakończenie, w jaki sposób dokonujemy prezentacji, jakie są części składowe: struktura, forma itp.
- Uczniowie na tym etapie zbierają materiały, dokonują analiz, porównań, robią ankiety. Następnie segregują zebrane materiały, dokonują wyborów dyskutują, negocjują.

- W trakcie realizacji projektu uczniowie poszerzają już zdobyte informacje, posługując się jednocześnie wieloma kompetencjami językowymi, rozwijają swoją wiedzę, wypracowują korzystny dla nich sposób uczenia się.
- Potrafią korzystać z różnych autentycznych źródeł informacji, słownika encyklopedii, potrafią robić notatki, pisać streszczenie, pisać plan eliminować zbędne informacje a w szczególności potrafią wykorzystywać zdobyte informacje na wielu przedmiotach.

Etap 3 Prezentacja projektu i jego ocena

- Ostatnim etapem jest prezentacja projektu, która powinna mieć miejsce przed wszystkimi uczestnikami projektu np. podczas wymiany międzyszkolnej lub imprez, które są w szkole bardzo często organizowane.
- Uczniowie prezentują produkt, który może mieć postać artykułu prasowego
 - o wystawy fotograficznej, gazetki na korytarzu szkoły, prezentacji multimedialnej,
 - o albumu, plakatu, przygotowanie prezentacji w ramach wymiany międzyszkolnej lub
 - o konkursów w ramach obchodów świąt związanych z tradycjami w krajach frankofońskich
- Uczniowie wraz z nauczycielem dokonują oceny, analizy, wypracowując metodę samooceny i oceny innych, które będą niezbędnym elementem ułatwiającym im dalsze zdobywanie wiedzy.
- Nauczyciel podsumowuje pracę uczniów, dokonując analizy porównawczej, wskazuje na mocne i słabe strony zakończonego projektu. Analizuje wspólnie z uczniami wkład pracy, jej podział wśród poszczególnych uczniów, ocenia poprawność językową jak również wartość poznawczą i estetyczną projektu.

PRZYKŁAD PROJEKTU PEDAGOGICZNEGO PROJEKT TEATRALNY „POWRÓT MAŁEGO KSIĘCIA”

Poziom: B2 -pierwsza klasa liceum

Czas przygotowania: 4 miesiące

Autor projektu: Mariusz Krysa

Cele :

- Popularyzacja literatury francuskiej
- Integracja sprawności językowych
 - Mediacja – analiza i przetwarzanie przykładowego scenariusza sztuki teatralnej
 - Produkcja pisemna –wspólne redagowanie scenariusza
 - Czytanie – wspólne czytanie książki A. de Saint Exupery „ Le Petit Prince”
 - Słownictwo-wzbogacanie słownictwa, praca ze słownikiem, poznawanie słownictwa specjalistycznego związanego z teatrem
 - Recepcja- słuchanie fragmentów Małego Księcia
 - Interakcja- współpraca w grupie oraz obrona własnego punktu widzenia dotyczącego zawartych treści w konfrontacji z innymi uczniami.
- Cywilizacyjno- kulturowe – poszukiwanie stereotypów współczesnego społeczeństwa i refleksja nad sposobami pozytywnego wykorzystania ich w mediacji międzykulturowej.

PLAN PRACY

Etap 1

Nauczyciel zapoznaje uczniów z zadaniem, informując, że celem jest napisanie scenariusza a następnie przedstawienie sztuki teatralnej na podstawie utworu A Saint Exupery „Mały Książę”. Uczniowie przygotowują się do zadania w grupach dwu-lub trzyosobowych. Dokonują wśród siebie podziału pracy, planują kolejne etapy, określają źródła z jakich będą korzystać : internet , słowniki jedno i dwujęzyczne, biblioteka, szkolna prasa popularno-naukowa.

Uczą się wyszukiwać informacje, wybierać, uporządkowywać wyszukane informacje.

W trakcie przygotowania uczniowie muszą się ze sobą spotykać , uczyć się pracy kolektywnej.

Piszą plan scenariusza, nad którym będą dalej pracować. Każda grupa prezentuje napisany fragment scenariusza, inni uczniowie uczą się zadawać pytania, wyrażać opinie, dyskutować, negocjować. Zadaniem nauczyciela jest sprawdzanie poprawności językowej.

Końcowym produktem pierwszego etapu jest napisany scenariusz sztuki teatralnej wraz z didaskaliami.

Etap 2

W drugim etapie, uczniowie pracują na przygotowanym wcześniej scenariuszem. Spotykają się poza lekcjami, uzgadniają kto będzie odtwarzać postacie występujące w sztuce. Następnie uczniowie przystępują do pierwszych prób, dokonują poprawek dotyczących scenografii, kostiumów lub uzupełniają tekst napisany w scenariuszu. Próby odbywają się raz w tygodniu, uczniowie uczą się pracy kolektywnej, mają świadomość iż jedynie wspólna praca i zgranie całej grupy może przynieść zadowalający efekt końcowy.

Etap 3

Finałem projektu jest prezentacja sztuki teatralnej w kontekście wymiany międzynarodowej. Uczniowie zapraszają rodziców, swoich przyjaciół , nauczycieli aby pokazać im efekt czteromiesięcznej pracy .

Ostatnim etapem jest ocena pracy przez nauczyciela, która jest podsumowaniem wkładu pracy każdego ucznia na każdym etapie pracy nad projektem. Ważne jest aby nauczyciel przygotował na samym początku listę uczniów wraz z zasadami oceny i zaznaczał na bieżąco uwagi dotyczące pracy i postępów każdego ucznia. Ocena końcowa ma charakter opisowy i daje obraz każdemu uczniowi, jaki był jego wkład w projekt, z pokazaniem jego słabych i mocnych stron.

Po zakończeniu projektu uczniowie mają za zadanie napisanie krótkiego podsumowania , wyrażając własne uwagi, spostrzeżenia i sugestie.

W celu zachęcenia wszystkich nauczycieli do pracy nad różnymi projektami , załączamy fragment wspomnień napisanych przez ucznia po zakończeniu tego projektu teatralnego.

W 2004 roku, mieliśmy okazję uczestniczyć w wymianie z grupą licealistów z miejscowości Pontcharra koło Grenoble. Z tej okazji, chcieliśmy przygotować coś wyjątkowego dla naszych gości. Kilku naszych francuskich korespondentów, należało do grupy teatralnej, co sprawiło, że postanowiliśmy, także i my, spróbować swoich sił na „scenie”. Zrodził się projekt teatralny, nad którym pracowaliśmy wspólnie.

Na początku nasze dyskusje dotyczyły głównie tematyki utworu. Zdecydowaliśmy, że będzie to współczesna wersja „Małego Księcia”, dostosowana do realiów bliskich nam, młodym ludziom XXI wieku. Reżyserem był oczywiście nasz wychowawca – p. prof. Mariusz Krysa. Autorami scenariusza staliśmy się wszyscy. Analizując schemat, który Antoine de Saint – Exupéry zamieścił w swojej książce, w grupach opracowywaliśmy każdą scenę z osobna i dostosowywaliśmy ją do potrzeb spektaklu.

Czasu na realizację było niewiele, biorąc pod uwagę fakt, że zaczynaliśmy od przysłowiowego „zera”. Przykładowo „obsadę” naszego przedstawienia, dobieraliśmy podczas klasowej wigilii, mając nadzieję, że w czasie Świąt będziemy mogli spokojnie wszystko przemyśleć. Dzięki uprzejmości Rodziców kolegi z klasy – państwa Rygiel, mogliśmy uczynić uroczę sale kamienicy Lubomirskich przy ulicy św. Jana, naszą przestrzenią sceniczną. Staraliśmy się wykorzystać wszelkie atuty tego miejsca, by przedstawienie było pełniejsze i bardziej interesujące dla widzów. Niewątpliwie piękne schody, zabytkowa szafa, inne meble, sprawiły, że przedstawienie stało się w pewien sposób wyjątkowe. Dzięki temu, że akcja rozgrywała się poza typowym kwadratem, jakim zwykle są sceny, można było odnieść wrażenie, że osoby oglądające znajdują się bliżej nas, aktorów – amatorów. Zabieg ten był zamierzony, chcieliśmy także w ten sposób podkreślić aktualność prezentowanych przesłań.

Jeżeli chodzi o treść, zawierała prawdę uniwersalną, zgodną z ideą autora wersji oryginalnej – „...najważniejsze jest niewidoczne dla oczu...” . Niektóre fragmenty tekstu zachowaliśmy niezmiennie, między innymi cytowane powyżej zdanie, które stało się istotą spektaklu. Ogarnięci imperatywem posiadania, upajania się tym, co materialne, zaafierowani różnymi sprawami – zwykli ludzie, mający najwzyczajniejsze potrzeby, a jednak zagubieni w ogromie świata. Tak właśnie wykreowaliśmy naszych bohaterów (bankierów, naukowca, pijaka, kwiaciarkę, prezydenta). Tłem dla ich działań jest metamorfoza głównych bohaterów – Małego Księcia, który poszukiwał sensu życia na tym „dziwnym i niezrozumiałym świecie” oraz Uosobienia Jego Uczuć, które początkowo jest zarozumiałą i pewną siebie dziewczyną o imieniu Róża, a następnie dzieckiem, które prostymi

słowami i naturalnym zachowaniem ukazuje podstawowe kategorie etyczne – zło i dobro i uczy jak nie być samotnym.

Całość ma charakter współczesnej bajki. Pozwala odkryć prawdę o sobie, na pozór prozaiczną, ale w gruncie rzeczy odrzuconą przez większość z nas. Chcieliśmy udowodnić, że nie można cały czas pędzić przed siebie, bo wtedy gubi się wiele ważnych wartości, za którymi często bardzo tęsknimy, a nie zdajemy sobie sprawy, że są w zasięgu ręki.

Spektakl zagraliśmy trzykrotnie. Za każdym razem zostawał bardzo mile przyjęty. Zaprosiliśmy naszych korespondentów, nauczycieli, rodziców, kolegów ze szkoły. Z każdym kolejnym razem graliśmy swobodniej, mieliśmy także więcej radości, z czegoś, co było nie tylko ćwiczeniem językowym, ale także sympatyczną przygodą.

Ula Nowak I B W

4.2.6 Technologie informacyjne i komunikacyjne w nauczaniu języka

Szkoła ma za zadanie przygotować ucznia do życia w nowoczesnym społeczeństwie i aby sprostać temu zadaniu w całym procesie nauczania-uczenia się nie może zabraknąć nowych technologii. Umiejętności ich użycia są dzisiaj równie ważne jak i umiejętność czytania, pisanie czy liczenia.

Korzystanie z multimedialnych narzędzi z jednej strony wpływa pozytywnie na motywację uczniów do nauki nowego języka, wspiera autonomię ucznia, ułatwia mu dostęp do różnych informacji, rozwija różne sprawności językowe oraz poszerza wiedzę kulturową o kraju czy obszarze języka nauczanego. Z drugiej jednak strony, jak podkreśla G. Jacquinet (2001) „nowoczesne technologie automatycznie nie niosą ze sobą doskonałych efektów nauczania; wręcz przeciwnie - często te nowe propozycje wykorzystują modele nauczania już dawno przebrzmiałe”. Mimo tych słabości nowe technologie oferują nam nowe rozwiązania dydaktyczne oraz otwierają szerokie możliwości kształcenia uczniów samodzielnych, umiających korzystać z wielu źródeł informacji, umiających przedstawić zdobyte wiadomości w sposób atrakcyjny i ciekawy. Dlatego warto integrować narzędzia multimedialne w procesie dydaktycznym, bo korzyści z nich czerpią wszyscy: tak uczniowie jak i nauczyciele. Technologie informacyjne i komunikacyjne powinny być reprezentowane nie tylko przez programy biurowe typu Word czy Excel czy językowe gry i programy komputerowe ale przede wszystkim przez programy graficzne i multimedialne, ćwiczenia interaktywne przygotowane na tablicy interaktywnej, umiejętność korzystania z Internetu, czy poczty internetowej. Dzięki tym narzędziom mamy możliwość wzbogacenia procesu nauczania-uczenia się.

Jak korzystać z technologii informacyjnych i komunikacyjnych na lekcjach języka?

1. Uczeń może, przy pomocy programów multimedialnych, samodzielnie tworzyć teksty, dźwięki i obrazy. Warto je przedstawiać np. w formie prezentacji w takich programach jak np. Microsoft Power Point czy Kpresenter [Linux]. W tych programach uczący się mają możliwość zaprezentowania siebie lub swoich prac w bardzo atrakcyjny sposób, bo narzędzia te pozwalają na animację wybranych obiektów, dodawanie dźwięków, zmianę kolorów i deseni, dodawanie obrazków i zdjęć oraz wiele innych. Uczniowie wspólnie mogą przygotować „multimedialną książkę” z własnymi, skanowanymi rysunkami i mini-tekstami czy przygotować prezentację swojej klasy ze zdjęciami i krótkim opisem.
2. Uczniowie mogą nagrywać na kamerę mini filmiki do uprzednio napisanych scenariuszy.
3. Wykorzystanie zasobów Internetu, pozwala poznać życie rówieśników pochodzących z innych obszarów językowych. Warto jednak zastanowić się nad ograniczeniem dostępu do wszystkich zasobów Internetu poprzez zainstalowanie odpowiedniego programu „cenzorskiego” lub poprzez uprzednie przygotowanie materiału do zajęć (np. poprzez „ściągnięcie” wybranej strony w całości i korzystanie z niej na zajęciach

off-line). Te zabiegi pozwolą nam uniknąć wielu nieprzyjemnych niespodzianek do jakich należy na przykład załadowanie strony nieodpowiedniej dla naszych uczniów lub awaria łącza internetowego powodująca niemożność pracy z wybranym materiałem.

4. Poszerzają się możliwości porozumiewania się z innymi: e-maile oraz popularne SMSy, a w nich krótkie informacje tak tekstowe jak i graficzne (emotikony) są bardzo dobrze znane uczniom i mogą być interesującym materiałem dydaktycznym.
5. Uczeń może prowadzić swojego bloga językowego, a nim umieszczać informacje na temat swojego uczenia się języka.
6. E-portfolio jest interesującą formą prezentacji swoich osiągnięć. Na stronach w sieci jest wiele propozycji prowadzenia e-portfolio. Jedną z nich opracowaną przez kanadyjskich nauczycieli akademickich jest udostępniona pod adresem <http://edu-portfolio.org>
7. Można skorzystać z bezpłatnej platformy internetowej np. *moodle* i tam zamieszczać informacje i materiały dla uczniów, wdrażając ich jednocześnie do uczenia się *en-ligne*.
8. Można wykorzystać tablice interaktywną. Uczniowie przyzwyczajeni są do stosowania technik multimedialnych w życiu codziennym, więc każda lekcja z wykorzystaniem takich technik jest dla nich dużo bardziej atrakcyjna niż lekcja ze zwykłą tablicą i kredą. Jest to narzędzie interaktywne, wymagające rzeczywistej współpracy ucznia podczas rozwiązywania stawianych mu problemów: uczeń podchodzi do tablicy, rysuje wirtualnymi pisakami, aktywnie zmienia przygotowane prezentacje, poprawia, podkreśla, a wszystkie zmiany mogą być rejestrowane w komputerze i np. przesłane na komputery uczniów lub wydrukowane i rozdane uczniom jako notatki z lekcji. Tablica pełni funkcje monitora komputera, a z powodu swoich rozmiarów jest dużo łatwiejszym narzędziem do pracy na lekcji. Można ją wykorzystywać na wszystkich przedmiotach szkolnych.

4.3 Materiały nauczania

Nauczyciel prowadzący zajęcia z języka w klasach dwujęzycznych, stosując przedstawione wyżej formy pracy powinien wykorzystywać różnorodne materiały niezbędne do urozmaicenia zajęć. Jest też rzeczą niezbędną, aby stosować w czasie trwania jednej lekcji różnych technik z wykorzystaniem ciekawych materiałów i pomocy dydaktycznych.

Oto ich kilka przykładów materiałów i pomocy dydaktycznych, które nauczyciel powinien wykorzystać na lekcjach języka francuskiego w klasach dwujęzycznych:

- podręcznik (jeśli nauczyciel uzna za konieczne),
- zeszyty ćwiczeń uzupełniających do gramatyki, słownictwa, cywilizacji, literatury, fonetyki,
- autentyczne nagrania CD/DVD,
- słowniki jednojęzyczne i dwujęzyczne,
- literatura dla młodzieży,
- prasa dla młodzieży,
- Internet,
- rekwizyty np.: plansze, plakaty,
- rzutnik multimedialny,
- tablica interaktywna,
- komputer,
- magnetofon, magnetowid, telewizor.

5. Kontrola i ocena

5.1 Cele kontroli i oceny

Oceniamy uczniów, aby zdobyć informacje o tym w jakim stopniu opanowali wyznaczone cele, jak przebiega ich proces uczenia się oraz po to aby podjąć decyzje na temat dalszego procesu nauczania-uczenia się.

W tradycyjnym podejściu do nauczania pomiar zorientowany jest na normy. Oznacza to, że opiera się on na porównywaniu osiągnięć jednostki z osiągnięciami innych osób (Dembo, 1999:468). Jest to podejście najczęściej stosowane przez nauczycieli. Dzięki takiej metodzie w każdej grupie jest kilku uczniów bardzo dobrych, kilku dobrych, kilku słabych i kilku takich, którzy nie spełniają wymagań aby uzyskać ocenę pozytywną. Tych najlepszych, celujących jest niewielu. Ten typ pomiaru pozwala nauczycielowi na ustalenie pewnego rankingu ocen jednak często brak mu obiektywnej oceny osiągnięć.

Innym sposobem wykonania pomiaru jest przyjęcie zasady, że osiągnięcia ucznia ocenia się według konkretnych kryteriów, przy czym „kryteria powodzenia są tu określane zawczasu, a uczniowie są oceniani na podstawie zakresu, w jakim je spełni, bez jakiegokolwiek odniesienia do osiągnięć innych uczniów” (Cohen, 1999:441). Uczeń, jeżeli chce otrzymać stopień pozytywny musi przekroczyć ustalony poziom minimalnych kompetencji. Przykładem takiego typu oceny są egzaminy DELF i DALF. Kandydat, który chce otrzymać takie zaświadczenie powinien uzyskać pozytywny wynik z egzaminu składającego się z części pisemnej i ustnej. W tym trybie oceny umiejętności językowych nie można dokonać kompensacji. Zdarza się jednak, że w tym podejściu stosuje się czasami zasadę sumowania wyników, lecz aby być w zgodzie z założeniami tej metody pomiaru należy dokonać selekcji kryteriów, tak aby były reprezentatywne dla badanych kompetencji.

Te dwie postawy, tak odmienne, są wynikiem innego podejścia do porażki szkolnej. W podejściu normatywnym to postawa negatywna: jeżeli uczeń nie osiągnie pewnego minimum, to skazany jest na porażkę. W podejściu opartym o kryteria widać bardziej pozytywne, obiektywne nastawienie do umiejętności ucznia nawet gdy są one minimalne.

Ocenianie ma na celu:

- poinformowanie nauczyciela, ucznia, jego rodziców oraz administrację szkolną o tym jak przebiega proces nauczania-uczenia się ucznia a także jest informacją o tym jak pracuje nauczyciel,
- bieżące i systematyczne obserwowanie postępów ucznia,
- pobudzanie rozwoju umysłowego ucznia, jego uzdolnień i zainteresowań,
- uświadamianie uczniom w jakim stopniu opanowali wiadomości i umiejętności przewidziane programem nauczania,
- wdrażanie uczniów do systematycznej pracy, samokontroli i samooceny,
- ukierunkowanie samodzielnej pracy ucznia,
- korygowanie organizacji i metod pracy dydaktyczno-wychowawczej nauczyciela,
- okresowe (roczne) podsumowanie wiadomości i umiejętności oraz określenie stopnia opanowania treści programowych przewidzianych na dany okres (rok szkolny).

Ocenianie jest dobre gdy:

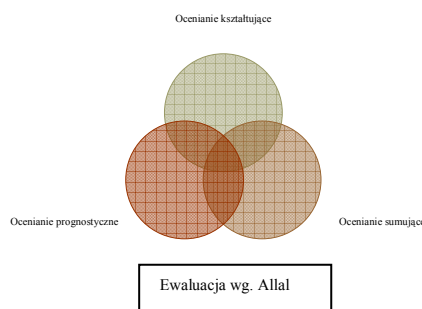
- jest w nim miejsce na refleksję dotyczącą procesu uczenia się – nauczania,
- uczeń dostaje informację zwrotną na temat swojego uczenia się,
- są jasno sformułowane kryteria oceniania.

Europejski System oceny kształcenia językowego ułatwia przeprowadzenie oceny biegłości językowej. Jednak testy, które budujemy powinny być trafne, rzetelne i praktyczne. Warto zastanowić się zatem co ma być w tych zadaniach kontrolnych oceniane oraz jak będziemy interpretowali wyniki.

5.2 Różne formy oceniania

W praktyce szkolnej najczęściej stosujemy dwa typy oceniania: sumujące oraz kształtujące prognostyczne.

Ocenianie sumujące najczęściej kończy pewien okres nauczania. Może to być semestr, rok, etap nauczania. Celem jego jest ocena uczniów, ich kompetencji w zakresie wybranego i zrealizowanego programu a także selekcja oraz obserwacja systemu nauczania. Ma ono często formę sprawdzianu pisemnego, zgodnego ze standardami wymagań i jest ono przygotowywane zarówno przez nauczycieli jak i przez instytucje zewnętrzne (jak na przykład ogólnopolski egzamin z języka francuskiego dla uczniów klas dwujęzycznych). Jego zwieńczeniem jest wydanie uczestnikom oceny, odpowiednich zaświadczeń i certyfikatów.

Ocenianie kształtujące jest ściśle związane z celami, treściami i całym procesem nauczania. Odbywa się ono na bieżąco, a jego celem jest dostarczenie uczniowi i nauczycielowi informacji zwrotnych na temat obecnej wiedzy i umiejętności, osiągnięć, mocnych i słabych stron. Celem oceniania kształtującego jest udoskonalenie procesu nauczania-uczenia się. Jest ono wykorzystywane zarówno do oceny tego co uczeń już osiągnął jak i do planowania i określania przyszłych celów nauczania. W tej formie oceniania nauczyciel pełni inną rolę niż w ocenianiu sumującym. Jest on tutaj konsultantem i doradcą. Wspólnie z uczniem podejmuje pewne decyzje dotyczące nauczania w zakresie jego treści i celów.

Ocenianie prognostyczne

Ocenianie prognostyczne ma za zadanie określić przewidywane sukcesy ucznia, jego zdolności językowe, motywację do nauki języka czy zasób słownictwa w języku ojczystym. Takim najbardziej znanym testem prognostycznym jest test predyspozycji językowych jaki zdają uczniowie klas dwujęzycznych.

Samoocena i Ocena Wzajemna

W nowoczesnej dydaktyce coraz częściej stosujemy samoocenę i ocenę wzajemną. Ponieważ uczeń ma być w centrum procesu nauczania-uczenia się nie może go również zabraknąć w ocenianiu. Większość nowoczesnych podręczników ma karty samooceny dzięki którym uczeń sam może sprawdzić czego się już nauczył i w jakim stopniu opanował dany zakres materiału. W kolejnych podrozdziałach znajdują się karty samooceny, które pomogą uczniom w ocenie swoich umiejętności. Takie karty oceny umiejętności językowym znajdują się w Europejskim Portfolio Językowym. Zachęcanie uczniów do samooceny wzmacnia ich motywację do nauki i przyczynia się do wzrostu ich autonomii

Taką samą funkcję spełnia ocena wzajemna. Uczniowie sprawdzając prace swoich kolegów i koleżanek uczą się refleksyjnej postawy wobec nauki języka oraz sami się uczą słuchać i czytać uważnie.

5.3 Jak oceniać ?

Ocenianie powinno:

- być bardzo szczegółowo zaplanowane,

- być ściśle związane z programem nauczania,
- pozwolić nauczycielowi na zobaczenie indywidualnych potrzeb uczących się i dostosowanie tym samym swoich praktyk do określonego kontekstu,
- nauczyciel powinien przedstawić na pierwszych zajęciach wymagania dotyczące przedmiotu oraz informacje jak będą oceniani,
- ocenianie musi być sprawiedliwe i obiektywne,
- ocenianie ma zachęcać ucznia do aktywnego udziału w procesie uczenia się.

Ćwiczenia kontrolne muszą być podobne do tych, które uczniowie wykonywali na lekcjach np. jeśli uczniowie na lekcji uczą się pisać list z wakacji to na sprawdzianie powinni również móc napisać list a nie na przykład opowiadanie, jeśli jakiś temat był wprowadzony tak, że zadania były przede wszystkim z rozumienia ze słuchu i mówienia to kontrola tak również powinna być zbudowana

Ocena powinna być tak zbudowana aby móc zaobserwować nie tylko wyniki testów ale przede wszystkim jakie postępy robi uczeń, czy rozwija on własną refleksję na temat uczenia się języka (można to zaobserwować gdy uczniowie prowadzą swoje dzienniczki lub blogi dotyczące ich uczenia się), czy jest zmotywowany do nauki języka

Ocenianie nie powinno opierać się na wyścigu, na porównywaniu się między uczniami. Powinno mierzyć indywidualne postępy każdego ucznia.

Jak zaplanować ocenianie?

Przygotowanie czyli w jakim celu oceniamy?

To etap podczas którego określamy cele naszego oceniania czyli co będziemy oceniali oraz jakiego typu ocenianie wybierzemy (diagnostyczne, sumujące czy kształtujące).

Na tym etapie powinniśmy określić również kryteria oceniania oraz metodę jaka wybierzemy. Warto aby w etapie brali udział uczniowie.

Zebranie danych

Na tym etapie zbieramy informacje o osiągnięciach ucznia, jak sobie radzi, jakie a problemy. Do zebrania tych informacji przydatne nam będą arkusze obserwacyjne, zadania sprawdzające, testy nauczycielskie.

Interpretacja danych

Analiza wykonanych przez uczniów zadań powinna zmierzać do ustalenia dalszego planu działania, zaplanowania strategii nauczania, ustalenia pomocy jakiej trzeba udzielić uczniom

Podjęcie działań (refleksja)

Ta faza oceniania ma wpływ na dalszy sposób uczenia. Pozwala nauczycielowi na zmianę strategii nauczania, na zmianę organizacji zajęć czy tematów proponowanych uczniom To także moment refleksji nad wybranymi celami i sposobami ich realizacji

5.4 Poziomy osiągnięć uczniów

Poziomy osiągnięć uczniów są zgodne z tabelą poziomów biegłości ESOKJ

	Rozumienie ze sluchu	Mówienie	Czytanie	Pisanie
Klasa I	Semestr 1	B1 Uczący się potrafi zrozumieć główne myśli w jasnej wypowiedzi na tematy mu znane, wątki toczącej się dyskusji, proste rozmowy rodzimych użytkowników języka, proste informacje techniczne (instrukcje), szczegółowe polecenia główne wątki audycji radiowych gdy wypowiedzi są jasne i dość wolne.	B1 Uczący się potrafi czytać teksty na znane mu tematy, prowadzić korespondencję ze znaną mu osobą, przeglądać dłuższe teksty w celu znalezienia informacji, czytać teksty codziennego użytku, czytać teksty argumentacyjne i artykuły prasowe na znane mu tematy.	B1 Uczący się potrafi pisać jasne, zwarte teksty na różne tematy korzystając z różnych źródeł, opisy na tematy go interesujące, opisywać swoje doświadczenia, emocje, opisywać zdarzenia, napisać opowiadanie, krótką prozą rozprawkę.
		B2 Uczący się potrafi zrozumieć dłuższe wypowiedzi oraz nadążyć z rozumieniem nawet bardziej skomplikowanego dyskursu pod warunkiem jednak, że temat jest mu znany. Rozumie większość wiadomości telewizyjnych i programów dotyczących życia codziennego. Jest w stanie zrozumieć także filmy, które zostały zrealizowane w standardowej odmianie języka.	B2 Uczący się potrafi czytać ze zrozumieniem teksty (artykuły prasowe, prozę literacką) dotyczące różnych aktualnych tematów. Potrafi czytać teksty z zakresu przedmiotów nauczanych w języku francuskim, odwotując się czasami do słownika.	B2 Uczący się potrafi sformułować wypowiedź pisemną w której przedstawia swój punkt widzenia argumentując go. Potrafi napisać listy i inne wypowiedzi pisemne w których przedstawia swoje emocje i doświadczenia.
Klasa II	Semestr 2	B1 Uczący się potrafi płynnie opisywać swoje przeżycia i emocje, przedstawić płynnie narrację i opisać w kolejności wydarzenia, szczegółowo opisać swoje doświadczenie, przeżycia, opowiedzieć książkę lub film, mówić o swoich marzeniach, planach, projektach, opisać zdarzenie, argumentować w prosty sposób, potrafi przedstawić przecwiczoną wcześniej wypowiedź i dopowiadać na pytania słuchaczy.	B1 Uczący się potrafi czytać ze zrozumieniem teksty (artykuły prasowe, prozę literacką) dotyczące różnych aktualnych tematów. Potrafi czytać teksty z zakresu przedmiotów nauczanych w języku francuskim, odwotując się czasami do słownika.	B1 Uczący się potrafi pisać jasne, zwarte teksty na różne tematy korzystając z różnych źródeł, opisy na tematy go interesujące, opisywać swoje doświadczenia, emocje, opisywać zdarzenia, napisać opowiadanie, krótką prozą rozprawkę.
		B2 Uczący się potrafi płynnie porozumiewać się z rodzimymi użytkownikami języka, brać udział w dyskusjach na znane mu tematy, przedstawić swoje zdanie i argumenty. Budowane wypowiedzi są logiczne i przejrzyste.	B2 Uczący się potrafi czytać ze zrozumieniem teksty (artykuły prasowe, prozę literacką) dotyczące różnych aktualnych tematów. Potrafi czytać teksty z zakresu przedmiotów nauczanych w języku francuskim, odwotując się czasami do słownika.	B2 Uczący się potrafi sformułować wypowiedź pisemną w której przedstawia swój punkt widzenia argumentując go. Potrafi napisać listy i inne wypowiedzi pisemne w których przedstawia swoje emocje i doświadczenia.
Klasa III	Semestr 1	C1 Uczący się potrafi wypowiadać się spontanicznie i płynnie w różnego rodzaju interakcjach. Potrafi precyzyjnie formułować swoje myśli i poglądy nawiązując do wypowiedzi rozmowcy. Potrafi zbudować dłuższą, dobrze sformułowaną pod względem formalnym wypowiedź używając bardziej skomplikowanych struktur i specjalistycznego słownictwa.	C1 Uczący się rozumie dłuższe teksty informacyjne i literackie. Rozumie teksty specjalistyczne, dłuższe instrukcje techniczne niekoniecznie związane z nauczaniem dyscyplinami niejęzykowymi.	C1 Uczący się potrafi skonstruować dłuższą wypowiedź poprawną pod względem stylu i formy a także pisać o złożonych zagadnieniach, prezentując swoje zdanie i je argumentując. Potrafi napisać streszczenie i recenzję z filmu lub przeczytanego utworu literackiego.
		Semestr 2	C1 Uczący się potrafi wypowiadać się spontanicznie i płynnie w różnego rodzaju interakcjach. Potrafi precyzyjnie formułować swoje myśli i poglądy nawiązując do wypowiedzi rozmowcy. Potrafi zbudować dłuższą, dobrze sformułowaną pod względem formalnym wypowiedź używając bardziej skomplikowanych struktur i specjalistycznego słownictwa.	C1 Uczący się rozumie dłuższe teksty informacyjne i literackie. Rozumie teksty specjalistyczne, dłuższe instrukcje techniczne niekoniecznie związane z nauczaniem dyscyplinami niejęzykowymi.

5.4.1 Przykładowe testy, ćwiczenia kontrolne dla różnych sprawności i karty samooceny

5

Ocena wypowiedzi ustnej

W nauczaniu języka obcego niezbędna jest systematyczna i częsta ocena wypowiedzi ustnej. Powinna ona mieć na celu pokazanie uczniom w jakim stopniu opanował proponowany mu materiał, jakie jego prace przyniosła efekty, jakie są jego słabe i mocne strony. Z punktu widzenia zaś nauczyciela, ocena tej sprawności daje wytyczne do dalszej pracy, pozwala zastanowić się nad skutecznością metod, wykorzystywanych w procesie nauczania języka obcego.

Przystępując do oceny sprawności mówienia powinniśmy ustalić jakie elementy wypowiedzi ustnej będziemy testować i jaką zastosujemy metodę oceny.

15 Oto propozycje które można wykorzystać oceniając wypowiedź ucznia.

Co oceniamy?	Metody wykorzystywane do oceny
<ul style="list-style-type: none"> - skuteczność wypowiedzi, - poprawność językowo-gramatyczna, - zasób i użycie słownictwa, - płynność wypowiedzi, - zdolności negocjacyjne, - wymowę i akcent, - umiejętność stosowania strategii komunikacyjnych, - poprawność wyboru formy wypowiedzi względem pytania, - spójność logiczną wypowiedzi (posługiwanie się związkami logicznymi), - poprawne stawianie tezy, trafność w wyborze przykładów i argumentów. 	<ul style="list-style-type: none"> - opis zjawiska/ osoby/ przedmiotu, - praca w parach –odgrywanie dialogów, - dokańczanie zdań, - wyrażanie opinii na dany temat, - rozmowy na temat materiału stymulującego, - odpowiedzi na pytania, - ćwiczenia wielokrotnego wyboru, - analiza metodologiczna tekstu literackiego, - prezentacje (<i>exposé</i>), - debata.

Oceniając sprawność mówienia proponujemy zastosować następujące kryteria w skali ocen od 1 do 6.

20

6	<p>Wykracza poza poznane struktury gramatyczne. Operuje bardzo bogatym zakresem słownictwa dla wyrażania swoich myśli. formuluje wypowiedz logiczną, spójną zawierającą podstawową strukturę wypowiedzi; wstęp, rozwinięcie, zakończenie. Swobodnie przechodzi z jednego tematu na drugi dokonując syntezy, porównań. Akcent i wymowa nie sprawiają mu żadnych problemów. Wypowiada się bez zawahań na różne tematy. Sięga po dodatkowe źródła wiedzy, przekazując je innym uczniom, uzupełnia swoją wypowiedź o inny poznane informacje.</p>
5	<p>Potrafi przekazać wiadomość spójną i logiczną. Posługuję się poprawnie strukturami gramatycznymi. Używa bogatego i zróżnicowanego słownictwa. Zabiera głos w dyskusji, wyraża swój punkt widzenia Poprawnie wymawia dźwięki, stosuje odpowiednią intonację. Potrafi wykazać się wiedzą na różne tematy z życia codziennego.</p>
4	<p>Wypowiada się komunikatywnie ,pomimo niektórych błędów gramatyczno –leksykalnych nie zakłócających komunikacji jego wypowiedz jest spójna i logiczna. Potrafi dokonać autokorekty popełnianych błędów. Można go zrozumieć bez trudności. Potrafi rozmawiać na większość tematów.</p>

	Dysponuje zakresem słownictwa wystarczającym dla przekazywania myśli w sposób w miarę płynny. Czasami możemy zauważyć chwile wahania.
3	Potrafi czasami przekazać wiadomość. Jego wypowiedz jest momentami niespójna z wyraźnymi przerwami. Popelnia zauważalne błędy gramatyczne. Zasób słownictwa ogranicza się do poziomu podstawowego. Uczeń jest zrozumiały jeśli chodzi o wymowę i intonację. Podejmuje czasami próbę zabrania głosu w dyskusji.
2	Uczeń z trudem potrafi zachować się w danej sytuacji komunikacyjnej. Posiada bardzo ubogie słownictwo które uniemożliwia mu komunikowanie. Bardzo liczne błędy językowe zakłócają komunikację i powoduje ze momentami uczeń jest niezrozumiały. Rzadko podejmuje udział w dyskusji lub czynni to w sposób nieudany. Mamy trudność z jego zrozumieniem, przekreśla wymowę wyrazów. Wypowiedz jest bardzo często niespójna i nielogiczna.
1	Uczeń formułuje wypowiedź niezgodną z tematem i jest całkowicie niezrozumiały.

W trakcie trzyletniego cyklu nauczania języka francuskiego, uczeń klasy dwujęzycznej zdaje dwa egzaminy ustne.

Pierwszy w klasie drugiej po I semestrze.

- 5 Zestawy pytań opracowuje zespół romanistów uczący w danej klasie. Oto kilka przykładowych form i zadań, które można wykorzystać w celu przygotowania tego egzaminu.
- uczniowie losują cytat/zdanie i muszą je rozwinąć,
 - odpowiadają na pytania do wylosowanego tekstu
- 10 uczniowie przygotowują artykuł prasowy, na podstawie którego nauczyciel prowadzi rozmowę
- uczniowie przygotowują syntezę trzech krótkich artykułów i podejmują rozmowę na temat przewodniego problemu.

- 15 W celu dokonania oceny wypowiedzi ustnej proponujemy następujący model oceniania składowych elementów tej kompetencji.

Poprawność językowa /składnia	Słownictwo	Wymowa	Płynność	Poprawa błędów	Trafność argumentów /przykładów	Spójność logiczna	Prezentacja	Suma
1 2 3 4 5	1 2 3 4 5 6	1	1 2	1	1 2 3	1 2	1	20

Drugim egzaminem ustnym jest matura dwujęzyczna.

- 20 Zadaniem zdającego jest zaprezentowanie przeczytanego tekstu, dokonanie jego analizy za pomocą poznanych w czasie trzech lat nauki narzędzi analizy tekstu literackiego oraz udzielenie odpowiedzi na pytania dotyczące przeczytanego tekstu.

CO OCENIAMY?		
Prezentację tekstu	Rozmowę na temat tekstu	Poprawność językową
-usytuowanie tekstu, -prezentację treści, -odniesienie do kontekstu, literackiego, epoki, grupy tematów	-umiejętności wyrażenia własnej opinii, jej obrony, argumentowania, formułowania wniosków w odniesieniu do wskazanych przez	-bogate słownictwo, -poprawną wymowę i intonację poprawność gramatyczno - składniową,

lub całości dzieła, -określenie dziedziny, tematyki tekstu, głównego problemu/głównej myśli tekstu, -wskazanie głównych części tekstu związków logicznych między częściami tekstu, głównych myśli poszczególnych części tekstu, -podsumowanie prezentacji, -wyrażenie własnej opinii na temat tekstu.	egzaminatora fragmentów tekstu -umiejętności odniesienia do realiów kulturowych.	-poprawne użycie związków logicznych.
---	---	---------------------------------------

KRYTERIA OCENIANIA EGZAMINU USTNEGO

SZCZEGÓŁOWE KRYTERIA OCENIANIA EGZAMINU USTNEGO		
	Prezentacja tekstu	8 punktów
<i>Usytuowanie tekstu</i>	poprawne usytuowanie tekstu	1
	częściowe usytuowanie lub brak usytuowania tekstu	0
Przedstawienie treści i struktury tekstu	pełne zrozumienie tekstu prawidłowe przedstawienie głównej myśli/problemu zawartego w tekście, treść sformułowana własnymi słowami, cytaty trafnie dobrane i prawidłowo skomentowane wskazanie głównych myśli i związków logicznych między częściami tekstu, zdający logicznie i swobodnie rozwija swoją wypowiedź	6 – 5
	nieznaczące zakłócenie rozumienia tekstu, drobne uchybienia w określeniu głównej myśli lub problemu tekstu, treść sformułowana własnymi słowami, cytaty trafnie dobrane ale tylko częściowo skomentowane. zdający nie do końca logicznie konstruuje swoją wypowiedź	4-3
	niepełne zrozumienie tekstu, znaczne uchybienia w określeniu głównej myśli lub problemu tekstu, treść sformułowana własnymi słowami, cytaty pozbawione komentarza, wypowiedź chaotyczna, nie do końca logiczna i	2-1
	brak zrozumienia tekstu, brak przedstawienia głównej myśli, problemu tekstu treść sformułowana własnymi słowami, parafrazowana, brak cytatów, brak logiki wypowiedzi,	0
<i>Podsumowanie prezentacji</i>	prawidłowe podsumowanie prezentacji, zawierające własną opinię na temat treści tekstu i / lub jego struktury,	1
	podsumowanie niezgodne z treścią tekstu i / lub brak w podsumowaniu własnej opinii /komentarza na temat treści tekstu lub opinia /komentarz nie wynikające z treści prezentowanego tekstu.	0

Rozmowa na podstawie tekstu		6 punktów
odpowiedzi poprawne i pełne umiejętność obrony swojego stanowiska, bogata, logiczna argumentacja, prawidłowe wnioskowanie i uogólnienia wskazujące na zrozumienie tekstu/poruszanej problematyki, oryginalne i trafne odniesienie do realiów kulturowych		6-5
odpowiedzi poprawne ale niepełne, umiejętność obrony swojego stanowiska, argumentacja logiczna, ale mało urozmaicona, na ogół prawidłowe wnioskowanie i uogólnienia wskazujące na zrozumienie tekstu/ poruszanej problematyki, lub niewielkie uchybienia względem tekstu, częściowo trafne odniesienie do realiów kulturowych		4-3
odpowiedzi częściowo błędne i niepełne, trudności w obronie swojego stanowiska, argumentacja mało urozmaicona, częściowo nielogiczna, błędy we wnioskowaniu wskazujące na niepełne zrozumienie tekstu poruszanej problematyki, trudności ze znalezieniem odniesienia do realiów kulturowych		2-1
odpowiedzi błędne lub ich brak brak umiejętności obrony swojego stanowiska, błędy we wnioskowaniu wskazujące na niezrozumienie tekstu poruszanej problematyki, całkowity brak odniesienia do realiów kulturowych		0
Umiejętności językowe zaprezentowane podczas egzaminu		6 punktów
wypowiedź w pełni poprawna, bogate słownictwo, wymowa i intonacja zbliżone do wymowy i intonacji rodzimego użytkownika języka,		6
wypowiedź poprawna, bogate słownictwo, nieliczne błędy językowe nie zakłócające komunikacji, wymowa i intonacja zbliżone do wymowy i intonacji rodzimego użytkownika języka		5
wypowiedź poprawna, adekwatne do tematu słownictwo, błędy językowe sporadycznie zakłócające komunikację, poprawna wymowa i intonacja		4
słownictwo adekwatne do tematu, ale mało urozmaicone, błędy językowe sporadycznie zakłócające komunikację, poprawna wymowa i intonacja		3
słownictwo adekwatne do tematu, ale mało urozmaicone, błędy językowe częściowo zakłócające komunikację, uchybienia w wymowie i intonacji		2
słownictwo adekwatne do tematu, ale bardzo ubogie, błędy językowe, częściowo zakłócające komunikację, błędy w wymowie i intonacji,		1
słownictwo bardzo ubogie, nie adekwatne do tematu, błędy językowe, często zakłócające komunikację, błędy w wymowie i intonacji.		0

- 5 Aby wystawić ocenę w skali 1 do 6 proponujemy następujący przelicznik punktowy
 Powyższa skala ocen obowiązuje we wszystkich klasach dwujęzycznych zgodnie z ustaleniami obowiązującymi we wszystkich sekcjach dwujęzycznych w Polsce.
 Aby otrzymać ocenę dopuszczającą, uczeń musi uzyskać 40 % punktów. Tylko pełna ilość punktów pozwala na postawienie wyższej oceny(np.7,25, 7,5, 7,75 to ciągle ocena niedostateczna

10

celujący	20	40	60	80	100
----------	----	----	----	----	-----

- celujący	19	38	57	76	95
+ b.dobry	18	36	54	72	90
b.dobry	17	34	51	68	85
- b.dobry	16	32	48	64	80
+ dobry	15	30	45	60	75
dobry	14	28	42	56	70
- dobry	13	26	39	52	65
+ dostateczny	12	24	36	48	60
dostateczny	11	22	33	44	55
- dostateczny	10	20	30	40	50
+dopuszczający	9	18	27	36	45
dopuszczający	8	16	24	32	40
niedostateczny	0 - 7	0 - 15	0 - 23	0 - 31	0 - 39

Ocena wypowiedzi pisemnej

- 5 Każdy nauczyciel powinien mieć sprecyzowane oczekiwania i wymagania, a więc dokładnie wiedzieć co ocenia i jak ocenia. Dobrze by było, gdyby system oceniania był jednakowy we wszystkich szkołach dwujęzycznych.

Co należy oceniać?

STRUKTURA ROZPRAWKI	
WPROWADZENIE 3 punkty	Myśl wprowadzająca 1 Przedstawienie tematu i problematyki poruszanej w rozprawce
ROZWIĘCIĘ 4 punkty	Teza : Prezentacja argumentu 1 i przykładu 1 Przejdźcie do antytezy Antyteza: Prezentacja argumentu 2 i przykładu 2
ZAKOŃCZENIE 2 punkty	Podsumowanie Pytanie otwarte i wskazanie nowej problematyki
LIMIT SŁÓW 1 punkt	300 -400
BOGACTWO MYŚLI I TRAFNOŚĆ PRZYKŁADÓW	
WPROWADZENIE	Wprowadzenie zgodne z tematem , logiczne powiązanie myśli
ROZWIĘCIĘ	Sformułowana teza i antyteza pozostaje w związku z tematem, logiczne powiązanie myśli , trafność przykładów i argumentów.
ZAKOŃCZENIE	Synteza uwzględniająca wszystkie części rozwinięcia i wprowadzenie wraz ze wskazaniem problematyki
PRACA WYBITNA 1 punkt	Oryginalne podejście do tematu
BOGACTWO JĘZYKA	
SŁOWNICTWO 2 punkty	Urozmaicone słownictwo oraz frazeologia
SPOJNOŚĆ TEKSTU 2 punkty	Różnorodne i adekwatne użycie związków logicznych
6 punktów	POPRAWNOŚĆ JĘZYKOWĄ

- 10 Ocena powinna być jedna, ale składająca się z wielu elementów. Stosowanie oceny będącej sumą punktów (ocen) za poszczególne elementy.

Przykład pracy pisemnej:

- 15
- SUJET: „Les regles de politesse les plus elementaires semblent avoir disparu de notre societe?”**
Discutez cette these de Bertrand Le Genre dans un devoir structure de 300 400 mots.

Monsieur Martin comme des centaines d'autres individus part avec sa femme, chaque samedi dans la soirée au restaurant. Il s'habille d'une façon élégante il aide sa femme à enlever un manteau et éteint son portable avant d'être entré au restaurant. Bref il fait tout pour être poli.

Pourtant un comportement comme celui-ci est de plus en plus rare. C'est pourquoi Bertrand le Genre suggère que les règles de bon comportement dans un groupe n'existent plus dans la population contemporaine lorsqu'il affirme que „les règles de politesse les plus élémentaires semblent avoir disparu de notre société.”

Certes ce point de vue est partiellement vérifiable dans la réalité, néanmoins il convient également de le nuancer.

Les règles de politesse de base ont disparu, effectivement de la communauté d'aujourd'hui, car les individus se concentrent sur eux-mêmes. Cet individualisme se caractérise par le manque de respect envers des concitoyens et de la volonté de les aider.

Pour illustrer il suffit de mentionner le cas des adolescents qui ne laissent pas leur place aux adultes et aux personnes âgées dans les trams ou les autobus.

Même si la politesse devient, dans l'esprit de certains, de plus en plus anachronique, dans plusieurs situations elle peut rester très valable.

Ainsi dans certains cas, les citoyens restent polis. En effet, la politesse constitue parfois un élément incontournable de la vie et des relations interpersonnelles. Or, le bon comportement est souvent nécessaire pour se bien présenter aux autres pour être respecté ou pour gagner un profit.

Par exemple, pendant l'entretien d'embauche, le candidat reste toujours poli et est sympathique même si dans la vraie vie il est arrogant.

En conclusion, il semble que bien que la politesse et ses règles disparaissent progressivement à cause de l'individualisme des êtres humains le bon comportement n'est pas complètement éliminé dans la société contemporaine et existe toujours.

Pourtant la politesse ne constitue pas un élément qui vient avec la naissance mais dont la source est une bonne éducation à la maison familiale. Alors, quelles solutions peut-on apporter pour éduquer la société pour que chacun soit poli?

Aby ocena spełniała funkcję diagnostyczną, jak i informacyjną nauczyciel powinien do ustalonej oceny dołączyć komentarz słowny zawierający opinię pracy. Komentarz nie musi być długi, ale konkretny. Rolą komentarza jest ukazywanie niedociągnięć i błędów, ale nie piętnowanie ich. Zbyt dużo opinii negatywnych może podziałać deprymująco.

Karty obserwacji

Karty obserwacji używamy w trakcie zajęć. Mogą one służyć do obserwacji strategii wykorzystywanych przez uczniów do realizacji wyznaczonych im zadań, do obserwacji zachowań uczniów, do obserwacji postępów jakie robią przy opanowywaniu nowego języka.

Jak z nich korzystać?

1. Wybrać kilku uczniów, których w danym dniu będziemy obserwować.
2. Określić na co będziemy zwracać uwagę w trakcie obserwacji.
3. Przygotować odpowiednią kartę obserwacji.
4. Nie zapomnieć o zapisaniu daty na karcie, aby można było ją potem zestawić z innymi obserwacjami.

Karty możesz wykorzystać na zebraniu rodzicami lub do indywidualnej analizy postępów ucznia

Karta obserwacji 1 **Komunikowanie się**

Imię i nazwisko ucznia.....

Data obserwacji

Zaznacz krzyżykiem spełnione kryterium

Stara komunikować się w języku francuskim z nauczycielem

Stara się mówić po francusku w trakcie wykonywanych zadań z kolegami/koleżankami z klasy	
Umie skorzystać z nowego słownictwa	
Potrafi zapytać po francusku o wyjaśnienie	
Potrafi korzystać z parafrazy gdy nie znajduje odpowiedniego słowa	
Chętnie zabiera głos na lekcji	
W wypowiedzi stara się korzystać z tego czego się nauczył/nauczyła na poprzednich lekcjach	

Karta obserwacji 2 Praca w grupie	
Imię i nazwisko ucznia.....	
Data obserwacji	
<i>Zaznacz krzyżykiem spełnione kryterium</i>	
Chętnie pracuje w grupie	
Pozytywnie reaguje na propozycje innych osób w grupie	
Pomaga innym osobom w grupie jeśli nie rozumieją zadania lub mają problemy z jego wykonaniem	
Jest dobrym organizatorem	
Chętnie komunikuje się z innymi osobami w grupie	
Stara się mówić w grupie po francusku	
Potrafi zaplanować pracę w grupie	

Karta obserwacji 3 Praca w grupie				
Data obserwacji				
<i>Zaznacz krzyżykiem spełnione kryterium</i>				
	Uczeń 1	Uczeń 2	Uczeń 3	Uczeń 4
Chętnie pracuje w grupie				
Pozytywnie reaguje na propozycje innych osób w grupie				
Pomaga innym osobom w grupie jeśli nie rozumieją zadania lub mają problemy z jego wykonaniem				
Jest dobrym organizatorem				
Chętnie komunikuje się z innymi osobami w grupie				
Stara się mówić w grupie po francusku				
Potrafi zaplanować pracę w grupie				

5

Jak wypełniać Kartę obserwacji nr 4?

- Zapisuj przede wszystkim uwagi pozytywne.
- Uwagi muszą być krótkie i jednoznaczne.
- Obserwuj ucznia w różnych momentach lekcji.
- Rozmawiaj z uczniem na temat jego postępów.
- Zachęcaj go do podejmowania wysiłku uczenia się.
- Pamiętaj o tym ,że każdy uczeń jest inny – docień nie tylko jego umiejętności *stricte* językowe, ale też inne np. to że interesuje się muzyką francuską lub piłką nożną i zna na przykład skład całej drużyny francuskiej.

10

15

Karta obserwacji 4
Data obserwacji

	Uczeń 1	Uczeń 2	Uczeń 3	Uczeń 4
poniedziałek				
wtorek				
Środa				
Czwartek				
Piątek				

Karta obserwacji 5 <i>Czytanie ze zrozumieniem</i>				
Imię i nazwisko ucznia.....				
Data obserwacji				
	zawsze	często	rzadko	Nigdy
Czyta tekst ze zrozumieniem				
W trakcie czytania podkreśla najistotniejsze informacje				
Robi notatki				
Chętnie sięga do słownika aby sprawdzić znaczenie słowa				
Stara się zrozumieć słowo na podstawie kontekstu				
Dobrze czyta na głos przygotowany uprzednio tekst				
Potrafi w tekście znaleźć wybrane informacje				

5

Karty samooceny

Karty samooceny umiejętności językowych znajdują się w Europejskim Portfolio językowym.

10 Jednak oprócz tych ogólnych kart warto wdrażać i zachęcać uczniów do samooceny po wykonaniu zadań na lekcji.

Karta samooceny 1 *Czytanie ze zrozumieniem*

Imię i nazwisko.....				
Data samooceny				
	zawsze	często	rzadko	Nigdy
Czytam tekst ze zrozumieniem				
W trakcie czytania podkreślam najistotniejsze informacje				
Potrafię robić notatki				
Umiem korzystać ze słownika				
Staram się zrozumieć słowo na podstawie kontekstu				
Dobrze czytam na głos jeśli jest to tekst wcześniej przygotowany				
Potrafię w tekście znaleźć wybrane informacje				

Karta samooceny 1 <i>Pisanie</i>	
Imię i nazwisko.....	
Data samooceny	
Przed rozpoczęciem pisania przeglądam różne źródła	
Notuję różne pomysły jakie mi przychodzą do głowy	
Rozmawiam z nauczycielem o zadaniu	
Przygotowuję plan swojej pracy pisemnej	
Opracowuję słownictwo, które będzie mi potrzebne do wykonania tego zadania	
Rozwijam kolejne punkty planu	
Czytam tekst po napisaniu i poprawiam błędy	

Karta samooceny dla nauczyciela

5 Warto być refleksyjnym nauczycielem. Sprawdź czy nim jesteś!

Ustawienie stolików w klasie ułatwia uczniom komunikowanie się	
Sposób prowadzenia zajęć ułatwia uczniom korzystanie z wiedzy i umiejętności jakie zdobywają na innych lekcjach.	
Zachęcam uczniów do mówienia. Nie przeszkadzam im w trakcie wypowiedzi.	
Jestem dobrym organizatorem	
W klasie mam dużo pomocy dydaktycznych: map, plakatów francuskojęzycznych	
Zachęcam uczniów do poszerzania swoich wiadomości o krajach francuskiego obszaru językowego np. poprzez korzystanie z biblioteki, serwisów internetowych, czasopism, oglądanie filmów francuskojęzycznych w oryginale.	
Potrafię się wycofać w trakcie lekcji i pozwolić uczniom na działanie, mówienie	
Moi uczniowie mają możliwość słuchania innych głosów, nie tylko mojego (magnetofon, zaproszeni goście).	
Stosuję różnorodne strategie nauczania.	
Mówię uczniom o strategiach uczenia się i pokazuję jak z nich korzystać	
Stosuję różne metody oceniania.	
Na bieżąco obserwuję postępy uczniów i korzystam z tych obserwacji przy budowaniu kolejnych zajęć.	
Planuję moje zajęcia jak również mam plan długoterminowy.	

Po lekcji zastanawiam się czego nauczyli się moi uczniowie i skąd to wiem (czy były ćwiczenia, które to potwierdzają).	
Dostosowuję metody nauczania do potrzeb moich uczniów.	
Dostosowuje tematy do zainteresowań oraz wieku moich uczniów.	
Daję często pozytywne informacje zwrotne.	
Zachęcam uczniów do samodzielności i do działania.	

5.4.2 Ogólnopolskie egzaminy z języka francuskiego

5 W trzyletnim cyklu nauki w liceum dwujęzycznym uczniowie piszą dwa sprawdzające ogólnopolskie egzaminy:

- połówkowy egzamin po I semestrze drugiej klasy liceum,
- maturę dwujęzyczną

10 W celu przygotowania uczniów do tych egzaminów, nauczyciel powinien zapoznać uczniów z formą egzaminu, wymaganiami egzaminacyjnymi, tematyką oraz podać przykładowe zadania, które pojawią się na tych testach.

Egzaminy te składają się z dwóch części : pisemnej i ustnej. Zadania pojawiające się na tych testach są bardzo podobne, różnią się jedynie poziomem trudności dokumentów służących do sprawdzenia stopnia opanowania podstawowych sprawności.

15 Struktura pisemnych egzaminów w liceum dwujęzycznym

	% punktów (Liczba punktów)	RAZEM
CZAS TRWANIA EGZAMINU: 240 minut		
CZĘŚĆ I Czas: 90 minut (w tym 30 minut nagranie)		100 % (100pkt)
A. Rozumienie ze słuchu	20 % (20 pkt)	
B. Wypowiedź pisemna nawiązująca do tematyki jednego z wysłuchanych tekstów	20 % (20 pkt)	
PRZERWA		
CZĘŚĆ II Czas: 150 minut		
A. Rozumienie tekstu pisanego	30 % (30 pkt)	
B. Wypowiedź pisemna nawiązująca do tematyki jednego z przeczytanych tekstów	30 % (30 pkt)	

Charakterystyka poszczególnych części egzaminu badającego stopień opanowania różnych sprawności

20 Rozumienie ze słuchu

1. Zdający wysłuchuje trzech tekstów, różniących się formą i tematyką, o łącznym czasie trwania ok.10 minut.
2. Rozumienie dwóch pierwszych tekstów sprawdzane jest za pomocą zadań zamkniętych i otwartych.
3. Typy zadań: zamknięte i otwarte (prawda/fałsz, wielokrotny wybór, dobieranie uzupełnianie luk, odpowiedzi na pytania).
- 25 4. Łączna liczba zadań w części A: 20.

Wypowiedź pisemna nawiązująca do tematyki jednego z wysłuchanych tekstów

1. Zdający odpowiada na pytania otwarte (*questions ouvertes*) dotyczące trzeciego z wysłuchanych tekstów.
2. Do wysłuchanego nagrania stawiamy maksymalnie 8 pytań
3. Uczeń uzyskuje 15 punktów za poprawne wskazanie usłyszanych informacji oraz dodatkowo 5 punktów za poprawność językową.
4. Pytania wymagają od zdającego zredagowania pełnej odpowiedzi własnymi słowami.
5. Wymagane jest również logiczne uporządkowanie informacji oraz użycie właściwych związków logicznych.
6. Liczba punktów do uzyskania w części B : 20.

Rozumienie tekstu pisanego

1. Arkusz zawiera tekst o łącznej długości od ok. 600 do ok. 800 słów.
2. Typy zadań: zadania otwarte krótkiej odpowiedzi.
3. Teksty publicystyczne (argumentacyjne).
4. Uczeń uzyskuje od 1 do 5 punktów z poprawną odpowiedzią na zadane pytanie.
5. Liczba punktów do uzyskania: 30.

Wypowiedź pisemna

1. Zdający pisze rozprawkę na temat wskazany w poleceniu, nawiązujący do tekstu przeczytanego w części A. Rozumienie tekstu czytanego.
2. Zdający wypowiada się za i przeciw tezie zawartej w temacie.
3. Wypowiedź powinna liczyć od 300 do 400 słów.
4. Liczba punktów do uzyskania: 30.

Przykład egzaminu „połówkowego” w klasie II liceum

CZĘŚĆ I - ROZUMIENIE ZE SŁUCHU

- 30
- Exercice 1. (10 points)**
Observez les questions ci-après. Ecoutez deux fois l'enregistrement. Choisissez pour chaque phrase la suite qui convient et inscrivez dans le tableau les lettres (A, B, C) qui correspondent aux phrases choisies
- 35

1.1 - L'émission que vous venez d'entendre a pour objectif

- A. de présenter aux auditeurs le personnage de Harry Potter.
- B. de promouvoir le dernier livre de Harry Potter.
- C. d'expliquer le succès des livres de J.K. Rowling.

40

1.2 - La version française du dernier Harry Potter

- A. est déjà en librairie.
- B. n'est pas encore imprimée.
- C. va bientôt sortir.

45

1.3 - L'invitée de l'émission, Isabelle Smadja est :

- A. Psychologue.
- B. Philosophe.
- C. Philologue.

50

1.4 - Isabelle Smadja rapproche Harry Potter du personnage de Cendrillon car :

- A. Ils habitent tous deux dans un placard et sont martyrisés par leur famille d'adoption.
- B. Ils sont tous les deux orphelins et sont maltraités par leur famille d'adoption.

C. Ils ont le même caractère et font tous les deux de la magie.

1.5 – Le succès des livres de J.K. Rowling s’explique car

- 5
A. actualise les thèmes des contes de fées traditionnels
B. utilise les thèmes des contes de fées traditionnels
C. n’emprunte rien aux thèmes des contes de fées traditionnels

1.6 – Au collège de Poudlard, les élèves ont des professeurs :

- 10
A. tous merveilleux
B. dont certains sont sévères, et d’autres plus sévères encore.
C. dont certains sont sévères, et d’autres moins sévères.

1.7 – Dans le schéma classique du conte,

- 15
A. Les sorciers ont toujours les mauvais rôles
B. Les sorciers se partagent les bons et les mauvais rôles
C. Les sorciers ont les rôles de gentils.

1.8 – D’après Isabelle Smadja, les livres de R.K. Rowling

- 20
A. proposent aux lecteurs des aspects plus réalistes que merveilleux.
B. proposent aux lecteurs une alternance d’aspects merveilleux et d’aspects réalistes
C. proposent aux lecteurs des aspects plus merveilleux que réalistes

1.9 – L’aspect réaliste dans Harry Potter, apparaît car, comme dans un collège réel, les élèves du collège de Poudlard :

- 25
A. Peuvent être sanctionnés
B. suivent des cours de chimie
C. apprennent à se servir d’un balai

1.10 – Isabelle Smadja soutient que le lecteur d’Harry Potter

- 30
A. s’identifie entièrement aux personnages et à l’univers du livre.
B. s’identifie partiellement aux personnages et à l’univers du livre
C. ne s’identifie aucunement aux personnages ni à l’univers du livre.

Questions 1.1 1.2 1.3 1.4 1.5 1.6 1.7 1.8 1.9 1.10

Réponses

35

Exercice 2. (10 points)

40 **Observez les questions ci-après. Ecoutez deux fois l’enregistrement et répondez « vrai », « faux » ou « on ne sait pas » aux affirmations suivantes. Cochez la case correspondant à la réponse choisie.**

VRAI FAUX

- 2.1 Pierre Vidal-Naquet est l’auteur d’un livre publié aux « Belles Lettres »
2.2 Le titre du livre de l’invité est « Petite histoire des mythes platoniciens »
2.3 Selon Pierre Vidal-Naquet, Platon n’est pas le premier à parler de l’Atlantide
2.4 Platon tient cette histoire des prêtres égyptiens de la ville de « Saïs »
2.5 Longtemps avant l’époque de Platon, la ville d’Athènes dominait la Méditerranée

- 2.6** Selon Platon, Athènes s'était emparée de l'Italie et de l'Afrique du Nord
- 2.7** Après avoir dominé et écrasé les armées grecques, l'Atlantide a disparu
- 2.8** Le Tsunami qui a détruit l'Atlantide était une punition envoyée par les Dieux
- 2.9** Le site de l'Acropole a été épargné par les ravages du Tsunami
- 2.10** La morale de l'histoire est qu'il ne faut pas vouloir dominer les mers

CZEŚĆ II ROZUMIENIE TEKSTU PISANEGO

Lisez attentivement le texte ci-dessous et répondez aux questions qui suivent.

- 5 Depuis le milieu des années 90, le chiffre d'affaires des établissements nocturnes français - près de 12 milliards de francs - a doublé. Dans le même temps, le nombre des bars à ambiance musicale (BAM) est passé de 400 à près de 5000. A la marge, les *free parties* sauvages des amateurs de techno, n'en finissent plus de déferler sur nos hangars et nos campagnes, chaque été un peu plus.
- 10 Longtemps, on s'est couché de bonne heure. Au Moyen-âge, la nuit fait peur. Or, l'apparition de l'électricité - « l'éternel printemps », considérée comme une victoire de la raison et du progrès sur la nuit et tous les archaïsmes -, va changer la donne.
- 15 Aujourd'hui ? Alexandre Habibi, le rédacteur en chef de *Paris-Nuit* évalue à 100 000 la horde³ des nuiteux parisiens. Pas étonnant : selon un sondage réalisé en mai 2001, 40 % des Français disent faire la fête de une à trois fois par mois et 10 % une à plusieurs fois par semaine. Encore faut-il s'entendre sur la terminologie. Pour 48 %, il s'agit de « recevoir ses proches », de « rire, s'amuser, se défouler. » Et de danser, bien sûr. Il paraît que c'est bon pour la santé. Indispensable, même : « Nous sommes des êtres de battements, souligne la psychologue France Schott-Bilmann. Nous avons besoin de vibrer tous ensemble. Chanter, boire, danser sert d'exutoire⁴ à toutes les frustrations de la journée de travail. Cela joue un rôle de régulateur qui laisse tranquillement échapper les surplus ». « La nuit, la loi et la culture cèdent la place à notre côté animal. On ressent, on ne pense pas. Et c'est tout aussi important. Il y aurait danger pour notre bien-être et notre santé mentale à se couper de ces instincts-là. »
- 20 Alors, on fait la fête. Plus souvent. Plus longtemps. Élastique, la nuit s'étale, grignote sur le jour. Elle commence à la fermeture du bureau... Et s'arrête à l'ouverture. Au diable l'oreiller ! « La tendance du siècle est à la réduction du temps de sommeil, observe Damien Léger, responsable de l'unité sommeil de l'Hôtel-Dieu, à Paris. « De plus en plus, les gens aspirent à vivre vingt-quatre heures sur vingt-quatre » analyse le chronobiologiste Alain Muzet. La logique capitaliste les y invite d'ailleurs. « Dans les grandes métropoles, rien n'empêche de faire ses courses, de pratiquer un loisir, de communiquer, de retirer de l'argent à 2 heures du matin. Inexorablement, la nuit devient la norme. »
- 25 Au milieu des années 70, la musique disco change à jamais le paysage. Avec elle, débarque un style délirant, un nouvel état d'esprit. Et des lieux. La boîte se démocratise. « C'était inespéré. La nuit est devenue en quelques années un véritable phénomène sociologique et économique, estime Tony Gomez. Les notions d'exception, d'anormalité ont disparu. Aujourd'hui, il y a dix fois plus de monde dehors un lundi soir qu'un samedi soir de la fin des années 70. » Au début des années 80, l'emprise de la communauté gay, hédoniste⁵, atypique et adepte de la fête totale achève de libérer définitivement la nuit. Certains y voient l'indice d'un changement en profondeur de la société. Pour le sociologue Michel Maffesoli, « nous sommes entrés dans un régime nocturne. C'en est fini de la prédominance du cognitif⁶, de l'ère de la raison, du jour. Place au débridement des sens. Aujourd'hui on s'éclate, on vibre. Dionysos est de retour ». Un rythme de vie séculaire⁷ s'en trouverait menacé : « Autrefois, la nuit était faite pour récupérer, pour être efficace au travail. C'est de moins en moins vrai, s'enflamme le sociologue. Beaucoup de jeunes travaillent pour pouvoir claquer leur argent dans les sorties. Ils n'adhèrent pas au temps réglé. Nombre d'entre eux ne portent pas de montre. C'est loin d'être anecdotique.
- 30
- 35
- 40

Arnaud Malherbe, *L'Express* - 02/08/2008

3 **Horde** : Tribu nomade, groupe de personnes indisciplinées.

4 **Exutoire** : Moyen par lequel on se débarrasse d'un besoin, d'une envie, d'une pulsion; dérivatif.

5 **Hédoniste** : partisan de l'hédonisme : Doctrine enseignant que la morale consiste en la recherche du plaisir, en la recherche du maximum de satisfactions.

6 **Cognitif** : Relatif à la connaissance; capable d'acquérir des connaissances.

7 **Séculaire** : Qui existe depuis plusieurs siècles

Questions

30 points

1. Quel est le facteur déterminant qui a modifié la représentation ancestrale de la nuit ? /2pts
2. Comment la psychologue France Schott-Billmann explique-t-elle le besoin de la fête? /3pts
3. Expliquez le sens de la phrase « *inexorablement, la nuit devient la norme* » ligne 24 /3pts
4. Relevez, nommez et expliquez la figure de style présente dans le paragraphe 2 /3pts
5. Qu'exprime précisément l'expression « *Au diable l'oreiller !* » (ligne 19) /3pts
6. A la ligne 18, donnez la valeur du connecteur logique « alors » puis proposez un synonyme. /2pts
7. 7- Qu'apportent les différentes données statistiques au texte? /2pts
8. 8- Nommez le champ lexical dominant du texte, puis relevez 4 termes y appartenant. /3pts
9. Reformulez la thèse proposée par le sociologue Michel Maffesoli. /3pts
10. Expliquez dans son contexte l'expression « Dionysos est de retour » (Ligne 33) -2pts
11. Donnez la valeur du conditionnel ligne 34 : « *s'en trouverait* », puis expliquez le sens de la phrase. /3pts
12. Proposez un titre pertinent pour ce texte. /1pts

III -WYPOWIEDZ PISEMNA

DISCUSSION

30 points

Sujet : En vous détachant du texte d'Arnaud Malherbe, vous **discuterez** l'opinion de Tony Gomez qui écrit que « *Les notions d'exception, d'anormalité ont disparu* » de notre société. Votre devoir sera structuré, argumenté et illustré d'exemples précis.

5.4.3 Teczka ucznia i Europejskie Portfolio Językowe

W tradycyjnej koncepcji nauczania, także nauczania języków obcych nie było miejsca na samoocenę ucznia i w wielu krajach ta forma ewaluacji jest marginalna. Warto jednak zwrócić uwagę na samoocenę w szerszym kontekście, bo stanowi ona ważny element w procesie nauczania i ta umiejętność należy do podstawowych zadań ogólnych szkoły, jest tematem transwersalnym. W nowym podejściu do nauczania i uczenia się języków obcych powinna być integralną częścią procesu oceniania, skorelowaną z innymi formami pomiaru osiągnięć ucznia.

Ocenianie powinno być „procesem gromadzenia informacji, integralną częścią procesu edukacyjnego, wspieraniem szkolnej kariery uczniów i podnoszeniem ich motywacji do uczenia się”.⁸ W tym procesie ważne jest kształcenie u uczniów umiejętności planowania, organizowania oraz **oceniania własnego sposobu uczenia się**. Istotne jest, aby uczeń brał udział w ocenie swojej pracy i był zaangażowany w proces oceny swoich postępów i dokonań, bo „uczeń bardziej potrzebuje środków samooceny niż jasnowidzącego nauczyciela” (Niemierko: s.23). Samoocena to proces, w którym uczniowie sami ustalają warunki uczenia się (zakres, forma, treści), a następnie analizują swoje postępy w określonym czasie (Cohen, 1999). W warunkach uczenia się zinstytucjonalizowanego uczniowie nie zawsze mają możliwość wyboru programu nauczania, lecz z pewnością mogą brać udział w planowaniu i doborze niektórych treści i form pracy.

Jednym z narzędzi, które może pomóc w samoocenie ucznia jest Europejskie Portfolio Językowe. Może ono ułatwić nauczycielowi i uczniowi „przestawienie się” na nowy sposób oceny umiejętności ucznia. Samoocena ucznia w EPL zajmuje centralne miejsce. Należy ona po części do oceniania wspomagającego i sumującego. Samoocena jaką uczący się wykonuje

⁸ Centralny Ośrodek Doskonalenia nauczycieli. Program Nowa szkoła s.22

w Paszporcie przybiera formę oceny sumującej, natomiast samoocena w biografii językowej i dossier jest oceną stricte wspomagającą.

Samoocena w EPL dotyczy trzech poziomów:

1. Procesu nauczania ogólnie (progresja w całości i w poszczególnych fazach nauczania, cele nauczania i ich osiąganie – komentarz najlepiej gdyby umieli wyrazić w j.obcym). Ocena ta jest subiektywna i nauczyciel powinien włączyć też inne formy oceny aby uczeń mógł przemyśleć wykonaną przez siebie samoocenę.
2. Określenia i opisanie kompetencji komunikacyjnych według standardów Rady Europy zawartych w ESOKJ.
3. Określenia i opisanie kompetencji językowych ucznia. Są one trudniejsze do oceny przez samego ucznia. Mimo to warto uczniów do niej wdrażać. Najlepszym sposobem jest samodzielna ocena ćwiczeń gramatyczno-leksykalnych, nagrywanie się na taśmę i sprawdzanie poprawności wymowy, sprawdzanie dyktand. Uczniowie mogą także oceniać prace swoich koleżanek i kolegów. Zaletą tej formy jest to, że podczas sprawdzania prac w parach: uczniowie korzystają z faktu, że nie mają identycznych umiejętności językowych oraz z tego, że łatwiej sprawdzać czyjąś pracę niż własną. Podczas oceniania uczniowie powinni dysponować takimi samymi kryteriami i mieć taką samą punktację jak nauczyciel. Pomoże im to w zdawaniu egzaminów formalnych.

Europejskie Portfolio Językowe (EPJ) to teczka, składająca się z trzech części: Paszportu Językowego, Biografii Językowej i Dossier, w której każdy uczący się języka obcego może umieścić dokumentację dotyczącą przebiegu i realizacji własnego uczenia się oraz rezultatów jakie w tym czasie osiągnął. Ocenę teczek ucznia stosują od dawna nauczyciele przedmiotów artystycznych, warsztatów pisarskich. Zauważono, że uczniowie prowadzący teczki "często stają się bezpośrednio zaangażowani w ocenę własnego uczenia się" (Dembo, 1999:495). Jest to spowodowane zmianą sposobu oceny zawartych w teczce prac. Nauczyciel nie tylko je ocenia, ale także dostarcza uczniowi cennych informacji zwrotnych. Uczeń jest aktywnym uczestnikiem procedury oceniania, bo często sam ocenia wykonane przez siebie prace.

Wszystkie te zasady dotyczą również EPJ.

W Polsce opracowano Portfolio językowe dla kilku grup wiekowych⁹, biorąc pod uwagę ich rozwój, możliwości i potrzeby. Uczniowie wypełniają swoje portfolio zgodnie z własnym rytmem, nauczyciel ma za zadanie wspierać ich autonomię i uczyć strategii uczenia się.

W trakcie pracy z portfolio zmienia się rola nauczyciela. Nauczyciel ma rolę obserwatora lub osoby, która ma za zadanie wspomóc samodzielne działania ucznia. Dzięki temu może będzie mógł on spełnić postulat Gardnera, który zakłada że *nauczyciel wiedząc o istnieniu różnic i mając możliwość obserwowania dzieci o różnych profilach poznawczych i pracy z nimi na pewno z czasem zacznie je uwzględniać* (Gardner, 2002: 253) Ta obserwacja może przynieść nauczycielowi wiele informacji na temat uczniów, ich preferencji, możliwości, ich zainteresowaniach. Dzięki temu może zrosnąć jego wrażliwość na różnice indywidualne między uczniami i może stać się *częścią wiedzy fachowej nauczyciela, którą wykorzystywać będzie zarówno podczas regularnego nauczania jak i oceniania* (ibid.)

Europejskie Portfolio językowe jest narzędziem, które stwarza okazję do uczenia się:

⁹ W ramach projektu mającego na celu opracowanie EPJ dla różnych grup wiekowych CODN na zlecenie Ministerstwa Edukacji zleciło grupom ekspertów opracowanie następujących wersji portfolio: *Moje pierwsze europejskie Portfolio językowe dla dzieci od 3 do 6 lat*, *Europejskie Portfolio językowe dla dzieci od 6 do 10 lat*, *Europejskie portfolio językowe dla dzieci od 10 do 15 lat*, *Europejskie portfolio językowe dla młodzieży ponadgimnazjalnej i studentów* oraz *Europejskie portfolio językowe dla dorosłych*. Wszystkie wersje uzyskały akredytację Rady Europy.

1. Pokazuje pracę ucznia w całym roku szkolnym lub w całym etapie edukacyjnym lub poprzez cały okres uczenia się języka.
2. Jest narzędziem, które jest uzupełnieniem testów, sprawdzianów i kartkówek.
3. Może zachęcać uczniów do rozszerzenia wiadomości szkolnych.
4. Zachęca do refleksji nad strategiami uczenia się i ich wzbogacania.

Europejskie portfolio językowe powinno stać się stałym elementem edukacji językowej nie tylko prowadzonej w ramach nauki języków w szkole ale również poza nią. Konieczny jest jednak do spełnienia jeden warunek: uczniowie powinni wiedzieć jak budować swoje portfolio i tego powinien ich nauczyć dobrze przygotowany do swojego zawody nauczyciel, wrażliwy na potrzeby swoich uczniów i otwarty na nowe koncepcje oceniania.

Bibliografia

- Coyle D., 2002. „Relevance of CLIL to the European Commission’s Language Learning Objectives” in Marsh David, 2002, *CLIL/EMILE – The European Dimension. Actions, Trends and Foresight Potential*. Jyväskylä, Finland, UniCOM, CEC, University of Jyväskylä, Finland, pp 27-28
- Dzięgielewska-Pecyńska Z., 1996. „Nauczanie bilingwalne a kształcenie nauczycieli przedmiotów niejęzykowych” w „Problemy komunikacji interkulturowej - Jedna Europa - wiele języków i wiele kultur”, str. 161 -165, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego
- Dzięgielewska-Pecyńska Z., 2001., L’enseignement de la langue et l’enseignement des disciplines en situation bilingue, w *Vivre ensemble en Europe*, str 59 – 63, wydawnictwo European Centre for Modern Languages, Graz, Austria
- Dzięgielewska-Pecyńska Z., 2002 - „, Problematyka nauczania języka i przedmiotów niejęzykowych w klasach dwujęzycznych – licea z językiem francuskim”, w *Języki Obce w Szkole – Nauczanie dwujęzyczne*, numer specjalny, 6, str. 79 – 82, grudzień
- Europejski System Oceny Kształcenia Językowego, 2002. CODN,
- Gardner, H. 1999. *Intelligence Reframed*. New York: Basic Books.
- Gardner, H. 2002. *Inteligencje wielorakie. Teoria w praktyce*. Poznań: Media Rodzina.
- Gardner, H., i in. 2001. *Inteligencja – wielorakie perspektywy*. Warszawa: WSiP
- Głowacka B., 2005. Czego się Janek nauczy. Przewodnik do EPJ dla dzieci od 10 do 15 lat. Warszawa:CODN
- Hadji, Ch. 2001. Les voies d’évaluation. Trente ans de recherches et de débats, w: Ruano-Borbalan J.-C. (red.), *Eduquer et Former*. Auxerre : Editions Sciences Humaines.
- Iluk, J., 2000. *Nauczanie bilingwalne : modele, koncepcje, założenia metodyczne*. Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
- Informator Maturalny
- Komorowska H., 2002. *Sprawdzanie umiejętności w nauce języka obcego*. Warszawa: Fraszka Edukacyjna
- Komorowska, H. 2001. *Metodyka nauczania języków obcych*. Warszawa: Fraszka Edukacyjna.
- Pamula M., (2002), „Europejskie Portfolio Językowe – opis i ocena umiejętności komunikacyjnych i językowych ucznia” – in: H. Komorowska (dir.), *Ewaluacja w nauce języka obcego*. Wyd. Uniwersytetu w Białymstoku.
- Snow C., 2005. Dwujęzyczność i przyswajanie języka drugiego. W: J.B.Gleason, N. Bernstein Ratner, *Psycholingwistyka*. Gdańsk: Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne.

SPIS TREŚCI

1. Założenia organizacyjno-programowe	3
1.1 Podstawy teoretyczne programu	3
1.2 Wyróżniki programu : EMILE (Enseignement de matières par intégration d'une langue étrangère) czyli nauczanie przedmiotu zintegrowane z nauką języka	4
2. Cele i warunki realizacji programu	5
2.1 Użytkownicy programu	5
2.2 Warunki realizacji programu	5
2.3. Ogólne cele nauczania	6
2.3.1 Kompetencje kluczowe i uczenie się przez całe życie	6
2.3.2 Cele edukacyjne ogólnowychowawcze	7
2.4 Ogólne cele przedmiotowe nauczania języka obcego w liceum	7
2.4.1 Cele przedmiotowe w zakresie kompetencji językowej	8
2.4.2 Cele przedmiotowe w zakresie kompetencji międzyprzedmiotowej	8
2.4.3 Cele w zakresie kompetencji kulturowej i interkulturowej	9
2.5 Cele szczegółowe	9
2.5.1 Zamierzone osiągnięcia - kompetencje lingwistyczne	9
2.5.2 Zamierzone osiągnięcia - sprawności językowe i strategie komunikacyjne	10
2.5.3 Zamierzone osiągnięcia w zakresie kompetencji interkulturowych	13
3. Treści nauczania	14
3.1 Tematyka	14
3.2 Zakres materiału gramatycznego	15
3.3 Przykłady wybranych treści nauczania	16
4. Realizacja programu	19
4.1 Założenia metodyczne	19
4.1.1 Formy pracy	20
4.1.2 Indywidualizacja nauczania	20
4.1.3 Autonomia	23
4.1.4 Strategie uczenia się	24
4.1.5 Język ojczysty na lekcjach języka francuskiego	25
4.2 Metody i techniki nauczania	26
4.2.1 Nauczanie języka w zakresie jego podsystemów	27
4.2.2 Nauczanie sprawności językowych	33
4.2.3 Kompetencje kulturowe i interkulturowe	47
4.2.4 Integracja międzyprzedmiotowa	48
4.2.5 Projekt pedagogiczny	48
4.2.6 Technologie informacyjne i komunikacyjne w nauczaniu języka	52
4.3 Materiały nauczania	53
5. Kontrola i ocena	54
5.1 Cele kontroli i oceny	54
5.2 Różne formy oceniania	55
5.3 Jak oceniać ?	55
5.4 Poziomy osiągnięć uczniów	56
5.4.1 Przykładowe testy, ćwiczenia kontrolne i karty samooceny	58
5.4.2 Ogólnopolskie egzaminy z języka francuskiego	67
5.4.3 Teczka ucznia i Europejskie Portfolio Językowe	72
Bibliografia	75